

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Bir dost ölür, yükselir mavi alevler
güc gömülür, kül olur her yer."*

KÜLLERİN KEHANETİ

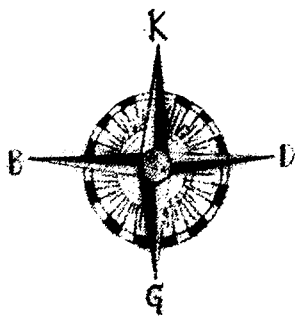
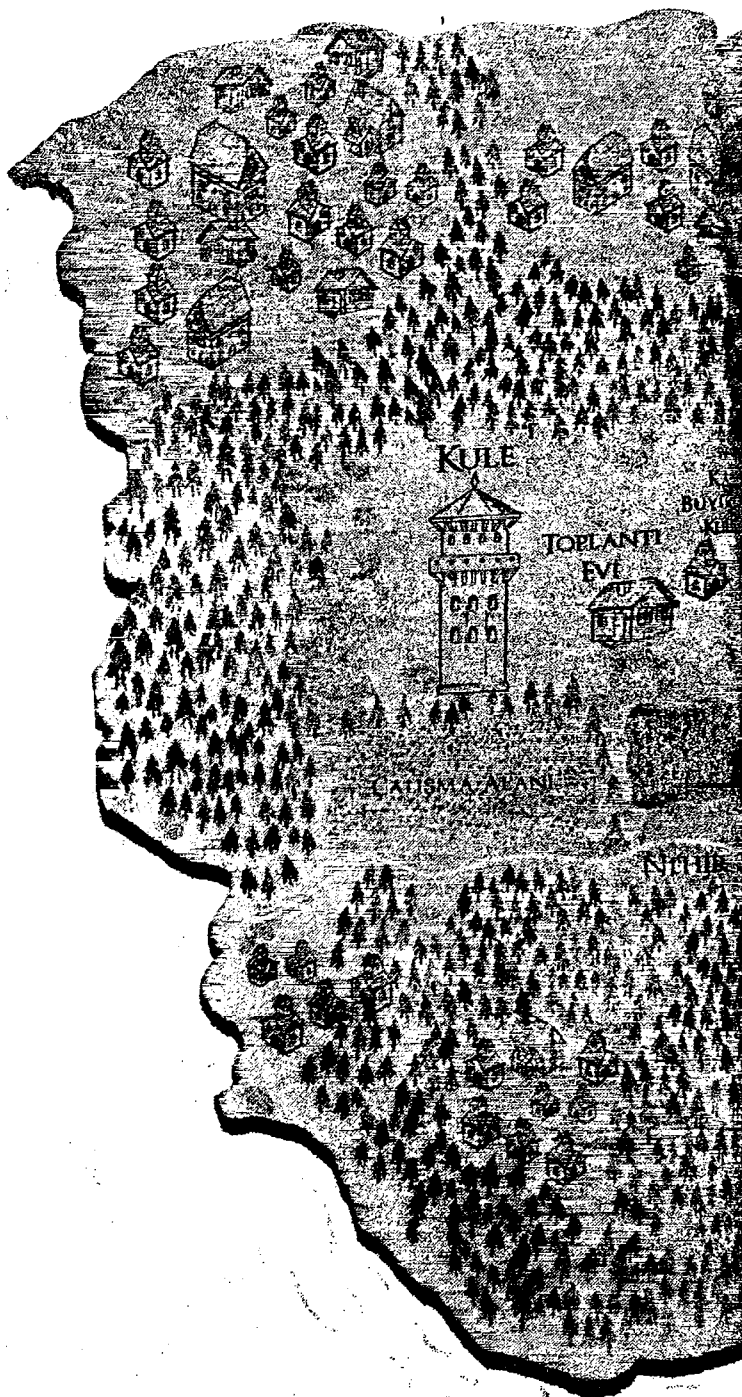
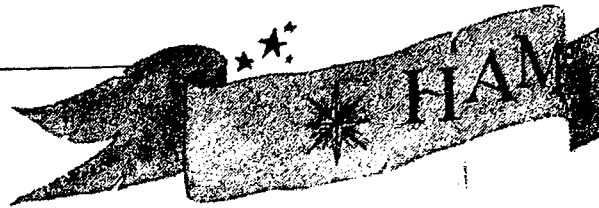
YILDIZLARIN LANETİ
3. KİTAP

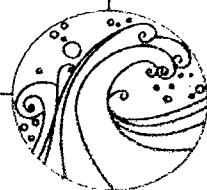
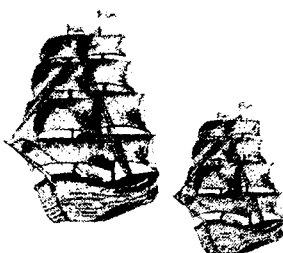
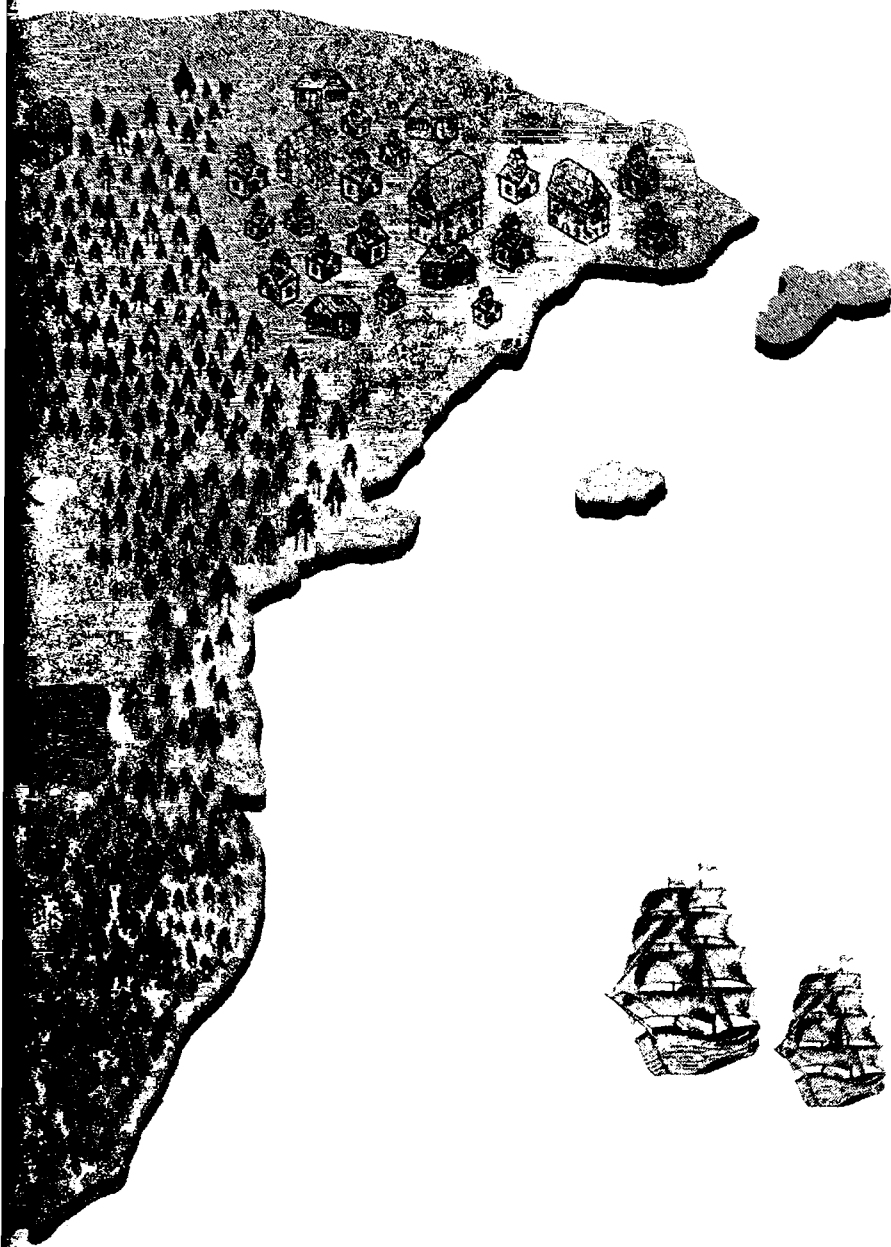
SENA NUR ISIK

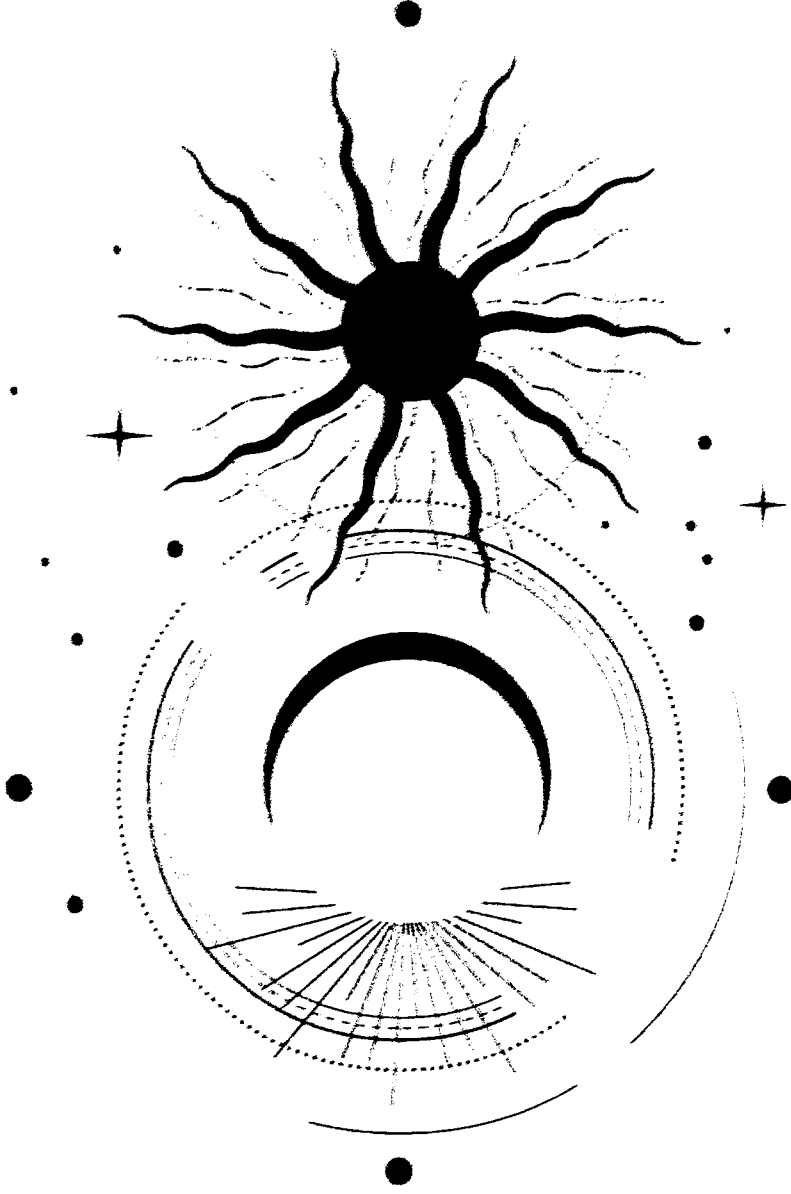
Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Her daim yanımda olan annem için...

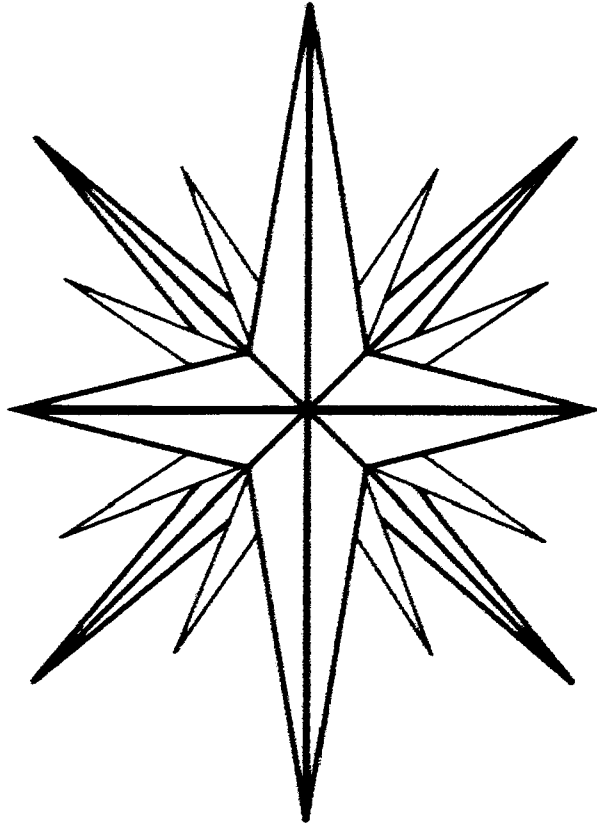

“Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz.”

Young Taşı

Hamal Birliği

GİRİŞ

“Birlik’e geldiğin günden beri uyumuyorsun, Victoria.”

Alice yanıma yaklaştığında alevlerimi ondan gizlemek istediğim için ellerimi yumruk yaptım. Son birkaç gündür alevleri kontrol etmeyi başaramıyordum ve bunu bilmesini istemiyordum.

“Artık uyumalısın.”

Ağırlaşan gözkapaklarımı açık tutmakta zorluk çekerken, “Biliyor muydun?” diye sordum.

“Victoria.” Yanıma doğru birkaç adım attığında görüş açım girdi. “Kendine zarar veriyorsun.”

Alevler parmaklarımın arasından sızdı. “Biliyordun.” Alice ellerimin etrafında bir hortum gibi dönen ateşi gördüğünde irkildi. “Benim bir Sirius olmadığımı biliyordun.”

Gergin bir ses tonuyla, “Sadece tahmin ediyordum,” dedi.

“Sana güvenmiyorum.” Yumruk yaptığım ellerimi yavaşça açtığımda avucumun içinde yükselen ateşin rengi kırmızıdan maviye dönmeye başladı. Ateşten kurtulmak istercesine ellerimi kapatıp açtığımdaysa alevlerin tamamı maviye büründü.

Küllerin Kehaneti

Alice, "Victoria," diye seslenerek dikkatimi yine kendisine döndürdü. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerine daha önce görmediğim bir duygunun yerleştiğini fark ettim. Avuçlarımda yanan ateşi izlerken benden korkuyordu.

"Uyumalısın."

"Kaç gün oldu?" Hamal Birliği'ne geldiğim günden beri uyumamıştım. Zihnim uykusuzluktan bulandıkça zaman eski hızında akmıyordu.

Alice, "Üç gece geçti," dediği sırada ben elimde yanan alevlerden minik yıldızlar yapıyordum.

Dakikalar süren bir sessizlikten sonra kendinden emin bir ses tonuyla, "Richard Sirius kaybedecek," dedi. Bana baktığında, zaten bildiğim bir şeyi söylediğini ve dikkatimi çekmeyi başaramadığını fark etti.

Bunun üzerine yeniden deneyerek, "Kehanet gerçek," dedi.

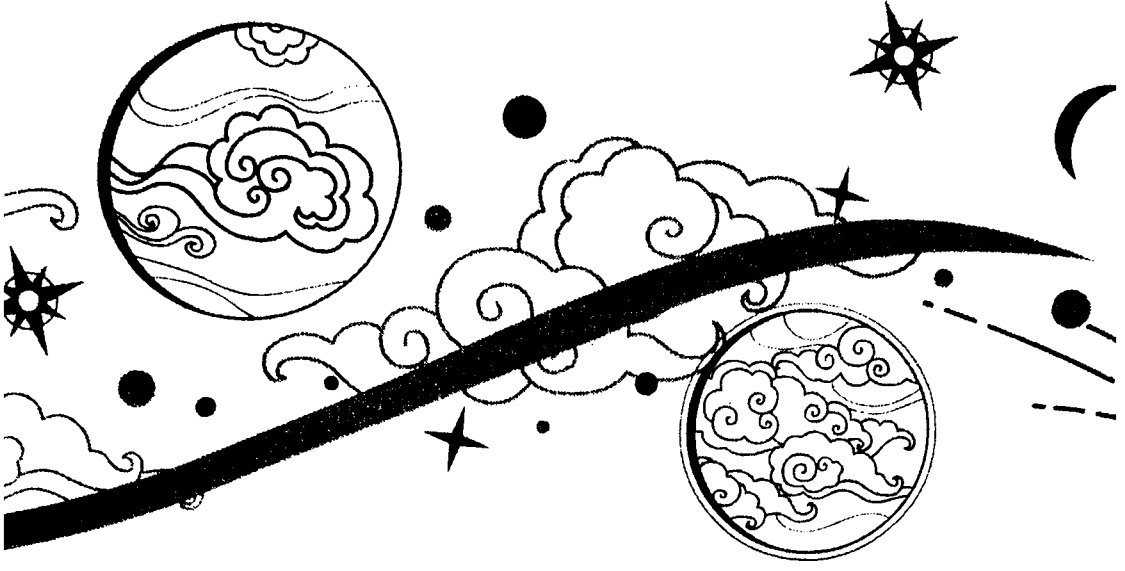
Alice'in bu cümlesi üzerine, ne kadar süredir yandığını bilmediğim alevlerim söndü. Blöfünü görerek, "Hangi kehanet?" diye sordum.

"Eğer uyumazsan sevdiklerine zarar vermeye başlayacaksın."

Bana sırtını dönüp yanımdan uzaklaşırken bir isim fısıldadı. Tanıdık gelen bu ismin hangi kehanette bulunduğunu hatırlamak çok zordu. Az önce benimle konuşan Alice'in bir hayal ürünü olup olmadığından bile emin değildim. Uyumadığım her an zihnim benden intikam alıyor, gerçeklik algım giderek kayboluyordu.

Gözlerimi kapatıp Alice'in bahsettiği kehaneti hatırlamak için aynı ismi defalarca kez tekrarladım.

"Agmund Westgeir."

BÖLÜM 1

Gömleğimin üstteki üç düğmesini açıp yaralı kolumu dışarı çıkardım ve abim Alexander'ın fırlattığı bıçağın tenimde oluşturduğu çizigi kadim büyücü Quinn'e gösterdim.

“Sıradan bir çizikle ilgilenmediğinde böyle olur işte!”

Quinn, yaşadığı kulübeye hiç kimsenin girmesine izin vermezdi. Derin bir mahremiyete ve yalnızlığa sahipti. Bu nedenle, gözlerimi onun kulübesinde açtığımdan beri merakla etrafı inceliyor ve gördüğüm her şeyi ezberlemeye çalışıyordum.

Oturduğum yatağın tam karşısında bir masa, bu masanın üstünde de daha önce hiç görmediğim çeşit çeşit otlar ve sıvılar vardı. Onları nasıl kullandığını, onlarla hangi iksirleri yaptığını ve büyüüyü nasıl yönettiğini öğrenmeyi çok isterdim.

Quinn kolumu sertçe sıktığında başımı yarama çevirdim. Kolumun üzerinde oluşan şişliğin kenarlarından sıkıp

içinden çıkan yeşil sıvıyı nemli bir bezle sildi. Bir yandan söylenirken bir yandan da şişlik tamamen ininceye kadar aynı hareketi tekrarladı.

Ben kulübesini incelemeye kaldığım yerden devam ederken o da, “Bazı yaralar böyledir. Küçük gözüktür ve acısını önemsemezsin,” dedi.

Masanın yanına gidip bir kâse aldıktan sonra yanıma yaklaşp, “Ama en başında ilgilenmezsen gittikçe derinleşir,” diye ekledi. Kâsenin içindeki merhemi, temizlediği yere sürdü. “Bir yaranın derinleşmesine ne kadar izin verirsen iyileşmesi de o kadar zaman alır.”

Birlik’e geldiğim günden beri ilgilenmediğim yaram berbat haldeydi. İçini dolduran irin yüzünden kolumu artık hissedemez olmuşum.

“Derin yaralar iyileşse bile ömür boyu izi kalır, Victoria.”

Kadim büyücünün anlattıklarının kolumdaki yarayla ilgili olmadığını anlayacak kadar çok şey yaşamıştım. Quinn’in gözlerinin içine bakarak, “Bir yarayı iyileştirmeye vaktim olmadan diğeri açılıyor,” dediğimde kendi sesimi tanıyamadım.

“Yaralarının üzerini sarmalı ve iyileşmesi için zaman tanımalısın. Ama sen onları kurcalayıp derinleştiriyorsun.”

Gömleğimi giyerken, “Neden yaşadığın yere girmeme izin verdin?” diye sordum. Kanımla kirlenen bezleri yatağın kenarından aldı ve masanın arkasında yanan şöminenin içine attı. Sürdüğü merhemini kâsesini masasına koydu. Ben bir şeyler söylemesini sabırla beklerken sessiz kalmaya devam etti.

“Aaron.” Abimin katili olan adamın babası Magnus Owen ve Abaris Quinn eski dostlardı. Bu yüzden Quinn, dostundan kalan hatırayı koruyup kolluyordu.

“Aaron, sana ihanet etmez,” diyerek onun tarafını tuttuğunda, “Ama abimi öldürür,” dedim.

Birlik'teki hastalarla şifacı Carol ilgilenirken benim bu kulübede olmamın tek sebebi Aaron'dı. Yataktan yavaşça kalkıp her hareketimi inceleyen Quinn'e, “Yaramla ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Kulübenin kapısına doğru ilerlerken adımları seslendi. Kadim büyücüye doğru dönüp uzun beyaz sakalları arasında kaybolmuş dudaklarından bir şeyler dökülmesini bekledim. Beni uzun bir süre izledikten sonra, “Kontrol etmeyi öğrenmelisin,” diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemeyeceğini anladığımda kulübeden çıktım ve kapının önünde bekleyen Aaron'a hazırlıksız yakalandım. Beni gördüğünde endişeli bir ifadeyle kolumu incelemeye başladı ve gömleğimin üzerindeki kurumuş kan lekelerini fark ettiğinde kaşlarını çatı.

Onu görmezden gelmeye çalışıp ormanlık alana doğru yürümeye başladığımda, “Victoria,” diye seslendi. Sesindeki çaresizliği ve özlemi hissettiğimde kalbim parçalara ayrıldı. Ne olursa olsun insanın sevdiklerine sırtını dönmesi çok zordu ama yine de bu hisse direndim ve ağaçların arasından ilerleyip Hamal Birliği'nin kulesine ulaştım. Kulenin etrafında işlerini halleden birkaç kişi bakışlarını üzerime dikti. Adımlarımı hızlandırıp gözlerindeki acıma ifadesinden kaçtım.

Kuleden içeri girdiğimde kahvaltı yapan kalabalığı da görmezden geldim. Çoğu kişi yemeğini almış, masalara oturmuştu. Sırada sadece birkaç kişi vardı. Ben de onların arkasına geçip bir kâse yulaf için sabırla bekledim.

En sonunda kahvaltımı aldığım da masaların arasından geçerken arkadaşlarımla beraber her zaman oturduğum masadan gözlerimi kaçırdım. Duvar kenarında tek başına yemek yiyen siyah kıvrıcık saçlı çocuğun masasına oturdum.

Tam karşısına geçtiğimde Dustin, “Berbat görünüyorsun,” dedi. “Ve pis.”

“Her zamanki iltifatların için çok teşekkürler.” Başımı kâsemdeki yulafa çevirip bir kaşık yemek için kendimi zorladım.

Bu kez endişeli bir ses tonuyla, “Victoria,” diye fısıldadı. “Senin için ne yapabilirim?”

Küçük bir çocuğa böyle bir şey söylemenin doğru olmadığını bildiğim halde, “Beni öldürebilirsin,” dedim. Gözleri şaşkınlıkla açılırken, “Bana dünyanın en büyük iyiliğini yapmış olursun. Ben acılarımdan hemen kurtulurum ve sen de berbat gözüken bu halimi bir daha görmek zorunda kalmazsın,” diye ekledim.

Benden hiç beklemediği bu tepki karşısında sessizleşti. Bu onun söyleyecek bir şey bulamadığı ilk andı. Elindeki kaşığı tabağına bırakıp bir süre beni izlese de ben bundan rahatsız olmadan yemeğimi yemeye devam ettim.

“Rose ile arkadaş oldum.”

Oscar’ın kardeşi Rose’un ismini duyduğumda başımı yemeğimden kaldırıp Dustin’e baktım. Birliğe geldiğim günden beri herkesten uzak duruyordum ama Rose’a özellikle yaklaşmamaya çalışıyordum. Kalbimdeki duyguları hissetmesinden korkuyordum. Çünkü artık kalbimde keder, üzüntü ve acı değil karanlık vardı.

Ölümün yarattığı bir karanlık.

Dustin'e, "O iyi mi?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Aaron, Rose'un hayvanlarla olan iletişiminin insanlarla olduğundan daha sağlıklı olduğunu düşündüğü için onun yanıma verilmesini önerdi. İnsanların duygularını hissetmek Rose'u yoruyor fakat hayvanların yanında sakinleşiyor."

Anlayışla başımı sallayıp, "Onu çok özledim," dediğimde Dustin de, "O da seni özleyiyor," diye karşılık verdi.

Aramıza sessizlik girdiğinde bir süre yemeklerimizi bitirmeye odaklandık. Göz ucuyla, Dustin'in birkaç kez konuşmak için ağzını açtığını ama sonra vazgeçtiğini fark ettim. En sonunda, elimdeki kaşığı tabağıma bırakıp sandalyemde geriye yaslandım ve, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Neden üzgün olduğunu anlamıyorum."

Hamal Birliği'nde yaşayan herkesin Aaron'ın söylediklerini duyduğundan emindim. Buna rağmen Dustin'in hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuşmasına şaşırarak, "Kimliğimi kaybettim," diye fısıldadım. "Anne babamın kim olduğunu, neden bir yalanın içine sürüklendiğimi bilmiyorum. Artık Sirius soyismine sahip değilim."

Dustin tebessüm ederek, "Hiç kimse babasının Richard Sirius olmasını istemez. Bunu öğrendiğinde o adamla kan bağı olmadiğı için üzülmek yerine mutlu olmalıydın," dedi.

Dustin gözlerini çevremizde oturan kişilere çevirip eliyle kahvaltı yapan insanları gösterdi. "Bir Sirius olarak buraya geldiğin ilk gün herkes senden nefret ediyordu." Birliğin üyelerine göz ucuyla baktığımda birkaçıyla göz göze geldim ve bana gülümsediklerini fark ettim. "Artık hiçbiri senden nefret etmiyor. Bir prenses değil, sıradan biri olduğunu öğrendikleri için."

Dikkatimi tekrar Dustin'e verdiğimde, "Kaybın için üzgün olduğumu söylemek isterdim ama annem her zaman dürüst olmam gerektiğini öğütler," diye fısıldadı. "Alexander öldüğü için mutluyum, Victoria. Artık bu savaşı kazanabileceğimize daha çok inanıyorum."

Ben bu söyledikleri karşısında dilim tutulmuş halde kalırken o, tepsisini alıp sandalyesinden kalktı ve, "Hiç tereddüt etmeden çocuklara zarar verip onları öldüren bir imparatorun kızı olmadığın için yıldızlara şükretmelisin," dedikten sonra beni kendimle baş başa bıraktı.

On iki yaşındaki bir çocuk için çok büyük laflar etmesi beni oturduğum sandalyeye çivilemişken Alice, "Victoria," diyerek yanıma yaklaştı.

Başımı sağa çevirdiğimde Alice'in tüm vücudunu saran üniformasında tek bir kınışıklık bile olmadığı dikkatimi çekti. Ben onu baştan aşağıya rahatsız edici bir şekilde süzerken o, "Çalışma alanında buluşacağız," deyip arkasını dönerek uzaklaştı.

O da gidince masada tek başıma kaldım ve gözlerimi kendi vücuduma çevirdim. Buraya geldiğim günden beri duş almamış, kıyafetlerimi değiştirmemiştım. İyi gözükmediğimin farkındaydım ama başka insanların arasına karışınca ne kadar kötü durumda olduğumu daha iyi anladım.

Tepsimi alıp yerimden kalktığımda Aaron'la göz göze geldim. Bir an bile bakışlarını benden ayırmadığı, beni âdeta göz hapsine aldığı bir hayat yaşıyor ve bu durumu sevmekle nefret etmek arasındaki ince çizgide duruyordum.

İnsanların arasından geçerek elimdekileri mutfağa bıraktım ve kuleden dışarı çıktım. Hızlı adımlarla çalışma alanına doğru ilerledim. Birliğe ilk geldiğim zaman istemeden

yaktığım için Oscar ve William'ın endişelendiği ağacın altına yerleştikten sonra nehirde akan suyun verdiği huzura uğunarak gözlerimi kapadım.

Güneşin tam önüne geçerek beni karanlıkta bırakan adama doğru, "Gölgem gibi peşimde dolaşmayı bırak Aaron," dedim.

"Rüyalarına girmiyorum."

Sert ve tok sesi beni etkisi altına aldığı anda gözlerimi açıp ona baktım. Aaron'ın rüyalarımın girerek beni etkilemesini istemediğim için abimi öldürdüğü günden beri uyumamaya çalışıyordum. Dün gece uykuya yenik düştüğümdeyse beni kadim büyücünün yanına götürdüğünü gözlerimi Quinn'in kulübesinde açtığımda anlamıştım.

Balrengi gözlerinin derinliklerine bakarken, "Biraz kişisel alana ihtiyacım var," diye fısıldadım. Yolumu bulabilmek için düşüncelerimle baş başa kalmam gerekiyordu. Çünkü insanların beni daha fazla etkilemesini ve ne yapacağıma karar verip durmalarını istemiyordum.

"Senden uzak kalmam mümkün değil, sevgilim."

"Bu kadar yakınımda olmanı istemiyorum." Yavaşça yerden kalkıp Aaron'ın tam karşısına dikildim ve gözlerini görebilmek için başımı yukarı kaldırdım. "Zihnime gölge düşürerek beni kötü etkiliyorsun."

Aaron elini yanağıma koyarken, "Sana bir şey olmasına izin vermem," diye fısıldadı. O da benimle birlikte günlerdir uyumuyor, her anımı takip ediyordu ve en az benim kadar yorgun olduğunun farkındaydım.

Yanağıma koyduğu elini itip, "Bana dokunmanı istemiyorum," dedim. *Çünkü sen bana dokunduğun ellerinle abimi*

öldürdün. Sana her baktığımda gördüğüm tek şeyin bu olmasından korkuyorum. Sensiz olmaktan, seni artık eskisi gibi sevmekten korkuyorum.

Aklından geçenleri ona söylemekten korktuğum için yanından ayrılmak üzere bir adım attığımda kolumdan tutup beni durdurdu. "Bana sırtını dönme, sevgilim."

Kolumu ondan kurtarıırken öfkeyle, "Bana ne yapacağımı söyleme!" diye bağırdım. "Artık hayatıma müdahale edilmesini istemiyorum!"

Birkaç adım atıp Aaron'la arama mesafe koyduğumda arkamdan seslendi. "Victoria!" Ben titreyen ellerimi kontrol etmekte zorluk çekerken, "Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı," dedi.

Birliğe geldiğim günden beri onunla yüzleşmemek için saklanmış, konuşmaya her çalıştığında onu geri çevirmiştım. Kendimi kontrol edemediğim ve yorgun olduğum bu anda onunla konuşmaya hiç hazır değildim ama buna rağmen dudaklarımdan dökülen kelimelere engel olamadım.

"Ben senin yerinde olsaydım senin abini öldürmezdim, Aaron!" Bana yaklaştığında kollarımı kaldırıp ellerimi göğsüne koydum. Benden uzak durması için iterken, "Abini öldürüp sonra aslında onun gerçek abin olmadığını söylemezdim!" diye bağırdım.

Aaron, ellerimi bileklerinden tutarak, "Seni öldürecekti," diye fısıldadı. "Seni öldürmesine izin veremezdim."

Bana dokunmasını istemeyerek, "Beni bırak!" diye haykırdım. Ben bileklerimi ondan kurtarmak için çekiştirirken o sıkıca tuttu.

Yumruk yaptığım ellerimden alevler yükseldiğinde Aaron'ın gömleği tutuştu. Ama o bir an bile tereddüt

etmeden bileklerimi tutmaya devam etti. Aaron'a yaklaşıp ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve burnunun dibine kadar girerek, "Aaron!" diye bağırdım. "Beni bırak!"

Gömleğinin tamamı yanıp geriye sadece küller kaldığında bile beni tutmaya devam etti. Ellerimdeki alevler yükselirken ikimize de ait olmayan bir sestten, "Onu bırak!" cümlesi duyuldu.

Başımı sola çevirdiğimde çalışma alanına dolmuş Hamal Birliği başkanı ve üyelerini gördüm. Alice gözlerinde öfke ve endişeyle bizi izlerken Aaron'ın bileklerimdeki tutuşu hafifledi. Ellerimi en sonunda ondan kurtarmayı başardığımda parmaklarımın uçlarından alevler çıkmaya devam ediyordu.

Aaron alevlerimi söndürmek için ellerini kaldırdığında, "Sakın!" dedim. "Gücünü benim üzerimde kullanma."

Çocukluk arkadaşım sözümü dinleyip ellerini pantolonunun cebine soktuğunda üst bedeni çıplaktı ve teninin bazı yerlerinde siyah isler vardı. Gömleğinden geriye kalan parçalarsa kül olup etrafında çember oluşturmuştu.

Gözlerimi ondan ayırıp ellerimde yanmaya devam eden ateşe çevirdim. Gücümü kontrol edemediğim için endişelenmem yetmiyormuş gibi, Aaron'ın bu tavırları durumumu daha da zorlaştırıyordu.

Ellerimi havaya kaldırıp yanan alevleri söndürmek için birkaç kez hamle yaptım ama ateşim daha da büyüdü ve bir türlü kurtulamadığım alevler, ben nefes alışverişimi yavaşlatıp sakinleşmek için kendime zaman tanıdıkça yükselmeye devam ettiler.

Alice, "Gücünü kontrol etmelisin, Victoria," dediğinde çaresiz bir şekilde, "Yapamıyorum," diye fısıldadım.

Hayatımla ilgili her şey kontrolden çıkmıştı ve ben artık müdahale edemediğim bir noktadaydım.

Aaron yardım etmek ister gibi bir adım attığında, “Kahretsin, Aaron! Durumu daha da zorlaştırdığının farkında bile değilsin!” dedim. Kalbimde yeterince yara açmamış gibi, o yaraları iyileştirmeme izin vermeden üzerine gidiyor ve onları daha da derinleştiriyordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında Aaron, “Sinir krizi geçiriyorsun, sevgilim,” dedi. Gücünü üzerimde kullanmaya çalıştığında daha çok öfkelen dim. O alevlerimi söndürmek istediğinde ben yanan ateşimin şiddetini artırdım.

Ateş hayal ettiğimden daha fazla harlandığında Aaron şaşkınlıkla bir adım geriledi. Bana ait olamayan gücü hissetmenin verdiği hazla istemed en gülümsedim. İçimden dışarı doğru akmasını beklediğim enerjinin yerine dışarıdan, üzerime akın eden başka bir enerji olduğunu hissettim. Avuçlarımda yanarak başımızın üstünde ateşten bir buluta dönüşen gücün bana değil, Aaron’a ait olduğunu fark ettiğimde hakkımdaki kara delik söylentilerinin gerçek olduğunu anladım. Karşımda duran adamın kendi gücünü ona karşı kullanabiliyordum.

Aaron enerjisini kendine doğru çekmeye çalışsa da ona bir kere ulaşmış tım ve bırakmayı hiç istemiyordum. Üzerimizde duran ateşten bulutu Aaron’ın tepesinde bırakıp birkaç adım geriye çekildim. Sıcaklık gittikçe arttığında ateşin rengi kırmızıdan maviye döndü.

Buluttan ateşler yağması için bir hamle yapacağım sırada nehirden üzerimize doğru bir su dalgası aktı. Bakışlarımı şaşkınlıkla sola çevirdiğimde William’la göz göze geldim. Endişeli yüz ifadesinde bana yardım etmek istediğini görsem de

o an önemli olan tek şeyin kara delik efsanesinin olduğunu düşünerek Aaron'ın enerjisini çekmeyi bıraktım.

Bu kez de suya hükmeden William'ın enerjisine tutunmak isteyerek ellerimi nehirden gelen dalgaya doğru kaldırdım. William, yapmaya çalıştığım şeyi anlayarak gücünü geri çekmek istediği an Aaron'ın üzerinde duran dalgayı serbest bıraktım. Aaron baştan aşağıya ıslandığında toprağın altındaki suyu hissettim.

Nehre dönüp suya şekil vermek istediğimde, "Victoria," diye seslenen adam dikkatimi dağıttı. William, gözlerinde bir korku ve çaresizlikle beni izliyordu.

Enerjisini özgür bırakıp kollarımı indirdiğimde utançla titredim. Değer verdiğim iki insanın güçlerini elinden alıp kullanmaya çalışarak onları savunmasız bırakmışım. Diğerleri beni şaşkınlıkla izlerken Aaron ve William'ın yüzünde derin bir kırgınlık ifadesi vardı.

Günlerdir ağlamamak için verdiğim mücadeleyi kaybetmek üzere olduğumu hissettiğimde çalışma alanından koşarak çıktım. Ormanın içinden geçip hızlı adımlarla kuleye ulaştım ve merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

Odama girip kapıyı arkamda kapattığım an gözümde biriken yaşlar özgür kaldı. Koştuğum için hızlanan nefesimi sakinleştirmeye çalışmak ağladığım için zorlaşırken yatağın üstüne uzanıp yüzümü yastığa gömdüm. Hıçkırıklarım arasında çığlık atıp yatağı yumrukladım.

Odaman kapısı açıldığında, yanıma gelenin kim olduğunu kokusundan tanıdım. Başımı yastıktan kaldırıp yatakta oturduktan sonra işaretparmağımı Aaron'a suçlayıcı bir şekilde uzattım ve, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

Küllerin Kehaneti

Benim için endişlenmesinden, kendisine ne olursa olsun sadece beni düşünmesinden, beni tüm ülkeyi yakacak kadar sevmesinden ve bunu onun kadar iyi bilmekten nefret ediyordum. Acımı yaşamam için bana zaman tanımamasından, ona küsmeme bile izin vermemesinden ve her daim haklı çıkmasından nefret ediyordum.

“Seni seviyorum!” diye karşılık verdi Aaron.

Bakışlarımı utançla ondan kaçırıp ellerimle yüzümü kapatarak ağladığımda yanıma oturdu. Kollarını bana dolayıp başımı göğsüne çekti ve saçlarımı okşamaya başladı.

“Özür dilerim, sevgilim.” Gözyaşlarım parmaklarımın arasından dökülürken, “Seni bu kadar çok üzdüğüm için özür dilerim,” diye devam etti.

Hiç durmadan defalarca kez özür dilemesi ona daha çok sokulmama sebep oldu. “Eğer o hamleyi yapmasaydım seni öldürecekti.” Yüzüme yapışan ve parmaklarıma dolanan saç tellerimi geriye doğru itti. “Ben bunun düşüncesiyle bile yaşamam, Victoria.” Ellerimi yüzümden çekmek için bileklerimi tutarken, “Senin yüzünü görmediğim bir gün bile yaşamak istemiyorken orada bir şey yapmadan nasıl dururdum?” diye sordu.

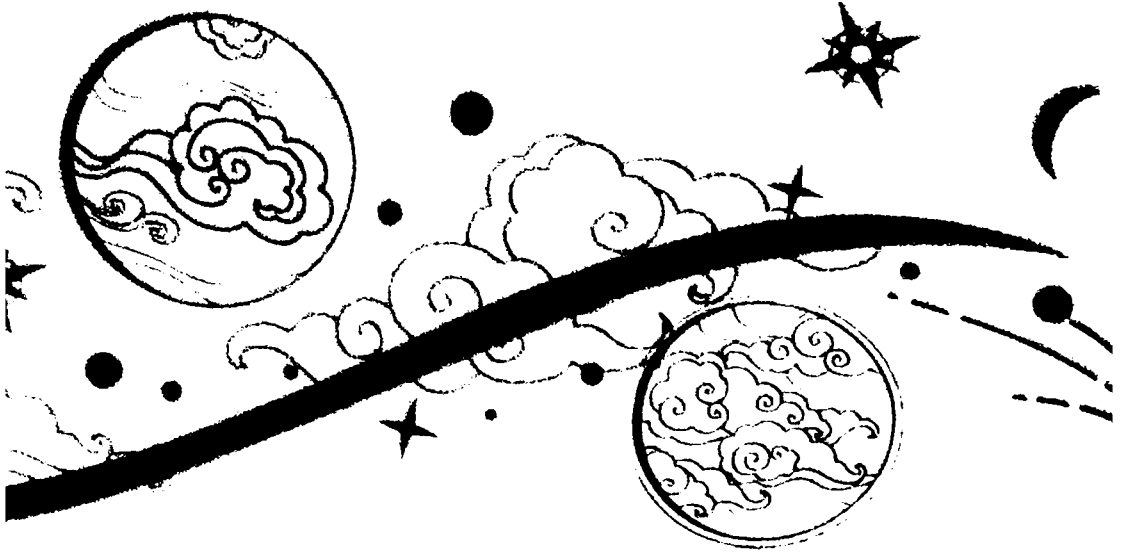
Ellerimi en sonunda yüzümden çektiğimde çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı ve gözlerime baktı. Parmaklarını parmaklarıma dolayıp ellerimi sıkıca tutarken, “Sevgilim,” diye fısıldadı. “Eğer bir gün sana zarar verdiğimi düşünürsen senin için kendi canıma bile kıyarım. Senin tek bir saç telin için tüm ülkeyi yakacak bir adamın karşısında, sana bıçak fırlatmayı düşünecek kadar kör olması Alexander’ın suçu.”

Bu söyledikleri yüzünden gözyaşlarım daha da çok akmaya başladığında, “Lütfen,” diye yalvardı. “Lütfen, benim yüzümden daha fazla ağlama.”

Kollarımı Aaron’ın ıslak bedenine dolayıp yüzümü boynuna gömdüm. Ona yakınlaştığım için rahatladığını hissettiğim sırada kollarını vücuduma sarıp sırtımı sıvazladı. “Seni çok seviyorum, Victoria.” Başımın yan tarafına, şakağıma bir öpücük kondurdu. “Senin için her şeyi yaparım.”

Bir yanım Aaron’ın bana ihanet ettiğini söylerken diğer yanım ona güvenmek istiyordu. Günler önce kötü de olsa bir ailemin olduğuna inanıyordum. Şimdiyse bir ailem, bir soyismim, bir kimliğim yoktu ve güvenebileceğim hiç kimse kalmamıştı. Sadece, yanımda olabilmek için her şeyi yapabileceğine inandığım bir adam vardı: *Aaron Owen*.

Benim Aaron’dan başka kimsem kalmadığı gibi, onun da benden başka kimsesi yoktu.

BÖLÜM 2

Hamal Birliği'nde ahırların bulunduğu bahçeye ulaştığımda atların olduğu alana girmeden önce atkuyruğu yaptığım saçımı sıkılaştırdım. Kenardan çıkan küçük saçlarımı da kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra giydiğim siyah tulumun üzerime kusursuz bir şekilde oturduğundan emin oldum. Ardından, ayağımdaki siyah botların bağcıklarını kontrol edip başımı dikleştirdim.

İçimde biriktirdiğim öfke ve acı yüzünden dün bir sinir krizi geçirmiştım. Aaron'la yüzleştikten ve içimde tuttuğum gözyaşlarını özgür bıraktıktan sonra sakinleşmişim. Uzun süre küvetin içinde oturarak suyun yaralarımı sarmasına izin vermişim. Kıyafetlerimi değiştirmek, yeniden temiz kokmak ve uzun süre uyumak bugün daha dinç hissetmeme yardımcı olmuştu.

Atların yaşadığı ahırdan içeri doğru bir adım attığımda William, Ayris'in yelesini tanıyordu. Bakışlarını bana çevirip

göz göze geldiğimizde atın yelesini taramayı bıraktı. Beni baştan aşağı inceledikten sonra iyi olduğuma karar verince yüzündeki endişe silindi.

Buraya onun için gelmiş olmama rağmen açık kahverengi saçları, yeşil gözleri ve kusursuz yüzü beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim daha hızlı atmaya, midem kasılmaya ve ellerim titremeye başladı. Kollarımı bir asker gibi iki yanımda sabitleyip ellerimi bacaklarıma bastırarak titremelerini gizlemeye çalıştım. Dışarıdan sakın gözüksem de içimde fırtınalar kopuyordu.

Yavaş adımlarla William'ın yanına doğru ilerlediğimde ikimiz de bir şey söylemedik. O, Ayris'in yelesini taramaya tekrar başlarken ben atın diğer tarafında durdum. Parmaklarımı Ayris'in yüzüne götürüp okşadığımda başını elime doğru yaslayarak beni şaşırttı.

William, "Seni çok özledi," dediğinde sadece Ayris'ten bahsetmediğini anladım. Ona bir cevap vermek yerine gözlerinin içine baktım ve söylemek istediğim her şeyi orada görmesini bekledim.

Cesaretimi topladığımda, "Benimle at binmek ister misin?" diye sordum.

William'ın dudakları benden böyle bir şey beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla aralandı. Önce ne cevap vereceğini bilemez halde bir şeyler geveledi ama sonra, "Tabii ki," dedi.

William Ayris'i benim için hazırlamaya başladığında ben de ona yardım ederek işini kolaylaştırdım. Sonra da babasının kendisine hediye ettiği atın, Elis'in yanına doğru giderken benim dışarıda bekleyebileceğimi söyledi. Ben de Ayris'in yularından tutup ahırdan çıkardım.

Alnımı Ayris'in burnuna doğru yaslayıp, "Seni çok özledim," diye fısıldadım. Sanki bana cevap verir gibi yanağımı yaladığında gülümsedim. Hayvanların sadece Rose'a değil her insana iyi geldiğini, onlarla vakit geçirmenin beni de rahatlattığını düşündüm.

William yanında Elis ile beraber ahırdan çıktığında alnımı Ayris'in yüzünden çektim. Onun bana ilk defa at binmeyi öğrettiği zaman aklıma geldiğinde yüzümde bir tebessüm oluştu. William, "Hazır mısın?" dediğinde başımla onayladım.

Ayris'in eyerini son kez kontrol edip sağ ayağımı üzengi demirine yerleştirdim. Ardından, sol bacağımı atın üzerinden geçirip eyere oturdum. Kalçamı sağa sola hareket ettirip iyice yerleştikten sonra sırtımı dikleştirdim. Dizginleri elime alıp önümde ilerlemeye başlamış William ve atını takip ettim.

Bahçeleri geride bırakıp ormanın sıklaştığı bir alandan geçtik. Ayris'i elimden geldiğince yavaş ilerletip dalların bedenine zarar vermemesine dikkat ettim. Açık alana vardığımızda William dizginleri sıkıca tuttu ve atını hızlandırdı. Elis önümde koşmaya başladığında Ayris de ona eşlik etti.

Elis'in yanından hızla geçerken başımı ona doğru çevirip William'a gülümsedim. Benimle yarışmıyordu ama onu geçtiğim için heyecanlanmıştım. Hızlanmaya başladığını hissettiğimde Ayris'in dizginlerini daha sıkı tutup ben de hızımı artırdım.

William bana yetişmeyi başardığında, "Daha fazla ilerleyemeyiz," dedi. Ormanın ortasında ağaçların olmadığı daire şeklindeki açıklık bir alan vardı. Yerler kuru ve sarı otlarla kaplıydı. "Ormanın başladığı yerde büyü var."

Büyünün orman için belirlediği sınıra geldiğimde Ayris'in hızını yavaşlattım ve dairenin etrafında dönmeye başladım. William'la beraber birkaç tur attıktan sonra Ayris'i durdurup attan indim. William da beni taklit edip Elis'in üzerinden indiğinde Ayris'in soluna geçip yularından tuttum. Ben William'la Ayris'in arasında kalmıştım, Elis de William'ın solundaydı.

Beraber kuru otları ezerek yürümeye başladığımızda, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Sanki özür dilemesi gereken kişi oymuş gibi şaşkınlıkla bana döndü ve, "Ne için?" diye sordu.

Dün onun enerjisini çekerek gücünü kullandığım ânı hatırladım. Yanaklarım utançla kızarıırken, "Gücünü kullanmaya çalışmam doğru değildi," dedim.

William umursamaz bir ifadeyle bir omzunu silkti. "Birliğe ilk geldiğin zaman senin bir kara delik olduğunu hissetmiştim." Bana gururla bakarken, "Gücümü kullanmak istemen beni mutlu eder. Sadece beni o an hazırlıksız yakaladın ve gücünü kontrol edemediğin için endişeliydim. Yıllardır içimde yaşayan gücü bir an hissedemeyince çok savunmasız kaldım," diye açıkladı.

Yürümeyi bırakırken sesimde bir pişmanlıkla, "Özür dilerim, William," dedim. O da durduğunda başımı sola çevirdim ve göz göze geldik. "Aaron'ın gücünü kullanabildiğimi hissettiğimde bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Yanımda yükselen suyu fark ettiğimde gücüne ortak olma düşüncesi beni heyecanlandırdı."

William, "Eğer bir gün gücümün tamamını almak istersen ona da itiraz etmem, Victoria ama sana Ayris'i hediye ettiğim zaman söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

“Sen ve ben Young taşının birer parçası gibiyiz, Victoria. Birbirimizden tamamen farklı olmamıza rağmen içimizde birbirimize ait parçalar var. Yan yana geldiğimizde bir laneti ortadan kaldırabilecek kadar güçlü ve uyumlu olduğumuzu biliyorum. Eksik kalan parçam sen geldikten sonra tamamlandı.”

Söylediklerini hatırladığımı fark ettiğinde, “Yan yana geldiğimizde bir laneti ortadan kaldırabilecek kadar güçlü ve uyumluyuz,” dedi. “Senin yanında durmak ve seninle gücümü paylaşmak benim için onur. Bu yüzden özür dilemene gerek yok.”

Bir an ona sarılmak, elini tutmak, hatta onu öpmek istedim. Bana söylediği yalanlara rağmen yine ona koşmak için can atıyordum. Kokusunu içime çekmek ve sesini duymak bir yandan beni mutlu ederken diğer yandan parçalara ayırıyordu.

Ayris yerdeki otları yerken yularından çekip tekrar yürümeye başladım. William bir süre sessizce eşlik ettikten sonra, “Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım,” dedi.

Aaron’ın abimi öldürmesinden bahsettiğini anladığımda şaşkınlıkla William’a baktım. Onun herhangi bir konuda Aaron’ın tarafını tutacağı asla aklıma gelmezdi. Hafifçe gülümseyerek, “O zaman senden de nefret ederdim,” dedim.

“O adamdan hiç hoşlanmamam haklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ondan nefret ettiğini söylemene rağmen nefes alıyorsun ve yanındasın. Önemli olan bu.”

Söylediklerine verecek bir cevabım olmadığı için sessiz kaldım. Orman hattı boyunca atlarla beraber yürümeye devam ederken aklımı kurcalayan konuya gelerek, “Neden ben-den gerçekleri sakladın?” diye sordum.

Tuttuğu nefesini bırakıp, “Gerçekleri gizlemek için özel bir çabam olmadı, Victoria,” dedi. Bana ismimle her seslendiğinde midemin kasılması ve kalbimin hızlanması inanılmazdı.

“Alice, Quinn ve birkaç arkadaşım dışında hiç kimse Vega Krallığı’nın prensi olduğumu bilmiyor. Hayatta kalabilmek için uzun bir süre boyunca bunu kendimden bile saklamak zorunda kaldım. Ben bir çocukken bana artık William Vega değil William Scott olduğum söylendi ve ben de bunu kabul ettim. Çünkü ailemin intikamını almaktan ve bu ülkeyi kurtarmaktan başka bir çaremin olmadığına inandım.”

Cevabından korkmama rağmen, “Benim bu ülkenin vârisi ve prensesi olmadığımı biliyor muydun?” diye sordum.

“Tarih kitaplarında okuduklarımdan ve yaptığım araştırmalarda gördüklerimden, birkaç kez bundan şüphelendim. Tarih sıralamasında senin doğumunla ve Alexander’ın piç ilan edilmesiyle ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı ama bu konunun bir önemi olmadığı için üzerinde çok durmadım.”

Kırılmış güvenimi onarmak için kurduğunu düşündüğüm cümlelerine gülümsediğimde yürümeyi bıraktı. Birkaç adım daha attıktan sonra ben de durdum ve başımı geriye çevirip William’a baktım. Neden güldüğümü anlamak ister gibi ciddi bir ifadeyle beni incelerken, “Yani beni kullanarak ailemden intikam almaya çalışmadın mı?” diyerek asıl amacını dile getirdim.

William başını sağa sola sallayıp boşta kalan elini saçlarının arasından geçirdi. Söylediklerimin onu rahatsız ettiğini dudaklarını yaladığında anladım. Ne zaman sinirlenmeye başlasa böyle yapardı.

Küllerin Kehaneti

“Yapılan kötülüklerin ve işlenen suçların kişinin kendisine ait olduğunu düşünüyorum. Senin babanın bir katil olması senin de katil olduğunu, onun kötü bir adam olması senin de kötü biri olduğunu göstermez, Victoria. Sen aileden bağımsız bir kişisin ve onların günahları için seni cezalandıramam.”

Üstelik o adam gençek babam bile değil.

Yanıma yaklaşp doğruyu söylediğini göstermeye çalışarak gözlerini kırpmadan gözlerime baktı. “Birliğe geldiğin ilk günden beri herkes senden nefret ederken benim sana önyargısız bir şekilde yaklaşmamın sebebi buydu. Seni tanımaya, anlamaya, duygularını hissetmeye çalıştım. Ülkede acı çeken herhangi bir çocuktan farkın olmadığını görmek zor değildi. Sadece bakmak gerekiyordu ve ben sana baktım, Victoria.”

Son cümlesi göğsümün ortasında bir boşluk yarattığında gözlerim doldu. Ağlamamak için çabaladığım sırada, “Bütün ailemi ve yaşadığım sarayı sen değil baban...” dedi ama sonra hata yaptığını fark ederek, “Richard Sirius yaktı. Bunun için seni suçlayamam,” diye devam etti.

Elimde tuttuğum yuları parmaklarıma dolarken, “Neden bana en başında gerçekleri söylemedin?” dedim.

William boşta kalan elini yanağıma doğru uzatırken, “Seni tanı mıyordum, Victoria. Nasıl bir insan olduğunu, sana güvenip güvenemeyeceğimi bil miyordum,” dedi. “Seni tanımaya çalışırken kendimi kaptıracağımı ve sana âşık olacağımı tahmin edemedim.”

Söylediklerini sindirmeye çalışırken elini yanağımdan çektim ama bırakmadım. Parmaklarımin uçları onun parmaklarına dolanırken, “Ailem senin aileni katletmişken bana

âşık olduğuna inanmak çok zor. Keşke her şeyi en başında anlatsaydın.” dedim.

“Sana gerçekleri anlatmam gerektiğini fark ettiğimde çekindim.” Parmaklarımı kendisine doğru çekip elimi tuttu. “Bana inanmamandan, beni terk edip gitmenden korktum. Bu savaş bittiğinde ve Richard’dan intikamımı aldığında söylemeye karar verdim ama Aaron...” diyerek cümlesini yarım bıraktı.

Ona hissettiğim her şeyi dürüstlikle söylemek istediğim için aklımdan geçenleri bir nefeste sıraladım. “Richard’ın kızı ve bu ülkenin prensesi olduğum için Birlik’e geldiğim ilk günden beri herkes benden nefret etti ve kötü davrandı. Bana iyi davranan ve yanımda duran tek kişi sendin.” O günler aklıma geldiğinde gözlerim doldu.

“Sana güvendim, hatta inandım ama sakladığın gerçek tüm güvenimi sarstı. Herkesin benden nefret ettiği bir yerde sadece senin beni bu denli sevmen rol yaptığını düşündürdü. Mantıklı olmayan bir şeyler vardı ve ailenin kim olduğunu öğrendiğimde her şeyin neden mantıksız olduğunu anlamıştım.”

William, “Victoria,” dediğinde gözümden bir damla yaş aktı. “Babanın yaptıkları yüzünden senden intikam almak istesem annemin atını neden sana hediye edeyim?” Yanağımdan akan yaşı eliyle sildi. “Senin düşündüğün gibi senden nefret etsem annemin atına dokunmana nasıl dayanabilirim?”

Elimi utançla William’ın elinden çekip Ayris’in yularıyla oynadım. William, “Ben seni babanın kızı olarak değil Victoria olarak görüyorum. Senin de beni Vega Krallığı’nın prensi olarak değil sadece William olarak görmeni bekliyorum,” dediğinde yeşil gözlerinde samimiyet vardı.

Konuştığımız şeyleri düşünerek kendi zihnimde kaybolduğumda Ayris'le beraber sarı otların arasında yürümeye kaldığımız yerden devam ettik. William bir adım geriden gelerek bana alan tanıdı ve bu nezaketi, ona neden âşık olduğumu yeniden hatırlattı.

William'ın açıklamasını dinlediğimde söylediklerinin kulağa mantıklı gelmesinin ona olan sevgimden mi yoksa doğru olduğundan mı kaynaklandığını anlayamıyordum. Aslında bugüne kadar ailesini katleden bir adamın kızına âşık olduğuna inanmamış ve onu intikam almak istemekle suçlamıştım ama benim de babamın öldürdüğü bir ailenin oğluna âşık olmam aynı derecede şüpheli gözüküyordu. Kendi sevgimden bu kadar eminken onun sevgisini suçlamam adil değildi.

Babamın Richard Sirius olduğunu sandığım zamanlarda William'la ilişkimin hiçbir zaman düzelmeyeceğini, benden sakladığı sır yüzünden ona tekrardan güvenemeyeceğimi sanıyordum ama şimdi babamın Richard Sirius olmadığını biliyordum ve William'ın benden almak isteyeceği bir intikamın da kalmadığına ikna olmuşum.

Aramıza giren mesafeyi ve soğukluğu nasıl kapatırız ya da ona tekrar nasıl güvenirim, hiçbir fikrim yoktu ama bir gün eskisinden daha iyi olacağımıza dair ufak da olsa bir ışık görebiliyordum. İkimizin de zamana, birbirimize tekrar inanmaya ihtiyacı vardı.

Arkamda duran William'a bakıp, "Geri dönelim mi?" dediğimde anlayışla başını salladı. Atlarımıza binip geldiğimiz yolda sessizce ilerledik.

Ahırların olduğu alana geldiğimizde atlarımızdan inip Elis ve Ayris'i yerlerine koyarken William, "Seni iyi gördüğüme

çok mutlu oldum,” dedi. Beraber vakit geçirdiğimiz süre boyunca bunu söylemeyi beklemiş gibiydi.

“İyi olmak zorundayım.” Kendi hayatıma odaklanıp ağladığım her gün için başka bir çocuk ölüyordu. Geçirdiğim her bir dakikanın değerini bilmeden yaşamamanın bedelini bir canla ödüyorduk. Planımıza sadık kalıp çocukları kurtarmaya devam etmeli ve halkın desteğini almalıydık.

Ayris’in yelesini okşadıktan sonra, “Toplantı saatimiz geldi,” dedim. William, “Benim bir toplantıdan haberim yok,” dediğinde, “Yanına gelmeden önce Alice’e bir toplantı yapmak istediğimi söylemiştim,” diye açıkladım.

William anlayışla başını sallayıp Elis’le ilgilendikten sonra bana eşlik etti. Ben önde o arkada toplantı yaptığımız küçük eve doğru ilerlerken William’ın aklından geçenleri düşünmeden edemedim. Şu an ne hissettiğini, benim hakkımda ne düşündüğü öğrenmek için her şeyi yapardım.

Evin kapısını açıp içeri girdiğimde herkes çoktan gelmişti ve biz geç kaldığımız için somurtarak oturuyorlardı. Alice her zamanki yerinde, masanın en uzak köşesinde otururken diğerleri de masanın her iki yanına dizilmişti. Aaron camın önünde kollarını göğsünde birleştirmiş duruyordu ve William’la beraber geldiğim için kızgın olduğunu balrengi gözleri kızıla döndüğünde anladım.

Alice’in tam karşısında duran sandalyeye oturunca Alice, “Hoş geldiniz,” dedi ve ben de başımı eğerek selam verdim. William da Alice’in yanında, boşta kalan sandalyeye geçti.

Diana sessizliği bozarak, “Kaybın için çok üzgünüm, Victoria,” dedi. “Aaron onun gerçek abin olmadığını söylese de beraber büyümüştünüz.” Diana’nın sesinde Aaron’a karşı

bir düşmanlık sezdiğimde arkadaşına sahip çıktığını anladım. Benim tarafımdaydı ve Aaron'a bakışlarından bunu net bir şekilde görebiliyordum.

Oscar, Zoey, Gale, Claire ve Simon da başsağlığı dilerken Adelina sessiz kaldı. Onlara teşekkür ettikten sonra gözlerim bir an Aaron'ın gözleriyle buluştu ve orada yanan ateşi gördüm.

Toplantının asıl konusuna gelmek isteyerek Alice'e, "Son durumumuz nedir?" diye sordum. Alice de zaten bunu bekliyormuş gibi bildiklerini anlatmaya başladı.

"Alexander'ın vefatının üzerinden beş gün geçti ve o günden beri çocuklara karşı bir saldırı yaşanmadı. Richard, gerçek vârisini kaybetmeyi beklemiyordu ve bu onu oldukça sarstı. Açıkçası ilk çıktığınız baskınıınızda bunu başarmanızı ben de beklemiyordum."

Abimin ölmesini bir başarı olarak görmesi midemin kasılmasına sebep oldu. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp sandalyemde geriye yaslanırken Alice'in, Aaron'a onunla gurur duyuyormuş gibi baktığını yakalayıp gözlerimi devirdim.

"Bunu planlamıştınız, değil mi?"

Sorum masada oturan herkesi şaşırtırken Alice tepkisiz kaldı. Biz yolculuğa çıkmadan önce Alice ve Aaron'ın gizli gizli planlar yaptığına birkaç kez şahit olmuşum ama konunun abim olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Alexander'ı öldürmesini sen istedin."

"O değil..." diye konuşmaya başlayan Aaron'a öyle bir bakış attım ki hemen sustu. Alice'e doğru döndüğümdeyse o, "Aaron, Alexander'ı öldürmek istediğini söylediğinde ona destek çıktım," diyerek kabul etti. "Bir savaşa başlamadan

önce güçlü bir komutandan kurtulmak bize çok büyük bir avantaj sağlar.”

Ben burnumdan solurken Alice, “Açıkçası ben de bu kadar hızlı ve kolay olmasını beklemiyordum,” diye ekledi. Aaron’dan bir şey isterse onu hemen alacağını bilmesine rağmen şaşırmış gibi yapması beni daha çok sinirlendirdi.

Kelimelerin üzerine bastırarak, “Arkamdan bir kez daha iş çevirdiniz,” dedim.

Adelina, Alice’i savunmaya çalışarak, “Babanın kötü bir adam olduğunu sana göstermek için bir sarayın içinde kapa- na kısıp ölmek üzereydik. Bir de abinin kötü biri olduğunu göstermek için bekleyemeyiz,” dedi. “Her gün insanlar ölmeye devam ediyor ve biz sürekli seni bir şeylere inandırmaya çalışıyoruz.”

Adelina öfkeyle yerinden kalktı ve kahvelerin olduğu tezgâha doğru ilerledi. O orada bardakları bir sağa bir sola koyarken herkes sessiz kaldı ve bu sessizliğin sebebinin Adelina’yla hemfikir olduklarından kaynaklandığını anladım.

William konuyu değiştirmek isteyerek, “Şimdi ne yapacağız?” diye sorduğunda ben düşüncelere dalmıştım. Adelina’nın öfkesini anlasam da duygularımı kontrol etmekte zorluk çekiyordum. Kötü bir şekilde bile olsa yıllardır beraber yaşadığım insanların ölümü basit bir olaymış gibi davranmıyordum. Birliğin üyeleri kadar güçlü olmak istesem de başaramıyordum.

“Richard, Alexander’ın öldüğünü henüz halka duyurmadı.”

Daldığım düşüncelerimden çıkarak Alice’e baktım. İnsanların Alexander’ın öldüğünü bilmemesi beni şaşırtmıştı.

Richard bunu kullanarak, halkı yanına almak isteyecek bir adamdı ama bunu yapmamıştı.

“Halk ne kadar bilmese de Alexander, imparatorun tek vârisi ve oğluydu. Onu korumak için herkesten saklarken kaybetmek dengesini bozdu. Bu sessizliğinin sebebi acısı ve artık bir vârisinin olmadığı gerçeği olabilir.” Endişeli bir şekilde bana bakarak, “Ya da daha büyük bir planı var ve bizi yerle bir etmeye çalışacak,” diye ekledi.

Adelina masaya geri dönerken, “Ben olsam ikincisini seçerdim,” dedi. “Oğlumu öldüren her kimse onun peşine düşer, katile destek sağlayan herkesi de mahvederdim.”

“Richard’ın hiçbir zaman ailesiyle ilgisi olmadı. En başından beri tek derdi oturduğu taht ve ülkesiydi. Ailesindeki herkesi istediğini alabilmek için katledecek caniliğe sahip bir imparator o. Victoria ellerinden kayıp gittiğinde planları suya düştüğü için hırstan gözü dönmüştü. Şimdi de oğlunu kaybettiği için üzüleceğini sanmıyorum. Sadece elindeki en büyük iki kozu da kaybettiği için çılgına dönmüştür o pislik.”

Oscar’ın söylediklerine herkes hak verirken ben sessiz kalıp masada dönen konuşmayı dinledim. Neler yapabileceklerini, bundan sonra nasıl ilerlemeleri gerektiklerini tartışıyorlardı. Adelina, hiç beklemeden saraya saldırı düzenlememizi söylerken William benim planımın arkasında durarak Richard’ın halkın önünde idam ettiği çocukları kurtarmaya devam etmemizi ve halkı yanımıza almamız gerektiğini anlatıyordu.

Hepsinin fikirlerini dinlerken aklımda tek bir soru vardı. Elimizde hiç kimsede olmayan doğaüstü güçler varken bu savaşı bir şekilde kazanacağımızı biliyordum. Doğru ve iyi

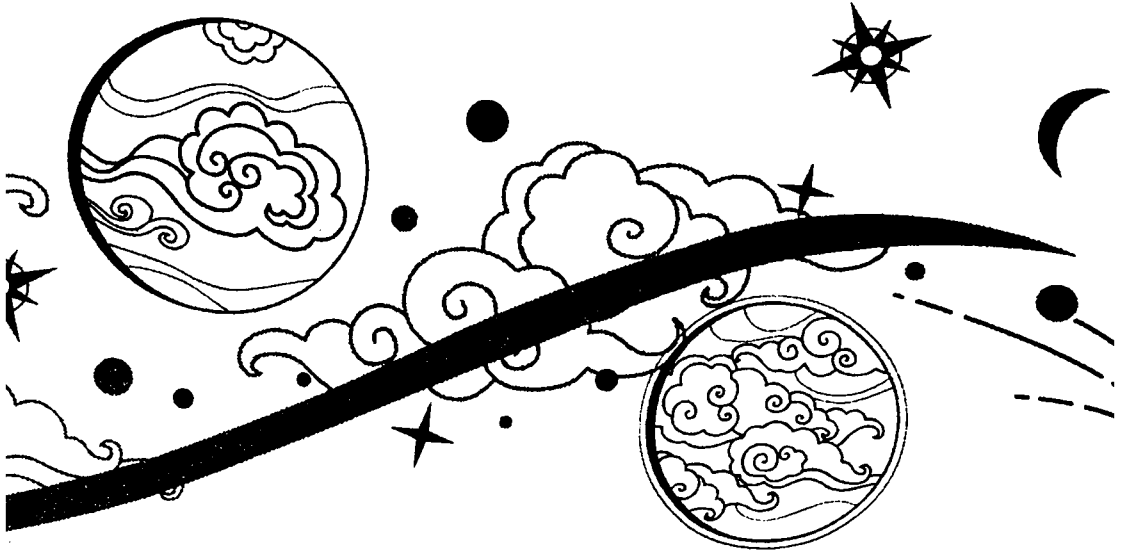
bir plan yapıp hiç kayıp vermeden Richard'ın sonunu getirebilirdik ya da yanlış ve kötü bir plan yüzünden onlarca kayıp verirdik ama Richard yine de kaybederdi. Her halükârda bizim kazanacağımızdan emindim. Bu güçlerle kaybetmemiz mümkün değildi.

Bilmediğim tek bir şey vardı ve onu sormanın sırası olmasına rağmen arkamdan çevrilen işlere dayanamadığım için sessizliğimi bozdum. “Kazandığımızda tahta kim geçecek?”

Tüm gözler bana dönerken evin içinde derin bir sessizlik oldu. Sorunun cevabını daha önce hiç düşünmediklerini, tek dertlerinin Richard'dan kurtulmak olduğunu anladım. Hayatını Richard'ı devirmek için yaşayan ve bu uğurda topladığı birliği yöneten Alice mi, yoksa tahta geçmesi beklenen, ailesini kaybeden ve zaten bir prens olarak yetiştirilen William mı tahta geçecekti? Adelina, Oscar veya Aaron tahta geçmek isterse, hatta ben geçmek istersem bu karışıklığa kim engel olacaktı?

Alice, sorunun cevabı belliymiş ve benim bunu sormam doğru değilmiş gibi öfkeyle beni izlediğinde hafifçe gülümse dim. Arkamdan onlarca iş çevirdiği ve yalan söylemeyi en az Richard Sirius kadar sevdiği için onun tahta oturmasını istemeyeceğimin farkındaydı. Yeni bir imparatorumuz olmadan eskisini ortadan kaldırmanın iyi bir fikir olmadığını diğerlerinin aklına soktuktan sonra yerimden kalkıp evden çıktım.

Richard Sirius'a karşı savaşımızı bir şekilde kazanacaktık ama ondan sonra başlayan taht savaşını kimin kazanacağını hiç kimse bilmiyordu. Bir imparatoru devirmek kolaydı ama asıl zor olan onun yerine ondan daha iyisini yerleştirebilmektir.

BÖLÜM 3

Rose birbirine karışmış saçlarımı ıslatmıştı ve yavaş hareketlerle tarıyordu. Saçlarımın çok sık ve kaba- rık olmasıyla ilgili söylendikten sonra bunu yapmayı kendisinin istediğini hatırlattığımda mızımızlanmayı bırak- mıştı. Buraya geldiğimden beri ondan kaçıp dursam da en sonunda onunla vakit geçirebilmek için sabah erkenden kah- valtımı yapmış, çalışma alanındaki çimlerin üzerinde ayakla- rımı nehre doğru uzatarak oturmuştum. Rose arkama geçmiş saçım- la ilgilenirken ben de antrenman yapmak için alana ge- len arkadaşlarımızı seyrediyordum.

Saçlarımı taramayı bitirip daha önce ilk defa adada duy- duğum balıksırtı yöntemiyle örmeye başladığında, “Dustin, abinin öldüğünü ve senin üzgün olduğunu söyledi,” dedi.

William ve Oscar ileride birbirlerine yumruklar savurur- ken Rose’un cümlesini onayladım. “Evet.” Alexander ölmüş- tü ve bu artık değiştiremeyeceğim bir gerçektir.

Soru sorar gibi, “Aslında abin değilmiş,” diye eklediğindeyse bacaklarımı kendime doğru çekip bağdaş kurdum. Oscar yumruğunu William’ın çenesine geçirmek üzereyken William kıl payı kurtuldu.

“Söylediklerine göre o benim üvey abimmiş.” Aaron gerçekleri anlattığını iddia etse de annemden duymadan bundan emin olamazdım.

Adeline ve Diana güçlerini birleştirmeyi denerken Rose, “Üvey ne demek?” diye sordu. Adelina toprakta bir çukur açtığında Diana o çukuru suyla doldurmaya başladı.

Gözlerim ikiz kardeşler ve William’la Oscar arasında gidip gelirken, “Alexander’la annelerimiz aynı ama babalarımız farklı,” dedim.

Alexander’ın adını duyduğunda Rose saçıma dolanan ellerini hareket ettirmeyi bıraktı. “Alexander öldü mü?” dediğinde önceden söylememe rağmen Alexander’ın benim abim olduğunu unuttuğunu fark ettim.

“Evet.” Saçımı örmeye bıraktığında başımı arkaya çevirmeye çalıştım ve bunun üzerine beni, “Hareket etmemelisin,” diye azarlayıp saçlarımla ilgilenmeye kaldığı yerden devam etti.

Bir süre sonra, “Peki, senin baban kim?” diye sordu.

Yerden kopardığım çimleri küçük parçalara ayırırken, “Bilmiyorum,” diye cevapladım.

William ve Oscar çalışma alanının her yerini kullanarak hızlı hareketlerle birbirlerine yumruklar savuruyorlardı. “Aaron biliyordur. Ona sormalısın,” dedi Rose bir süre bekledikten sonra.

İstemedenden de olsa, yüzümde bir tebessüm belirdi. “Gerçekleri artık ondan öğrenmek istemiyorum.”

“Neden?”

Rose’un sorusuna cevap vermedim. Yaşı küçük olduğundan her şeyi merak ediyor ve hiç durmadan sorular soruyordu. Merak ettiklerinin hepsini cevaplamaya kalkışsam büyük bir serüvene çıkardım. Bu yüzden bazen sessiz kalıyor, sorularını görmezden geliyordum. Çok soru sormasına rağmen sorularında ısrarcı olmadığı ve aynı soruları tekrarlamadığı için mutluydum.

Oscar yumruklarından kaçarak gerileyen William’a yetişmek için ellerini çime koyup takla attı. Ardından, William’ın karşısına dikilip savurduğu yumruk genç adamın omzuna denk geldi. William ise dengesini koruyabilmek için Oscar’ın elini tuttu.

Oscar yumruklarını art arda William’a savururken William sadece kendini koruyordu. Karşılık vermek için Oscar’ı yormaya çalıştığını ve savunmasız bir ânını beklediğini anlamıştım.

William bir yumruktan kaçmak üzereyken Rose, “Aaron sana âşık,” dedi ve bunu duyan William’ın gözleri Rose ile oturduğumuz yere döndü. Göz göze geldiğimiz an da Oscar’ın yumruğu William’ın çenesini buldu.

Oscar gücünü kullanarak etrafımızda dolaştırdığı rüzgârı Rose’la konuşmalarımızı duyabilmek için kullanıyordu. Bizden uzakta olmalarına rağmen William’ın Rose’un söylediğini duyması ve dikkatinin dağılmasının sebebi buydu.

Eskiden olsa Oscar’ın gücünü etrafımda kullandığını hissetmezdim çünkü insanları dinleme konusunda avına sessizce yaklaşan bir aslandan farkı yoktu ama karadelik özelliğim sayesinde artık enerjisini net bir şekilde hissedebiliyordum.

Bir yanım enerjisini içime çekip gücünü kullanmak için can atsa da kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

Oscar avantajı kendine çevirdiğini fark ettiğinde yüzünde arsız bir gülümsemeyle William'ın üstüne ilerledi. William bakışlarını benden çekip toparlanmaya çalışırken Oscar bir yumruğu daha William'ın çenesine geçirdi.

Rose her şeyden habersiz bir şekilde ördüğü saçıma toka takarken, "Sence abin de Diana'ya âşık mı?" diye sordum.

Oscar'ın atmak üzere olduğu yumruk havada asılı kaldı. Oscar gibi William da söylediğime şaşırıken Rose, "Evet," diye fısıldadı.

Oscar başını hızla çevirip bize baktığı an William Oscar'ın kolunu tutup arkadaşını yere serdikten sonra kulağına bir şeyler fısıldayıp başını kaldırarak bana baktı. Ona göz kırpıp tebessüm ettiğimde William bana dişlerini görebildiğim bir gülümse bahsetti. O an kalbim göğsümden çıkmak istercesine atmaya başladı.

Rose, "Neden heyecanlandın?" diye sorduğunda William'ın kahkaha atan sesini işittim. Hızla yerimden kalkıp Rose'a döndüğümde şaşkınlıkla beni izliyordu.

Rose'a, "Sen çok olmaya başladın, fındık burun!" dedikten sonra onu kendime çektim. Yere yatırıp karnını gıdıkla-maya başladığımda kahkaha sesleri çalışma alanının her yerinde yankılandı. Ben de ona eşlik ederek gülmeye başladım.

Kendimi günler sonra ilk defa kuş kadar hafiflemiş ve mutlu hissediyordum. Böyle küçük anlarda, Sirius İmparatorluğu'nun sorunları ve yıldızların laneti olmadan çok güzel bir hayat yaşama ihtimalinin olduğunu bilmek vereceğimiz savaşa dört elle asılmak istememe sebep oluyordu.

Küçük bir kız çocuğundan çalınan hayatı ona geri verebilmek ve sevdikleriyle beraberken attığı kahkahaları duyabilmek için bu savaşı kazanmaktan başka bir çaremiz yoktu. Bunu nasıl yapacağımı önemsemeden sadece *kazanmak* istiyordum.

Rose'u gıdıklamaya devam ettiğim sırada kahkahaları arasından, "Aaron," dediğinde hareket etmeyi bıraktım. Başımı yukarı kaldırdığımda, onun biraz ileriden Alice'le beraber bizi izlediğini gördüm.

Rose'un onun duygularını hissederek buraya geldiğini anladığını fark ettiğim sırada küçük kız yerinden kalktı. Aaron'a doğru koştuğunda Aaron yere eğilip kollarını açtı ve Rose kollarını Aaron'ın boynuna doladığında genç adam ayağa kalkıp onu döndürdü. Rose kahkaha atarken Aaron da tebessüm ediyordu.

Aaron'ın benim dışımdaki herkesle –Alice'le bile– bu kadar iyi anlaşmasının sebebini anlamıyordum. Çevresindeki herkesi etkisi altına alan bir büyüye sahip gibiydi. Özellikle Menkar Adaları'ndaki çocuklar Aaron'ın ilgisine hayrandı. Ondan tek bir övgü alabilmek için birbirleriyle yarış haline girmişler, Aaron'ın beğenisini kendilerine hedef belirlemişlerdi.

Herkesi kendine hayran bırakan bu adam, bana bir gül bahçesi hediye etse de o güllerin dikenlerinin canımı yaktığını göremiyordu. Ona yaklaşmak ve dokunmak istediğim her anda beni bir şekilde yaraladığını anlamıyordu.

Yerimden kalkıp üzerime yapışan çimleri ve toprağı temizledikten sonra onların yanına gittim. Alice, "Konuşmamız gerek," dediğinde çalışma alanındakiler de bir araya toplandı. Başımla onayladıktan sonra hep beraber Alice'in peşinden ilerledik.

Toplantı yaptığımız eve doğru girmek üzereyken Aaron, “Rose’u Dustin’in yanına bırakıp geliyorum,” dedi. O arkasını dönüp giderken benim gözlerim Oscar’ı buldu. Aaron’ın kardeşiyle ilgilenmesine tepki göstermediği için şaşırarak tek kaşımı kaldırdım.

Oscar, “Ne var?” diye beni tersledikten sonra gözlerini devirdi. Bunun üzerine, kolumu Oscar’ın koluna dolayıp diğerlerinin içeri girmesini bekledim ve dışarıda sadece ikimiz kaldığında, “Diana’ya âşıksın,” diye fısıldadım.

Gözlerini kocaman açarak, “Şu an sessiz konuştuğunu mu sanıyorsun? Tüm birliğin duyduğuna eminim,” dedi.

“Bu saklamamız gereken bir bilgi miydi?” diye sordum. Bana bir şey anlatmayacağını hissettiğimdeyse kolundan çıkıp evin kapısına yöneldim. “Bu bir sır mıydı?”

Sesinde uyaran bir tonla, “Victoria,” dediğinde kahkaha attım. Yüzümde büyük bir gülümsemeyle kapıyı açıp içeri girdim ama masada oturan arkadaşlarımla göz göze geldiğimde bu gülümseme silindi.

Her zamanki yerime geçip yavaşça otururken Oscar da aynısını yaptı. William’ın hayranlıkla beni izlediğini fark ettiğimde başımı hafifçe yana yatırıp gülümsedim. Biri boğazını temizlemek için öksürdüğünde bakışlarım oraya döndü. Adelina’nın öfkeyle beni izlediğini görünce Aaron’la olan benzerliğini düşünmeden edemedim.

Aaron içeri girdiğinde her zamanki yeri olan camın önüne yerleşti ve diğerleri kendi aralarında konuşmayı kesti. Alice ciddi bir ifadeyle, “Bugün idamların tekrar başladığı haberi geldi,” dedi.

Küllerin Kehaneti

Belime doğru uzanan örgümü önüme alıp tokasıyla oynarken tek kaşımı kaldırdım. Adelina, “Nasıl?” diye sorduğunda Alice masanın üzerindeki haritayı gösterdi.

“Üç bölgede aynı anda üç idam gerçekleştirildi: Sirius, Hamal ve Vega’da.” Gözlerini haritadan çekip, “Richard öfkesini kontrol edemiyor. Bizi bulmadan ve hepimizi öldürmeden durmayacak,” dedi.

Herkes sessizliğe gömüldüğünde, “O bizi öldürmeden biz onu öldürelim,” dedim. Sesimin kendinden emin ve sakin çıkması diğerlerinin şüpheyile bakmasına sebep olsa da, “Ciddiyim,” diye karşılık verdikten sonra sağ elimi masanın üzerine uzattım. Avucumun ortasında alevlerden bir taç yaptım. Alevi ısıtmaya başladığımda rengi yine kırmızıdan maviye döndü. Herkes şaşkınla elimi izlerken, “O sarayı dakikalar içinde ateşler içinde bırakırım,” dedim ve avucumdaki alevden taç bir saraya dönüştü.

Adelina endişeyle, “Kehanette bahsi geçen mavi alev sen misin?” diye sordu.

Ben avucumdaki ateşi söndürüp, “Bilmiyorum,” diye fısıldarken Diana da atıldı. “Hangi kehanet?”

William, Agmund Westgeir’in kehanetinin beni anlattığını düşündüğü iki satırı söyledi. “Bir dost ölür, yükselir mavi alevler. Güç gömülür, kül olur her yer.”

Zoey düşünceli bir şekilde, “Alexander öldü,” dedi ve Simon, “Victoria’nın mavi alevleri var,” diye devam etti.

Gale, “*Güç gömülür*, derken Richard’dan bahsediyor olabilir mi?” diye sordu.

Alice bana karşı emin konuşmasına rağmen diğerlerine umut vermemek adına genel bir yorum yaptı. “Kehanetlerin

söylemek istediklerini gerçekleştirmeden bilemezsin. Sadece tahminlerde bulunabilirsin.”

Aaron, “*Güç gömülür*, derken bizlerin gücünden de bahsediyor olabilir,” dedi.

Claire yerinden kalkıp masanın üzerindeki haritayı kendine doğru çekip incelerken, “Yani kaybetme ihtimalimiz de var,” diye mırıldandı.

Kızgın bir ses tonuyla, “Hayır, yok,” dedim. “Ona karşı kaybetmeyeceğim. Ölmeden önce gözlerimin önünde ateşler içinde kaldığını göreceğim.”

Adelina, “Ben bunu yapabileceğine inanmıyorum,” dedi. “Sen birini kolaylıkla öldürebilecek bir kadın değilsin.” Bu söylediğine tepki gösterecekken, “Ama bir konuda haklısın. Richard kesinlikle ölecek. Onu öldüren kişi sen olmasan da bu odanın içinden biri bunu yapacak,” diye ekledi.

Alice gözlerini devirerek, “Richard’ı öldürmek için heyecanlı olmanız ve birbirinizle yarışa girip kavga etmeniz çok takdir edilesi ama önce bir plana ihtiyacımız var,” dedi.

Oklarımın hepsini Alice’e çevirerek, “Sadece birkaç aydır bu durumun içindeyim ama senden daha çok fikrim ve cesaretim var. Yıllardır Hamal Birliği’ni yöneten ve çocukları bunun için eğiten bir kadının bir planı yok mu yani?” diye sordum.

Alice gelmeye çalıştığım noktayı bilerek sessiz kalırken Oscar onun adına konuştu. “Neden Alice’e karşı böyle tepkilisin, Victoria?”

“Çünkü insanlara plan yaptığını hissettirip o planın arkasından başka işler çeviriyor. Her girdiği oyundan kârlı çıkan tek kişi olmaya ve bunu yaparken de en arkada durmaya çalışıyor.”

William itiraz etmek istediğinde öne doğru eğilip masaya yaslandım. William'ın gözlerinin içine bakıp, "Beni kaçırma planını yaparken Aaron'dan yardım aldı ama sözünü tutmadı. Bir çocuğu idamdan kurtarmak için gittiğimizde Aaron'a abimi öldürmesini söyledi. Bize anlattığı her planın içinde onun ayrı bir planı var," diye açıkladım.

"Bizi sahaya gönderip öne atarken kendin arkada duruyorsun. Tüm bunlar olurken de arkamızdan iş çevirip bizi yem olarak kullanıyor ve birer kukla gibi oynatıyorsun." Alice'in gözlerinin içine bakıp, "Sence bunları göremiyor muyum?" diye sordum.

Alice, "Planların içinde yaptığım planların hepsi sizlerin iyiliği içindi. Kendi adıma hiçbir şey yapmadım," dedi.

Yerimden kalkıp ellerimi masaya yasladım. "Sence ben tüm bu yaşadıklarımızın arkasında senin büyük bir planın olduğunu göremeyecek kadar aptal mıyım?"

Herkes şaşkınlıkla beni izlerken, "Amacının bizimle aynı olmadığını ve bizi sadece kullandığını, damarlarımda akan kanın kırmızı olduğunu bildiğim kadar iyi biliyorum," dedim. "Sen ve Aaron arkamızdan planlar yapıp bizi haberimizin dahi olmadığı bir oyunun içine sürüklüyorsunuz."

Oklarımdan birini Aaron'a doğru fırlattığımda o yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu. Diğerlerinin aksine o bu tavırlarımdan hoşlanıyor, bu olaya onu da kattığım için mutlu oluyordu.

Ülkenin her yerinde çocuklar ölürken Aaron ve Alice ikilisinin kendi planlarını yaparak o çocukları umursamaması, yakından tanıdığım biriyle benzerliklerini gösteriyordu.

Richard Sirius ile...

Alice'in cevap vermek yerine sessizce beni izlemesi de bu söylediklerimi haklı çıkarıyordu. Arkamda duran sandalyeyi yere devirip evden dışarı çıktım ve ormanın içinden hızla ilerleyip kuleye yaklaştım.

Kuleden içeri girmeme on adım kalmıştı ki Aaron kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Sevgilim," diye fısıldadığında kolumu ondan kurtarıp, "Victoria," diye onu düzelttim.

"Her şeyi senin için yaptığımı göremiyor musun?"

Sorusunu duymamış gibi davranarak, "Nerdesin sen?" dediğimde çocukluk arkadaşım tek kaşını kaldırdı. "Sen nerdesin, Aaron?"

"Buradayım, Vic," diye cevapladığında bağırarak, "Neden benim yanımda değilsin de o kadının yanındasın?" diye sordum.

Önüne düşen saçlarını geriye itti. "Günler önce beni yanında istemediğini söyledin. Ama ben buna rağmen, burada, senin yanındayım."

İşaretparmağımı ona suçlayıcı bir şekilde doğrulturken, "Değilsin!" dedim. "Benim yanımda durup benimle planlar yapman gerekirken sen her zaman onun yanındasın. Buraya benim için mi geldin, yoksa Alice'le arkamdan işler çevirmek için mi?"

Aaron'ın cevabını beklemeden arkamı döndüm ve kuleye doğru koştum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odamın olduğu kata kadar durmadım. Odamın bulunduğu koridora geldiğimdeyse ellerimi dizlerime koyup nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra koridorda ilerleyip odama girdim ve ayağımdaki botları küvetin içine fırlatıp yatağa oturdum.

Küllerin Kehaneti

Bacaklarımı kendime çekip Aaron ve Alice'in birlik olup arkamdan iş çevirmelerine duyduğum öfkemi dindirmeye çalıştım.

Aaron'ın benden uzak durmasına, aramıza mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Düşüncelerinin beni olumsuz etkilediğini ve ona karşı duygusal bir bağım olduğu için söylediklerine hemen inandığımı fark etmiştim. Onu bir süreliğine yanımda istemememe rağmen bir başkasının yanında görmeye de dayanamıyordum. Planlar yaparak bu yolda beraber ilerlememiz gerekirken o Alice'in yanında durarak arkamdan iş çeviriyordu. Fiziksel olarak peşimden ayrılmıyordu ama aklı benden çok uzaktaydı.

Odamın kapısı açıldığında ve Aaron içeri girdiğinde gözlerimi kapadım. Onu gördüğümde öfkem gittikçe artıyor ve kendimi kontrol edemiyordum.

Aaron'ın sıcak ellerini dizlerimde hissettiğimde bile gözlerimi açmadım. Yatağın önünde diz çöktüğünü ve kollarını bana uzattığını hayal ettim. "Sevgilim," dediğinde sesindeki tını gerilen bedenimi gevşetmeye yetti. Her gördüğüm şefkate bu kadar kolay sarılmam sevgisiz bir çocukluk geçirmemden kaynaklıydı.

"Alice'in yanında durduğumu sandığın zamanlarda bile ben sadece senin yanımdayım. Menkar Adaları'ndaki yaşantımı, görevlerimi, dostlarımı ve sevdiklerimi senin için bıraktım. Bensiz bir gün geçirmelerini bile istemediğim çocuklar onlarca gündür benden haber alamıyor."

Menkar Adaları'ndan benim için çıktığı ve kalan işleri Seth ile Maddy'ye bıraktığı gün aklıma geldi. Adadaki çocukların hepsi Aaron gideceği için üzülmüş ve onu

uzaklaştırdığım için bana kınılmışlardı. Onu geri getirmemden ve bir daha göremeyeceklerinden deli gibi korkuyorlardı.

Gözlerimi yavaşça açıp, "Neden seni yanımda hissedemiyorum?" diye sordum.

Aaron tahmin ettiğim gibi dizlerinin üzerine oturmuş ve ellerini ayak bileklerime koymuştu. "Alice'le hiçbir zaman ortak bir planım olmadı. Ama niyetim en başından beri Alexander'dan intikam almaktı. Onu gördüğüm yerde öldürecek..." dediğinde sözünü kestim.

"Abimi bana saldırdığı için değil de kendin istediğin için öldürdüğünü itiraf mı ediyorsun?"

Aaron bakışlarını benden kaçırarak, "Eğer sen orada olmasaydın da onu öldürürdüm, Vic," diye itiraf etti.

İçimde kaynamaya başlayan öfkeyi ve parmaklarımin ucunda titreşen ateşi görmezden gelmeye çalışarak, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü bizi ayıran oydu." Bakışlarımdan çekinerek ayak bileklerimi bırakıp ellerini yatağın üzerine koydu. "Son gecemde kanıma zehir enjekte eden ve beni Menkar Adaları'na götüren kişi, Alexander'dı."

İtirafı karşısında dilim tutulurken, "Bunu sadece bana yapmakla kalmadı. Benimle beraber saraydaki diğer tüm çocukları zehirleyen de Alexander'dı. Gün içinde devriye gezer gibi bizi sık sık kontrole gelir, Arin'in görevini yaptığından emin olmaya çalışırdı," diye konuşmaya devam etti.

"Arin her zaman bizi korumaya çalışır, iğnelerin dozunu azaltırdı. Saraya hizmet ediyor gibi gözükse de hep bizim tarafımızda oldu. Gerçekten sadece Richard ve Alexander'ın

istediklerini yapsaydı o saraydan hiçbir çocuk sağ çıkamaz, büyüyemezdi. Hepsi çok küçük yaştayken ölürdü.”

Aaron aksini düşünse de onun bu söylediklerine inanıyordum. Abimin masum biri olmadığını Rose, Alexander adını duyduğunda korku dolu bakışlarla ağlamaya başladığında, küçük bir çocuğu idam etmeden önce abimin söylediği cümleleri duyduğumda anlamıştım. Tüm öfkem abimin karşısına geçip onunla yüzleşemediğim içindi. Bana onunla son kez konuşma şansını bile vermemişlerdi.

“Her gün benimle beraber onlarca çocuğun kanına zehir karıştıran, bileklerine kelepçeler vuran ve küçük çocuklara hatta bebeklere bile şiddet uygulayan bir askerdı o. Zindanlardan kaçarak senin yanına geldiğim her günün sonunda beni döverek cezalandırıyordu.”

Aaron’ın söyledikleri kanımı dondururken ellerinden tutup onu kendime çektim. Yerden kalkıp yatakta yanıma oturunca da kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım. “Aaron, çok üzgünüm,” dediğimde başımın üstüne bir öpücük konurdu.

“Seni görmenin bedeli hiçbir zaman canımı yakmadı. Beni asıl mahveden Menkar Adaları’na atılıp seni bir daha görememe ihtimaliydi.” Sol elini kendime doğru çekip sağ elimin parmaklarını ona doladım. Yaşadıkları için üzgün olduğumu hissetmesini istiyordum. “Bu yüzden, o gün adada uyandığımda onu gördüğüm ilk yerde öldüreceğime dair yıldızların üzerine yemin ettim.”

Sarılan bedenlerimizi ayırıp ona bakmam için kollarımdan tuttu. Ben başımı yukarı kaldırıp onu izlerken, “Sana onunla son kez konuşma fırsatı tanımadığım, abini gözlerinin

önünde öldürdüğüm için üzgünüm, Victoria, ama çocuklara zarar veren ve bizi ayıran bir adama merhamet edecek erdem me sahip değilim,” dedi.

Gözümünden akarak yanağımda kayıp giden bir damla yaşı dudaklarıyla tuttu. Yanağıma bir öpücük kondurup gözlerimin içine baktı. “Ne Alice, ne başka biri seninle benim arama giremez, Vic. Ben her şeyi bizim için yapıyorum. Eğer Alice’in yanında duruyor gibi rol yapmazsam planlarından haberdar olamayız ve o zaman da iki kişiye karşı savaşmak zorunda kalırız.”

Richard’la olan savaşımız yetmiyormuş gibi konuya bir de Alice’in dahil olması beni çok öfkeliyordu. Onun planlarından haberdar olanlar yalnızca Aaron ve kadim büyücü Quinn’di. Aaron, savaşı kazanabilmek için dostumun düşmanla arkadaşlık yapmasına izin vermem gerektiğini söylüyordu.

Kendimi, “Sadece onun yanında olman değil, bana hiçbir şey anlatmaman da canımı yakıyor,” diye açıkladım.

“Eğer Alexander’ı gördüğüm ilk yerde öldüreceğimi ve onun senin abin olmadığını en başında söyleseydim yaptığımız plan kusursuz bir şekilde işlemezdi. Yaşadıklarımıza mantıktan önce duygusal olarak yaklaşman planlarımızı akatar. Bu yüzden sana en başında söylemek istemedim.”

Söyledikleri kalbimi kırsa da gereksiz yere alınganlık gösterdiğimin farkındaydım. Aaron bu konuda haklıydı. Eğer bana kendi gerçek planını anlatsaydı oraya gitmek dahi istemez, planı bozmaya çalışırdım. Aaron, William ya da diğer herkesi affetmeyi başarsam da kendime karşı olan kırgınlığım geçmek biliyordu.

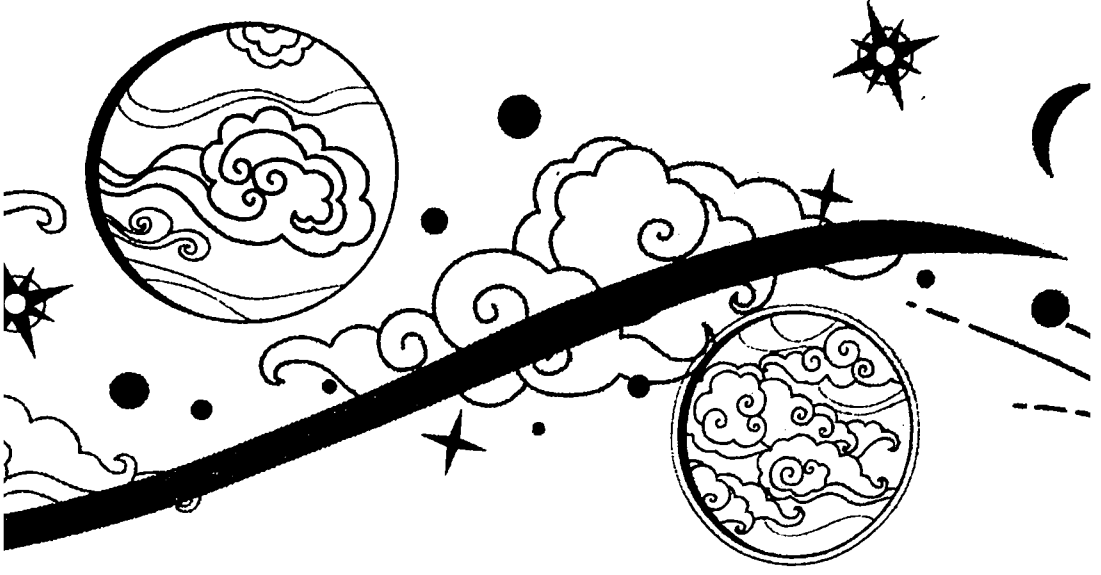
Küllerin Kehaneti

“Keşke insanların planlarını bozmamdan korkarak benden sırlar sakladığı değil de planlarına ortak ederek destek vermemi isteyecek kadar güçlü biri olabilsem.”

Aaron ellerini yanaklarıma koyarak başımı yukarı kaldırdı. Kendinden emin bir şekilde, “Sen benim gözümde uğruna can verilecek kadar değerlisin. Senin planlarımı bozmandan değil, ancak senin duygularını incitmekten korkarım. Artık duygularını bir kenara bırakıp mantığınla hareket edebildiğini Alice’e baş kaldırmadan anlayabiliyorum,” dedi.

Bu söylediklerinde çelişkiler olduğunu düşünerek, “Bana önce mantığımla sonra duygularımla hareket etmemi söyleyen sen, önce duygularınla hareket ediyorsun. Yaptığın planların hepsinin temeli ya ben ya da bizimle ilgili duygusal konular oluyor,” dedim.

“Sevgilim.” Aaron beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. “Sen hâlâ aldığım her nefesin senin etrafında döndüğünün farkında değilsin. Benim mantığım da duygularım da sensin. Sen benim her şeyimsin.”

BÖLÜM 4

Diana'nın omzundaki sargıyı incelerken, “Acıyor mu?” diye sordum. Abimin öldüğü gün askerlerden biri onu okla omzundan vurmuştu. Birliğe geldiğimden beri kendi dertlerime odaklandığım için onunla hiç ilgilenememiştim.

Diana kolunu yavaşça hareket ettirdikten sonra, “Quinn'in büyüğü sayesinde hızla iyileşti. Ok omzuma ilk saplandığındaki acıyı şu an hatırlamak bile canımı çok yakıyor,” dedi.

“O acıyı iyi bilirim.” Oscar'ın sarayın bahçesinde omzuma attığı okun izini sol omzumda taşımaya devam ediyordum. O gün hayatımın bu denli değişeceği aklımın ucundan geçmezdi.

Diana da benimle aynı anıyı hatırlamış gibi, “Oscar bunun için çok pişman,” diyerek onu savununca yüzümde istemeden bir gülümseme oluştu.

“Oscar ve senin aranda neler oluyor? Her şeyi kaçırdım.”

Diana utançla gözlerini kapatarak, “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Onunla bir arkadaştan daha yakınız ama daha fazlası da yok.”

Diana, birliğe ilk geldiğim zaman Oscar kardeşini kurtarmadan ona karşı olan duygularını açıklayamacağını söylemişti çünkü Oscar’ın gözü kardeşinden başka bir şeyi görmüyordu.

Samimi bir şekilde, “Rose’u da bulduğuna göre artık hislerini ona söyleyebilirsin,” diye öneride bulundum.

Ben çalışma alanındaki yalnız başına duran ağaca sırtımı yaslayıp nehre ayaklarımı uzatarak oturmuştum. Diana ise başını benim kucağıma koymuş, yanımda uzanıyordu. Ara ara gözlerini kapatıp öğlen güneşinin gözüne gelmesine engel olmaya çalışıyordu.

“Rose’u buldu ama şimdi de onunla ayrı kaldıkları zamanı düşünerek arayı kapamaya çalışıyorlar. Bana eskisinden daha yakın olduğunu hissetsem de aramızda anlamadığım bir mesafe var.”

Diana’nın dalgalı, kızıl saçlarını parmağıma dolayarak lüleler yaparken, “Oscar sana âşık,” dedim.

Yakın arkadaşım gözlerini açıp ani bir hareketle yerinden kalktı. Dizlerinin üstüne oturup, “Nereden biliyorsun?” diye sordu. Kalbinin sesini aramızdaki mesafeye rağmen duyabiliyordum. Yanakları kızarmaya başlamıştı ve her an uçup gidecekmiş kadar heyecanlı gözüküyordu.

Ben, “Rose,” dediğimde o anlam verememiş gibi dudaklarını büzdü. “Rose’un duyguları hissedebildiğini biliyorsun. Ona dün Oscar’ın sana âşık olup olmadığını sordum.”

Diana devam etmemi bekleyerek, “Ve?” dedi.

“Oscar’ın sana âşık olduğunu söyledi.”

Diana yerinden kalkıp ellerini ağzına götürerek attığı çığlığı yarıda kesti. “İnanmıyorum!” derken gözleri yaşlarla dolmuştu. Diana’yı tanıdığım andan beri Oscar’a karşı bir ilgisi olduğunu ama onu hep uzaktan sevmek zorunda kaldığını biliyordum.

Artık ona açılmanın zamanı gelmesine rağmen kendini tutmasının sebebi Oscar’ın duygularından tam olarak emin olamamasıydı. Rose’un duyguları hissetme gücünü en az benim kadar o da ciddiye alıyordu. Rose yaşı küçük olmasına rağmen hisler konusunda yanılmayacak kadar güçlü bir kızdı.

Diana, “Şimdi ne yapacağım?” derken kendi etrafında bir tur döndü. “Onun mu bana yaklaşmasını bekleyeceğim yoksa ilk adımı ben mi atacağım?” O delirmiş gibi etrafta dolanırken ben de yüzümde tatlı bir gülümsemeyle onu izliyordum.

Bir anda yanıma oturup ellerimi tutarak, “Ya Rose yanılıyorsa?” diye sorduktan sonra elini ağzına götürüp stresli bir şekilde tırnağını kemirmeye başladı. “Rose yanıls anladıysa ve duygularımı açtığımda Oscar beni reddederse?”

Aklından yüzlerce soru geçtiğine ama bana sadece birkaç tanesini aktardığına emin olduğum için, “Diana,” diye seslendim. Arkadaşım bakışlarını bana çevirdiğinde, “Ne kadar güzel olduğunun, bir bakışınla tüm erkekleri önünde diz çöktürebileceğinin farkında bile değilsin. Oscar’ın sana nasıl baktığını, sen onun yanındayken gözlerinin içinin nasıl parladığını görmüyorsun,” dedim.

Yanımda bağdaş kurarak otururken, “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Oscar’ın seni sevdiğinden eminim. Sadece bunu yeterince net göremiyor ya da sana gösteremiyor. Omzunda bir ok yarasıyla birliğe geldiğinde çılgına dönmüştür çünkü ben buradan ayrılmadan önce sana dikkat etmem gerektiğini söylemişti.”

“Beni Zoey, Claire gibi sevdiği herhangi bir arkadaşı olarak görüyor ve biz bunu yanlış anlıyor da olabiliriz.”

“Ben senin düşündüğün gibi hissetmiyorum,” dediğimde Diana tekrar yere uzanıp başını kucığıma koydu. Gözlerini kapatıp düşüncelere dalarken altdudağını kemiriyordu.

Bir süre sonra etrafımdaki enerjinin değiştiğini ve rüzgârın ters yönden estiğini fark ettim. Biri sinsice bizi dinliyordu ve bunu yapabilecek tek kişi kesinlikle Oscar’dı. Yakın arkadaşım da benimle aynı şeyi hissetmiş olacak ki gözlerini aralayıp bana baktı.

Sağ elimi Diana’nın saçlarından çekip havaya kaldırdım ve işaretparmağımı dudaklarıma götürüp Diana’ya susması için işaret verdim. Gözlerini iki kere kırparak bana onay verirken yüzünde bir tebessüm oluştu.

Çalışma alanına doğru gelen ve gittikçe bize doğru yaklaşan Oscar’ın enerjisini yavaşça kendime doğru çekmeye başladım. Başlangıçta ona hissettirmeden gücünü kendi ellerime almak istiyordum. Enerjiyi içime çektikçe etrafımda dolaşan havayı bükebildiğimi hissettim. Ateş gücüne alışık olduğum için suyu ve havayı kontrol edebilmek çok farklı geliyordu.

Havayı kendi etrafında döndürmeye çalıştığımda Diana kucığımdan kalkarak yaptığım şeyi izlemeye başladı. Hemen

önümüzde küçük bir hortumu andıran bir hava dalgası oluşmuştu. Diana şaşkınlıkla dudaklarını aralayıp beni izlerken ben oluşturduğum hortumu yavaş yavaş büyüterek bir yandan da hareket etmesini sağladım.

Hortum bizim yanımdan uzaklaşıp çalışma alanının ortasına doğru ilerlerken alandan içeri giren Oscar'ın gözleri beni buldu. Yerimden kalkıp kıyafetime yapışan toprağı temizledikten sonra oluşturduğum hortumun peşinden alanın ortasına doğru ilerledim.

Hortum büyüdükçe ve güçlendikçe alanın etrafındaki rüzgâr artmaya başladı. Diana ile saçlarımız havada uçuşurken Oscar öfkeli gözlerle, "Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu.

Oscar'ın arkasından Alice ve birliğin diğer üyeleri geldiğinde yüzümdeki gülümseme arttı. Aaron en arkadan gelip yaptığım şeyi gördüğünde bana göz kırptı. Oscar enerjisini kendine çekmek istedikçe ben baskımı artırdım ve hortum daha da şiddetlendi.

Hortumu ona doğru yaklaştırdığımda Oscar rüzgârın etkisiyle ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Onunla daha fazla oynamak istemediğim için ondan gelen enerjiyi serbest bıraktım. O anda hortum yok oldu ve hava eski haline döndü.

Oscar'a doğru ilerleyip, "Bir daha arkadaşlarının sohbetini dinlemek için gücünü kullanmazsın, diye umuyorum," dedim.

Mahçup bir ifadeyle gözlerini benden kaçırmamasını beklerken o hayranlıkla bakıp, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Enerjini kendime çektim," dediğimde dudakları şaşkınlıkla aralandı. Oscar'ın gücüne hükmettiğim için bana kızmasını beklerken, "Bu inanılmaz bir histi," dedi.

Onun bu tavrından güç alıp, “Tekrar denememi ister misin?” diye sordum.

Geriye doğru bir adım atıp aramıza mesafe koyarken, “Hayır,” dedi. “Gücümün sana çok yakıştığını itiraf etmeden geçemeyeceğim ama bana ait olmasını daha çok seviyorum, Vic.”

Oscar’a göz kırpıp dişlerimi göstererek sıdıttıktan sonra başımı Alice’e doğru çevirdim. Bugün mavi alevleri kontrol etmem ve kara delik olarak diğerlerinin gücüne hükmetmem konusunda alıştıırma yapmamız gerektiğine dair bir fikir sunmuştu.

Alice, Richard’ın karşısına çıkmadan ve sahaya tekrar inmeden önce yapabileceklerimin tamamını görüp benden her şekilde faydalanmak istiyordu. Bunu fark etmeme rağmen sessiz kalıp ona yapabileceklerimin bir kısmını göstermeye karar vermiştim. Eğer içimde sakladığım gücün tamamına şahit olursa aklına düşecek yeni fikirleri kontrol etmek mümkün olmazdı.

Arkadaşlarıma doğru bakıp, “Nasıl başlayalım?” diye sordum.

Alice, birliğin askerlerinin öne çıkmasına izin verip bir adım geri çekildi. Bu kadının antrenman yaparken bile kendini geride tutması ve askerleri öne atması sinirlerimi bozuyordu.

“Önce bir başkasının gücünün tamamını elinden alıp onu sıradan bir insana çevirip çeviremediğine bakalım,” dedi Alice.

Başımı eğerek onay verirken, “Kim gönüllü olmak ister?” diye sordum. Gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirirken Aaron kollarını göğsünde birleştirmiş halde, yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Beni güçlü görmekten keyif alması doğrusu benim de hoşuma gidiyordu.

Adelina bir adım öne çıkarak, “Ben,” dedi. “Neler yapabileceğini merak ediyorum.”

Adelina kendisinin ve ailesinin yaşadıklarını anlattıktan sonra aramızda yazılı olmayan bir barış anlaşması imzalamıştık. Richard’ın kızı olmadığını öğrenmesi de bana atıp durduğu bakışlarının yumuşamasına sebep olmuştu. Aramızda sorun olarak sadece benimle paylaşmak istemediği adam, yani William kalmıştı.

Arkadaşlığımızın tanıştığımız ilk günlere göre daha iyi olmasına rağmen Adelina’nın benimle uğraşmaktan keyif aldığını hissedebiliyordum. Gücünü üzerimde kullanmaya çalışmak için fırsat kolladığı her hareketinden belliydi.

Onun tam karşısına geçip, “Tabii ki,” derken kolumu öne doğru uzatıp reverans yaptım. Bana, halinden keyif aldığını gösteren bir gülümsemeyle baktı.

Toprağın içinden çıkan sarmaşıklar ayak bileklerime dolarken Adelina’nın enerjisini hissetmekte zorluk çektim. Kolları iki yanında hareketsiz bir şekilde dururken gücünü çabassız bir şekilde kullanıyordu. Enerjisini harekete geçirmek için kılını bile kıpırdatmaması çok güçlü olduğunu gösteriyordu.

Ben Adelina’nın enerjisine ulaşmaya çalışırken bir an Aaron’la göz göze geldim. Bana baktıktan sonra gözlerini ayaklarıma dolanan sarmaşıklara çevirdiğinde dikkatimi oraya çekmeye çalıştığını anladım. Bana yardımcı olduğunu fark ettiğimde aradığım enerjiyi Adelina’nın bedeninde değil sarmaşıklarda buldum.

Adelina’yı taklit ederek hareketsiz kaldım ve parmağımın ucunu bile oynatmadan içimdeki enerjiyi onun sarmaşıklarına yönettim. Dizlerime doğru yavaşça yükselmekte olan

sarmaşıkları durdurmayı başardığımda Adelina'nın bunu beklemediğini fark ettim. Diğerlerinin gücünü kendime çekmem konusunda herkes bu kadar çok şey söylemiş olsa da sanki Adelina arkadaşlarına inanmamıştı. Şu ana kadar.

Sarmaşıklar bacaklarımdan dökülmeye başlarken Adelina'nın altındaki toprağı hissederek aynı sarmaşıkları onun bilekleri etrafına dolamaya başladım. Adelina bakışlarını benden çekip kendi bileklerine çevirdi ve gücünü ona karşı kullanmamın onu korkuttuğunu ve hazırlıksız yakaladığını hissettim. Bir adım geriye gitmek istediğinde korkusundan beslenerek enerjisinin tamamını içime çektim ve ona kullanabileceği bir güç bırakmadım.

Adelina, "Gücümü bana geri ver," diye fısıldadığında sesindeki korkuyu herkesin duyduğuna emindim. Bakışlarını yerden kaldırıp bana öfkeyle baktığında barış anlaşmamızı zedelememek için enerjisini özgür bıraktım. Ayak bileklerindeki sarmaşıklardan kurtulduğunda sırtını dikleştirip beni izledi.

Alice, "Adelina gücünü kullanmadığında da onun gücünü etkisiz hale getirebilir misin?" diye sordu.

Cevabı çok iyi bilmeme rağmen, "Daha önce denemedim," diyerek yalan söyledim.

Adelina öne doğru bir adım atıp eski yerine yerleşti. Gücünü kendime çekmem için hareketsiz bir şekilde bekledi ama bakışlarında tedirginlik vardı. Onun gücünü hissetmeye çalışıyormuş gibi rol yaparak başımı öne eğdim ve gözlerimi kapadım.

Adelina'nın sağ arkasında duran ve işi sadece bizi izlemek olan adamın enerjisini içime doğru çektim. Aaron'ın ateş

gücü karnımın tam altında bir sızı gibi dolaşırken gözlerimi aralayıp Adelina'ya, "Enerjini hissedemiyorum," dedim.

Adelina gücünün hâlâ kendinde olduğunu göstermek ister gibi yerdeki çimleri hızla uzattığında Alice, "Antrenman yaparak bunu geliştirebilirsin," dedi.

Başımı sallayarak Alice'e onay verdikten sonra Aaron'ın enerjisini özgür bıraktım ve bakışlarımı çocukluk arkadaşımın çevirdim. Aaron, Alice'in arkasından iş çevirdiğim için mutlu gözükse de gözlerinde sadece benim görebileceğim bir şaşkınlık ve hayranlık duygusu vardı. Göğsünde birleştirdiği kollarını çözüp ellerini pantolonunun ceplerine sokarak duruşunu sertleştirdikten sonra bana çapkın bir şekilde göz kırptı.

Alice beklenti dolu bir sesle, "Birden fazla kişinin gücünü kullanabilir misin peki?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim. "Bunun için çok fazla antrenman yapmam gerekir."

Birlik'le birbirimize karşılıklı biçimde yardımcı olarak Richard'dan kurtulacağımıza dair yazılı olmayan bir anlaşmamız var diye Alice'in beni bir deney faresi gibi kullanmasına izin vermeyecektim. Onun da bir sınırının olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Alice sorduğu sorudan rahatsız olduğumu fark etmiş gibi üzerime gitmedi ve, "Alevlerin," dedi.

Ellerimi havaya kaldırıp avuçlarımla gökyüzüne doğru çevirdim. On parmağımın ucundan da minik ateşler çıkardım. Kırmızı renkteki alevlerin sıcaklığını artırdığımda renklerinin değiştiğini gözlemlemiştim. Abim öldükten sonra duygusal olarak kendimi çok kötü hissettiğim bir gün istemeden fark ettiğim bir detaydı bu.

Zoey, “Bunu nasıl yapabiliyorsun?” diye sorduğunda, “Ateşin sıcaklığını artırıyorum,” dedim. Parmak uçlarımdaki ateşleri söndürdüm ve avucumun içinde alevden bir top yarattım. Avucumda ilk yanmaya başladığında mavi gözüken ateşin rengi zamanla kırmızı olurken, “Ateş soğudukça da rengi kırmızıya dönüşür,” diye ekledim.

Alice, “Sıcak yıldızların ışığı mavi, soğuk yıldızların ışığı kırmızı olur,” dedi.

Enerjimi geri çekip ateşi söndürdüğümde ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Başımda başlayan ağrıyı görmezden gelmeye çalışırken Alice, “Hem alevlerini hem de kara delik özelliğini aynı anda kullandığında neler olduğuna bakalım mı?” diye sordu.

Emir vermek yerine kibarca sorduğu ve bu konuyu onun kadar ben de merak ettiğim için kabul ettim. Aaron bir adım öne çıksa da ben, “Eğer o da isterse Diana’yla çalışmak isterim,” dedim.

Yan gözle Diana’ya baktığım sırada Alice, “Ateş gücünü Aaron’la test etmen bizler için daha iyi olur,” dedi.

Diana herkesin içinde geri adım atmak istemeyecek kadar gururlu olduğunu bildiğim bir kızdı. O tereddüt ederek bir adım öne çıkarken Oscar, “Ben gönüllü oluyorum,” diye atıldı.

Oscar’ın tepkisine gülümsememek için altdudağımı ısırarak zorunda kaldığımda Diana yapmaya çalıştığım şeyi anlamıştı. Bunun üzerine yanıma doğru gelirken Oscar, genç kızın kolundan tutup onu durdurdu.

Ona endişeli bir şekilde bakarak, “Bence yapmamalısın,” dediğinde Diana oyunuma dahil olup masum bir sesle, “Sorun olacağını sanmıyorum,” diye karşılık verdi.

Diana'nın ikiz kardeşi Adelina, "Diana!" diye bağırınca bakışlarımı o tarafa çevirdim. Adelina yapmaya çalıştığımız şeyi herkesten önce fark etmişti ve bundan hiç hoşlanmadığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

Diana, Oscar'ın tuttuğu kolunu hızla kendine çekip, "Bana çocuk bakıcılığı yapmayın!" dedi. Sesi gerçekten kızgın çıkmıştı ama bu benim oyunumun bir parçası değildi. Adelina'nın ve Oscar'ın ona böyle davranmasından rahatsızlık duymuştu.

Diana dört hızlı adım atarak tam karşıma geçtiğinde etrafımızda duran arkadaşlarımız geri çekildi. Bir çember oluşturup her an Diana'ya zarar verecekmişim gibi tetikte beklemeye başladılar.

İlk hamleyi yakın arkadaşımın yapmasını beklediğim sırada onun da aynı şeyi planladığını gördüm. Birkaç dakika boyunca ikimiz de bir hamle yapmadan birbirimizi izledik. Çalışma alanında akan nehrin sesi dışında çıt çıkmıyordu ve bu sessizlik gerginliğin daha da artmasına sebep oluyordu.

Beklemekten sıkıldığımda ellerimi havaya kaldırıp iki avucumda iki ayrı ateş topu yaptım ve hızla rakibime doğru gönderdim. Diana rüzgârın yönünü değiştirip ona doğru gelen alev toplarını yere savurdu. Çimlerin üzerinde birkaç saniye yanan alevler çok geçmeden söndü.

Aynı hareketi tekrar denediğimde bu sefer alevlerin renginin mavi olmasına özen gösterdim. Diana havada süzülen alevleri soğutarak rengini kırmızıya çevirdiğinde, "Bu çok iyi bir taktik," dedim, alevlerim yine yere düşer düşmez sönmüşlerdi.

Bu antrenmanın amacı kara delik özelliğimi ve mavi alevleri aynı anda kullanabildiğimi onlara göstermektir. Mavi

alevlerimi havanın ısınıı değiştirerek kırmızıya dönüştüren kadının gücünü ona karşı kullanmam gerekiyordu. Ateşi yönetirken havayı da yönetmeliydim ama Diana'nın enerjisini kendime çekmek istemiyordum. Eğer bunu yaparsam bana kırılacağını hissediyordum.

Diana'ya karşı olan hassasiyetimi bir kenara bırakıp gücümün sadece bir kısmını göstererek Alice'in benimle iyi geçinmesi ve arkamdan iş çevirerek beni karşısına almaması gerektiğini hatırlatacak bir şov yapmak istedim.

Diana'yla aramdaki mesafeyi tespit edebilmek için onu bir dakika boyunca izledim. Duruşunun ani bir hareket yapmaya müsait olmadığını fark ettiğimde gönöl rahatlığıyla ellerimi havaya kaldırdım. Ateşlerden toplan yapıarak hızla üzerine yağdırdığımda Diana karşılık vererek kendi üzerine gelmesine engel olmaya çalıştı. Rüzgâr gücü sayesinde bunu gerçekten de başardı.

Ama ben, hiç beklemediği anda Oscar'ın enerjisini kendime doğru çekmeye başladım. Oscar'ın dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldüğünde Diana ne yaptığımı fark etti. Rüzgârın yönünü Diana'ya doğru çevirip alev toplanını tekrar üzerine gönderdiğimde Diana gücünü kullanmak yerine bir adım geri çekildi. Oscar'ın gücünü ona karşı kullanmama hazırlıksız yakalanmıştı.

Benim dakikalar önce ilk kez kullandığım hava gücünü Diana yıllardır kullanıyordu. Bu yüzden benim aksime çok avantajlı olduğunu fark etmesine fırsat tanımadan şaşkınlığından faydalanmak istedim. Ateşi, bıçak formuna sokup ona doğru fırlattım. Bıçak göğüne değmeden hemen önce sağa doğru bir adım attı.

Bir anda üzerine onlarca alevden bıçağı gönderdiğimde Diana kendi etrafında bir hortum oluşturdu. Bu hortuma çarpan bıçakların şekilleri bozuldu ve sıradan alevlere dönü-şerek hortumla beraber dönmeye başladılar. Diana'nın git-tikçe artırdığı rüzgâr alevlerin harlanmasına ve yükselmesine sebep oldu.

Oscar, "Diana!" diyerek onu uyardığında ben Oscar'ın enerjisini kullanarak hortumu durdurdum.

Diana yaptığı hatayla yüzleşirken onun etrafında, içinde üç dört adım atacak kadar alan tanıdığım alevden bir çember oluşturdum. Oscar'ın hava gücünden faydalanarak ateşin sı-caklığını artırdım ve alevlerin rengi maviye döndü.

Alice, "Yeterli," dediğinde kendi gücümü hızla geri çek-tim ve Oscar'ın gücünü de ona geri verdim. Oscar beni es geçip koşarak Diana'nın yanına gittiğinde, "Sen iyi misin?" dedi. Diana, yanına gelen Oscar'la ilgilenmek yerine şaşkın-lık içinde bana bakıyordu.

Oscar, Diana'nın önce saçlarını sonra kollarını incelediği sırada ben, "Ona zarar vermem, Oscar," dedim. Bakışlarım bir an Adelina'yı bulduğunda Oscar ve Diana'ya doğru göz-lerini devirdiğini fark ettim. Bu kızın duygusallığa hiç ama hiç tahammülü yoktu.

Oscar'ın Diana için bu kadar çok endişelenmesinin sebe-binin aralarında arkadaşlıktan öte olan duygusal bağdan kay-nakladığını görmelerinin uzun sürmeyeceğini dileyerek çalış-ma alanından çıkan Alice'e yetişmek için hızlı adımlar attım.

Ormanın içinde Alice'in yanına geçtiğimde yapmaya ça-lıştığım şeyi doğru bulmadığını belli ederek, "Aşktan daha önemli konularımız var," dedi.

Küllerin Kehaneti

Saraydan çıkıp gerçek dünyaya adım attığım andan itibaren yaşadıklarımı düşünürken, “Konu ne olursa olsun bir şekilde aşka çıkmayı başarıyor,” dedim. “Bu öyle bir duygu ki bir anda yeşerip insanı hazırlıksız yakalıyor.”

Bana baktığını hissettiğimde ben de başımı ona doğru çevirdim ve o an Alice’le göz göze geldik. Yeşil gözlerinin ardında tanıdık bir ifade gördüm. William’ın benden sakladığı sırrı öğrendiğimde içimdeki öfkeye karışan kırgınlıktı bu. Alice tıpkı benim gibi gözlerimin içine bakarken onun da geçmişte birine âşık olup kırıldığını tahmin ettim.

Alice konuyu değiştirerek, “Yarın gidiyorsunuz,” dediğinde ormanın içinden çıkmıştık. Kuleye doğru ilerlediğimiz açık alanda yürümeyi bırakıp, “Nereye?” diye sordum.

Alice yürümeye devam ederken, “Richard’ı bulmaya,” dedi ve kuleden içeri girdi. Bir plan yapmadan bizi öylece Richard’ın önüne atacağı için öfkelenmeye başladığım sırada Oscar adımı seslendi.

“Victoria!” Yanıma yaklaştığında boyu benden uzun olduğu için başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. “Hile yaptın!”

Sinsi bir gülümsemeyle, “Hayır,” diye itiraz ettiğimde, “Benim gücümü değil, Diana’nın gücünü kullanman gerekiyordu!” dedi.

Oscar’ın yanından geçerken, “Alice bana alevlerimi ve kara delik özelliğimi aynı anda kullanmamı söyledi. Bunu kimin enerjisiyle yapacağımdan bahsetmedi,” diyerek kuleye ilerledim.

“Sen de o kişinin ben olmam gerektiğine mi karar verdin?” diye bağırdı. Arkamı dönüp Oscar’a bakarken geri geri

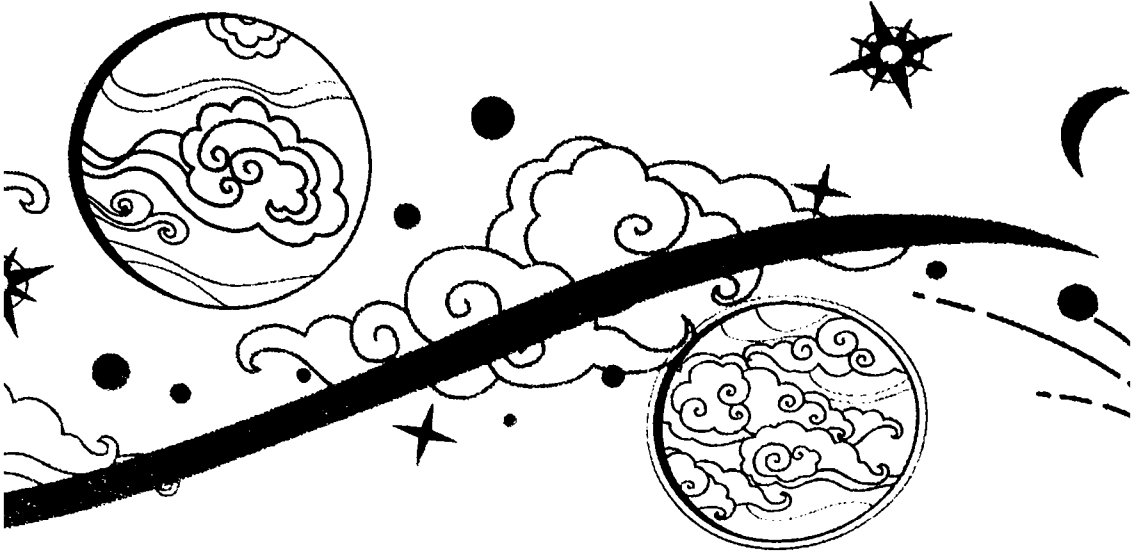
yürüyerek, “Diana için neden bu kadar çok endişelendin?” dedikten sonra göz kırptım.

Dudakları şaşkınlıkla araladığında ona oynadığım oyunu yeni fark etmesinin verdiği keyifle kuleden içeri girdim. Merdivenleri tırmanıp odama geçtiğimde ayağımdaki botları çıkarmaya bile tenezzül etmeden yatağa uzandım.

Başım o kadar çok ağrıyordu ki daha önce böylesini yaşamamıştım. Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımla alınımaya masaj yapmaya çalıştım. Gözlerimin yerlerinden çıkacağını düşünerek dişlerimi sıktım.

Gücümü şiddetli bir şekilde kullandıktan sonra başımın ortadan ikiye ayrılacağından korkacağım kadar keskin bir ağrı yaşıyordum. Böyle bir baş ağrısını ilk yaşadığımda günlerce uykusuz kaldığım için olduğunu düşünmüştüm ama bugünkü antrenmanda başka birinin enerjisini içime çektiğim her an aniden gelen zonklamaların açıklamasının sıradan bir baş ağrısı olamayacağını anladım.

Antrenman yaptıkça başkalarının enerjilerini kendime çekmeye ve alevleri sıcaklığını ayarlamaya alışabileceğime inanıyordum. Bu yaşadığımı antrenman yapmaya yeni başlayan birinin ilk günlerde yaşadığı kas ağrılarının zaman geçtikçe hafiflemesine benzettim. Zihnim bu yeni özelliğime alışınca kadar ağrılarım devam edecek, sonrasında rahatlayacaktım.

BÖLÜM 5

Bir yakınının kaybetmenin acısını henüz sekiz yaşında bir çocukken öğrenmiştim. Çevremdeki hiç kimse-den sevgi görmediğim ve ilgiye aç olduğum bir dönemde bana tüm ilgisini göstererek yaşadığımı hissettiren kişi Aaron'dı. Onu annemden ve babamdan bile daha çok seviyordum. Kendi ailem benim hayatımı bir zindana çevirirken Aaron benim özgürlüğüm olmuştu.

Tek arkadaşım Aaron'ın öldüğünü öğrendiğimde ilk düşündüğüm şey onu görmeden nasıl yaşayacağım ve o olmadan hayatıma nasıl devam edeceğimdi. Eğer onu bir daha göremezsem, onunla bir daha konuşamazsam, sarayın bahçesinde bir daha birlikte koşamazsak *ben* ne yapardım? Bunları düşünerek günlerce ağlamış, ancak gözyaşlarım durduğunda Aaron'ı değil kendimi düşünen bencil bir çocuk olduğumu fark etmiştim.

Aaron hayatını yaşama fırsatını kaçırmış, çocukluğu elinden alınmıştı ve hayallerini gerçekleştirecek kadar ömrü de

olmamıştı. O artık yoktu ve dünya onun gibi birini tanıyamayacak, insanlar onun gibi biriyle hayatını paylaşma fırsatı bulamayacaktı.

Bir yakınının kaybetmenin acısını ikinci kez ise Alexander'la yaşamıştım. On sekiz yaşında bir yetişkin olmama ve ölümün insanların bu hayattaki fırsatlarını elinden alan acılı bir olay olduğunu bilmeme rağmen ilk düşündüğüm şey yine *kendim* olmuştu. Onunla son kez konuşma ve yüzleşme fırsatı vermediği için Aaron'ı suçlamış ve kızmıştım. Gerçekleri öğrenmek için abimin sağ kalması gerekiyordu ama ölmüştü. Bir insanın artık nefes almadığını ve buna sebep olduğumu bilmeme rağmen üzüldüğüm şey kendi duygularım olmuştu.

Şükürler olsun ki Aaron sandığımın aksine ölmemiş, yaşıyordu.

Ne yazık ki Alexander sandığımın aksine iyi değil, kötü bir insandı.

Sirius İmparatorluğu, her köşesinde ölümlerin kol gezdiği bir ülkeydi. Her yıl yüzlerce çocuk ölürken geride kalan insanlar kendilerinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu. En sevdiğimiz, onsuz yaşayamayacağımızı düşündüğümüz insanları bile kaybettiğimizde onlardan önce kendimizi düşünmek, aslında hayatını kaybeden kişinin öldükten sonra insanların gözünde bir öneminin kalmadığını, unutulmanın çok kolay olduğunu gösteriyordu.

Ama artık bu bencilliğimi bir kenara bırakmak ve ülkenin tamamının unuttuğu, hayatlarını kaybeden çocukların intikamını almak zorundaydım. Bu ülkeyi, şu anda yaşayan ve gelecekte doğacak çocuklar için iyi bir hale getirmek, bugüne kadar kaybettiğimiz çocuklara karşı borcumuzdu. Ölen

çocukların hiçbirini geri getirme gücümüz yoktu ama yanımızda olanları kaybetmemek bizim elimizdeydi.

Ben şanslı bir çocuktum ve kaybettiğimi sandığım yegâne arkadaşım Aaron geri gelmişti. Benim kadar şanslı olmayan insanların da mutlu olması için çalışmak ve bu savaşı kazanmak zorundaydım. Bu artık sadece sıradan bir istek değil, uğrunda canımı vermeyi bile göze aldığım bir yoldu.

Aynanın karşısında kendimi izlerken en başında girmek istemediğim bu savaş için şu an can attığımı görmek beni şaşırtıyordu. Eskiden Richard'dan korktuğum için saklamayı seçtiğim duygularımı artık güce çevirip özgürce kullanıyordum.

Masum çocukları tanrıların laneti olmakla suçlayan ve güvenli koltuğundan inmekten korkan o adam tahttan inecekti. *Richard Sirius kaybedecekti.* Adımın Victoria olduğundan emin olduğum kadar emindim ki acı çektirilen ve öldürülen tüm çocukların intikamını o adamdan alacaktım. Geriye kalan tek bir korkum vardı: *Richard'ın yerine ondan daha iyi bir hükümdarın geçmesini sağlayamamak.*

Endişelerimi bir kenara bırakarak hedefime odaklanmaya çalıştım. Bugün uzun bir yolculuğa çıkacak ve idam edilecek çocukları kurtararak halkın desteğini aldıktan sonra Richard'la yüzleşecektik.

Tepeden sıkıca bağlayıp topuz yaptığım saçlarımdan isyan ederek çıkan birkaç tutamı düzelttim. Siyah üniformamın sağındaki fermuarı çektikten sonra bıçaklarımı kontrol ettim. Bıçaklara ihtiyacım olmadığını düşünsem de yanımda bulundurmanın her zaman faydası vardı.

Yatağımın üzerinde duran kırmızı ipi dün gece üniformalarımızı hazırlayan birliğin terzisinden almıştım. İpi

parmaklarıma dolayıp odamdan dışarı çıktım ve William'ın odasının gidip kapısını tıklattım.

William birkaç saniye sonra kapıyı açtığında yüzündeki ifadeden beni beklemediğini anladım. Onun açık yeşil gözleri göğsümde bir sızının başlamasına sebep oluyordu. Arkama bakmadan uzaklaşmakla boynuna atlayıp sarılmak arasında kalıyordum. Birbirine bu kadar zıt iki duyguyu böylesine keskin bir şekilde hissetmek canımı yakıyordu.

Sesimin koridorda yankılanmamasına dikkat ederek, "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Kapıyı ardına kadar açtıktan sonra kenara çekildi. Geçmem için yol verirken kokusu odadan dışarı taşıtı. İçeri girdiğimde William'ın arkamda kalmasını fırsat bilerek gözlerimi kapadım ve kokusunu ciğerlerime doldurarak hafızama kazıdım. Eğer günün birinde yollarımız ayrılırsa gözlerimi her kapattığımda onun kokusunu hatırlamak istiyordum.

Gözlerimi yavaşça aralayıp arkamı döndüğümde William'ı direkt karşımda buldum. Aramızda hiç mesafe kalmamıştı ve o da gözlerini kapatmıştı. Onun da aramızdaki her âna tutunduğunu ve benim kokumu ezberlemeye çalıştığını fark ettiğimde gözlerim doldu.

Odadan hemen çıkmazsam sonrasında pişman olacağım şeyler yapacağımı düşünürken onun yanına neden geldiğimi hatırladım. Parmaklarıma doladığım parlak, kırmızı ipi belimden çıkardığım bıçakla iki eşit parçaya böldüm. Bir parçayı ona doğru uzattığımda, "Bu ne için?" diye sordu.

Elimde tuttuğum ipi William'ın sağ bileğine dolayıp sıkıca bağlarken, "Senin için," dedim. İpin diğer yarısını bileğime bağlaması için kolumu ona doğru uzattım. "Benim için."

Küllerin Kehaneti

William tereddüt etmeden kırmızı ipi bileğime bağladı. Ellerini hemen çekmeyip parmaklarını düğüm attığı yerde, tenimde gezdirdi. Sarayda geçirdiğim on sekiz yıl boyunca bileklerimde göktaşlarından yapılan kelepçelerle gezmiştim. Saraydan ayrılalı çok uzun bir süre geçmiş gibi hissetsem de bileğimdeki kalan kara lekeler o acı dolu günlerin aslında çok da uzak bir geçmişte olmadığını haykırıyordu.

“Bazen beni çok korkutuyorsun.” Bakışlarımı ellerimizden çekip yukarı kaldırdığımda William, “Seni kaybedeceğim diye çok korkuyorum, Victoria,” diye fısıldadı. Endişesini sadece görmüyordum, bedeninden çıkıp bana doğru geldiğini de hissedebiliyordum.

Parmaklarımı William’ın parmaklarına dolarken, “Hayatını intikama adadığını ve çok başarılı bir asker olduğunu biliyorum. Bu savaşı herkese karşı kazanacağına eminim,” dedim.

“Peki neden bana endişeli bir şekilde bakıyorsun?”

Gözlerinin derinliklerinde kaybolurken, “Herkese karşı kazanacağından eminim ama bana karşı verdiğin savaşı kaybedeceğinden korkuyorum,” diye fısıldadım. Gözlerimi ondan kaçırıp başımı eğdiğimde William çenemden tutup ona bakmamı sağladı.

“Ben sana karşı savaşımı çoktan kaybettim, Victoria.”

Sözleri karşısında ağlamamak için kendimi zor tuttum. William’ın beni korumaya çalışırken zarar görmesinden, onun dikkatini dağıtmaktan çok korkuyordum. Onu herkesten korumak isterken kendimden nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Ona bir cevap vermek yerine elini kaldırıp bileğindeki ipi tuttum. İpi birkaç kez çekerek kolayca çıkmayacağından

emin oldum. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip William'ın yanağına doğru yaklaştım ve yumuşak tenine minik bir öpücük kondurduktan sonra elini bıraktım.

Yanından geçip odadan çıkmak için kapıyı açtığımda o tekrardan, "Bu ip ne için?" diye sordu.

Siyah üniformasının bileğinden gözüken ve uzaktan yeterince dikkat çeken ipe baktıktan sonra gözlerimi William'a çevirdim. "Kim olduğunu hatırlamak için."

Bize ne olduğunu hatırlamamız için.

Ayris'in eyerinin üstünde sessizce beklerken arkadaşlarımın geride bıraktıkları dostlarıyla vedalaşmasını bekliyordum. Birlik'ten ayrılıp uzun bir yolculuğa çıkacağımız için insanlar çok endişeliydi.

Herkes birbiriyle vedalaşırken ben onları, Aaron'sa beni izliyordu. Beni bir an gözden kaçırırsa çılgına dönecek Aaron'ın bana olan âşkının takıntı seviyesinde olduğunu düşünmeye başlamıştım artık.

Yolculuğa çıkmadan önce, Ayris'e binmek için William'dan izin istemiştim. O da Ayris'in zaten benim olduğunu ve istediğimi yapabileceğini söylemişti. Bu yüzden Aaron'la beraber birliğe geldiğimiz atla değil, Ayris'le yolculuğa çıktım. Aaron'ın bu sabahki öfkesinin sebebi belki de buydu.

Samimi olduğum tüm arkadaşlarım bizimle gelirken Dustin ve Rose'u geride bırakıyorduk. İkisinden de ayrılmak o kadar zordu ki dün gece vedalaşırken kendimi sıkıkmama rağmen gözyaşlarıma engel olamamıştım.

Alice, "Artık gitme vakti," dediğinde kalabalığın içinden atıyla geçerek yanımıza geldi. Kızıl saçlarını tepede topuz

yapmıştı ve siyah bir üniforma giymişti. O an onunla çok benzediğimizi fark ettiğimde tek kaşımı kaldırıp, “Sen de mi geliyorsun?” diye sordum.

Alice dün yaptığımız toplantıda bize sonradan katılacağını söylemişti. Bir gecede fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu merak ettiğim sırada beni başıyla onaylayıp kafilenin en önüne geçti. Alice’in soluna William, sağına Aaron konumlanırken arkasında Adelina ve Oscar vardı.

Ayris’in dizginlerini elime aldım ve Adelina ile Oscar’ın arkasında Diana’yla yan yana durduk. Bizim arkamıza da Zoey, Claire, Gale ve Simon geçti. En önde her zamanki gibi Quinn vardı.

Kadim büyücü ellerini havaya kaldırıp büyülü sözleri söylemeye başladı. Ne dediğini anlayamadığım şeyler mırıldandıktan sonra bize döndü ve geçmemiz için başıyla işaret verdi.

Kolumdaki yarayla ilgilendiği günden beri ilk defa gördüğüm Quinn’e küçük bir çocuğun vedasına benzer bir şekilde el salladım. Bu hareketim onu şaşırttı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Daha önce gülümsediğini hiç görmemiştim ve bana bu şekilde veda etmesi hoşuma gitmişti. Geride bıraktığımız Birlik üyelerinin iyi dilekleri eşliğinde ormanın içine ilerledik.

Bugün yapacağımız yolculuk kısa sürecekti. Birlik zaten Hamal bölgesinde bulunuyordu ve biz de Hamal bölgesinde idamların yapıldığını duyduğumuz bir kasabanın yanında konumlanacaktık. Bu yüzden Hamal ve Vega bölgelerinin sınırındaki küçük bir kasabaya gidiyorduk.

O kasabada Alice’e babasından miras kalan eski bir çiftlik evi vardı. Bir gece orada kalacak ve ertesi gün kasabaları

gezerek idamın gerçekleşeceği yeri tespit etmeye çalışacaktık. Artık savaşa kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Sık ağaçlarla kaplı ormanın içinde zar zor ilerlerken aklıma takılan şey, Alice'in neden son dakikada kararını değiştirdiği idi. Dün akşam toplantı yaptığımız kulübede bizimle gelmeyeceğini söyleyerek herkesi şaşırtmıştı. Birlik askerleri Alice'e hayal kırıklığıyla bakmıştı ve bu yolculukta yalnız bırakıldıkları hissine kapılmışlardı çünkü en başından beri hiç kimse yanlarında değilken Alice onlarla beraber olmuştu.

Birliğin askerlerinin aksine ben Alice'e güvenmiyordum. Doğruları saklayan, yalan söyleyen ve sözünü tutmayan insanlar benim gözümde Richard Sirius'tan farksızdı. Belki de Alice ve Richard'ın gözünden bakıldığında onlara inanan insanlara yalan söylemek, o insanlardan sırlar saklamak ve gerçekleri olduğundan farklı bir şekilde sunmak bir lider olmanın gereği idi.

Benim açımdansa iyi bir liderin nitelikleri; Aaron'ın yaptığı gibi, beraber yaşadığı insanlara her an sevgi ve saygı göstermek, onlara yalan söylememek, onlardan sır saklamamaktı. Aaron kendisiyle birlikte yürüyen insanlara daima gerçekleri söyleyerek ve onların kişisel çıkarlarını düşünerek ilerliyordu.

Aaron'ın söylediği yalanlar ve sakladığı sırlar sadece bana özeldi. Gözlerimin içine baka baka ailem hakkındaki gerçekleri benden saklamıştı. Arkamdan Alice'le beraber işler çevirmiş, bana ihanet etmişti.

Aslında benim ihanet olarak gördüğüm şeyleri o benim iyiliğim için yapmış ve beni gereğinden fazla düşünüp sevgisini göstermek istemişti. Belki benim de bu şekilde düşünmem gerekiyordu ama kalbim nedense ihanet hissiyle sızlıyordu.

Küllerin Kehaneti

Eskiden gerçekleri görmekte çok zorlanırdım çünkü bildiğim gerçek bir taneydi. Anne babamın bana gösterdikleri dışında başka hiçbir şey bilmiyordum ve 'bu yüzden insanların bana yalan söyleyip söyleyemediğini hissedemiyordum.

Oysa artık tek bir doğrunun olmadığını ve bir olaya farklı açılardan bakılabileceğini öğrenmiştim. Ailem dışında farklı insanlar tanımak, onların duygularını paylaşmak gerçekler ve yalanlar konusunda tecrübe edinmemi sağlamıştı. İhanetler beni güçlendirmişti. Artık insanların bana yalan söyleyip söylemediğini anlamakta eskisi gibi zorlanmıyordum.

Uzun süredir çevremde olup bitenleri izliyor ve insanları gözlemliyordum. Bu konuda gittikçe uzmanlaşmıştım. Arkadaşlarımdan bakışlarından bir sonraki hareketlerinin ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Aaron, abimi öldürmeden önce onun da farklı şeyler plandığını hissetmiş ama kondu ramamıştım.

Güvenmek, benim zayıflığımdı.

Bu sıralar ise birliğin dört bir yanında sadece sırları ve ihaneti seziyordum. Alice'in bizden pek çok sır sakladığına fazlasıyla emindim. Bizim bilmediğimiz ama Alice'in bildikleri, onun her konuda bizden onlarca adım ileride olmasını sağlıyordu. Aramızdaki adımları hızlı bir şekilde katedip ona yetişmeye çalıştığım bu yolda sadece ihanetin kokusunu alıyordum.

Onun bize ihanet edeceğine çok emindim ama bunu nasıl yapacağını bulamıyordum. Aaron'a bir kez ihanet etmişti. Benim arkamdan da işler çevirmişti ve benden sırlar saklıyordu. Birine bir kez ihanet eden bunu yapmaya öyle alışmış ki

hiç durmadan tekrarlardı. Bu savaşta sırtımızdan bir darbe alacaktık ama o darbeyi indirecek kişiyi çok uzakta aramanın anlamı yoktu. Burnumuzun dibinde duruyordu.

Bu düşüncelerimi birkaç kez dile getirdiğimde arkadaşlarımın bana olan bakışlarını gördüğüm için artık bu konuda onlarla konuşmuyordum. William, Oscar, Diana, Adelina ve diğerleri ona öyle bir bağlılık gösteriyorlardı ki Alice hakkında kötü bir şey söylediğim an onu bana karşı savunmaya başlıyorlardı. Hepimizin aynı tarafta olduğunu bilmelerine rağmen oklar Alice'e döndüğünde bana karşı cephe alıyorlardı.

Bu nedenle, arkadaşlarımı kaybetmek istemediğim için sessiz kalmaya ve sadece olacakları izlemeye karar vermiştim. Arkamdan gelecek her darbeye eskisinden daha hazırdım. Beni sırtımdan bıçaklayan kim olursa artık şaşırmayacaktım. Ne de olsa, bir zamanlar babam olduğunu sandığım adam, abim, hatta en güvendiğim insan olan Aaron bile bunu yapmıştı. Kimsenin ihaneti beni artık yıkamazdı. Sadece hazırlıklı olmak ve onlar bana karşı bir darbe indirmeden önce ilk darbeyi indiren kişi olmak istiyordum.

Saatler süren yolculuğun ardından geçtiğimiz yolların değiştiğini fark ettim. Vega bölgesinin sınırına yaklaştığımızda Alice, "Neredeyse geldik," diye seslendi. Kasabaların içinden değil de etrafından dolaşarak ilerlediğimiz için aslında çok yakınımızdaki bir bölgeye bile olması gerekenden daha geç ulaşabiliyorduk.

Yine bir kasabanın içine girmeden ormandan dolandıktan sonra Alice atını durdurdu. Herkes ona uyup yavaşladı ve Alice'in etrafında bir daire oluşturdular.

Küllerin Kehaneti

Alice, “Kasabaya geldik,” dedi. “Atlarımızı ormanın içine saklamalıyız. Kasaba halkının bizim geldiğimizden haberi olmamalı.”

William, “Dikkat çekmek istemiyorsak gece oluncaya kadar burada saklanmalıyız. İnsanlar uyuduktan sonra çiftlik evine geçmek daha iyi olur,” diye ekledi.

Atından ilk inen Aaron oldu. Ağrıyan bacaklarını esnetmek ister gibi birkaç hareket yaptıktan sonra kendi düşüncelerini dile getirdi. “Artık bizi görüp görmemelerinin bir önemi yok. Burada bekleyip daha çok yorulmak yerine rahat bir yerde uyumayı yeğlerim.”

Ben de Ayris’in eyerine sıkıca tutunup atımdan indim. Bacaklarımı gerdikten sonra Ayris’i yularından çekip biraz ilerideki ağaca doğru götürdüm. Ben yuları ağaca bağlarken Alice, “Dikkat çekmemek her zaman daha iyidir,” diyerek son sözü söyledi.

Aaron’ın homurdağını duyduğumda gözlerimi devirdim. Bu savaşın Alice ve Aaron arasında kaldığımız bir an yaşanmadan bitmesini istiyordum. Önümde yeterince engel varken bir de onlarla uğraşmak zorunda kalmamalıyım.

Diana’nın, atları bağladığımız alana çok yakın bir yerde bir ağaca yaslanarak oturduğunu gördüm. Ona doğru yavaş adımlarla ilerledim ve yanındaki ağaca sırtımı yaslayıp ayaklarımı uzatarak oturdum ve Diana’nın çantasından çıkarıp uzattığı kuru eti aldım.

Diana, “Bileğindeki ipin olayı ne?” diye sorarken William da tam karşımdaki ağacın önüne oturdu. Birliğin üyeleri kalan boşluklara yerleşirken Aaron’ın varlığını da arkamda hissediyordum.

Elimdeki kuru etten bir ısırık aldıktan sonra lokmamı çiğnemeye başladım ve Diana'ya doğru omuz silkerek, "İkimizin arasında," dedim. Diana William'ın bileğindeki bakışlarını bana çevirdi ve anlayışlı bir ifadeyle baktı.

Adelina birden, "Babanın kim olduğunu merak etmiyor musun?" diye sorduğunda yutmak üzere olduğum et boğazıma takıldı. Birkaç kez öksürerek yutkunmaya çalışsam da başarısız oldum.

Güçlü bir elin sırtıma vurmasıyla tekrar nefes alabildim. Gözlerimden akan yaşları silerken Aaron endişeli bir şekilde beni izliyordu. Ona, "Teşekkür ederim," dediğimde bağdaş kurarak yanıma oturdu. William sanki yanıma gelmek istiyor gibi beni incelerken Aaron'ın varlığından rahatsız olduğu için bir hamlede bulunmadı.

Diana, "İyi misin?" diye fısıldarken, "Evet," diye cevapladım. Adelina'nın sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Adelina'yla, William dışındaki tüm konularda bir barış sağlamıştık ama sevdiği adam onun kırmızı çizgisiydi. Adelina Birlik'ten ayrıldığımızdan beri William'la benim bileklerimize kaçmak bakışlar atıyordu. Diana'nın sorduğu soruya bir cevap bulamadığı için de öfkesini bana yönelttiğini hissediyordum.

Herkes sessizliğe gömüldüğünde ormanın derinliklerinden gelen kuş sesleri daha net duyulmaya başladı. Ben de bacaklarımı kendime çekip altımda topladıktan sonra başımı ağaca yaslayıp gökyüzüne uzanan yeşil dalları seyrettim.

Adelina, "Aaron," diyerek üstelediğinde cümlesine devam etmesine izin vermeden konuştum. "Ailemin kim olduğu ve bunu ne zaman, nasıl öğrenmek istediğim sadece beni ilgilendirir."

Küllerin Kehaneti

Başımı aşağıya doğru eğdiğimde önce William'ı gördüm. Gözleri bileğindeki kırmızı ipteydi ve bir parmağını geçirdiği iple oynuyordu. Gözlerimi sağa doğru çevirdiğimdeyse Adelina'yla göz göze geldim. Cevabımın onu rahatsız ettiğini, burnundan solumasından anladım.

Gözlerimi devirirken, "Benim kişisel hayatıma odaklanmak yerine savaşa odaklanmanı öneririm," diye ekledim ve ağaçların yapraklarını görmek için bakışlarımı yeniden gökyüzüne çevirdim.

Alice, "Birbirimizin kişisel hayatını kurcalamayın," dediğinde Adelina oturduğu yerden kalkıp ormanın içine doğru ilerledi. Onun attığı öfkeli adımların sesini dinlerken Alice'in bu konuda benim yanımda durması hoşuma gitmişti.

Konu dağıldıktan sonra herkes bir şeyler atıştırmaya çalışırken ben elimde kalan eti Aaron'a uzattım. Benim o eti yemeye devam etmeyeceğimi çok iyi bildiği için ikiletmeden aldı ve hızlıca midesine indirdi.

Ben de gözlerimi kapatıp Adelina'nın bana ilk kez sorduğu ama benim aklımdan asla çıkmayan o sorunun cevabını tekrar düşündüm. *Benim babam Richard Sirius değilse, kimdi?*

Aaron, Alice, hatta kadim büyücü Quinn'in bile bu sorunun cevabı hakkında kesin bir bilgisi olmasa da bir rivayet duyduklarını ya da en azından bir tahminleri olduğunu düşünüyordum. Hangisinin bana gerçeği söyleyeceğini bilmekle beraber gerçeği onlardan öğrenmek istediğimden de emin değildim.

Öte yandan, hâlâ Richard Sirius'un benim gerçekten de babam olduğunu ama Aaron'ın kendisini korumak için böyle bir yalan uydurabileceğini de düşünüyordum. Bu konuda

elimde gerçek bilgiler yokken sadece Aaron'ın sözlerine güvenmek zordu.

Aaron eğer babamın Richard Sirius olmadığını söylüyorsa babamın kim olduğunu da biliyor olmalıydı ama ona ne kadar güvenebilirdim ya da bana söylediklerinden neyin gerçek neyin yalan olduğunu nasıl anlayabilirdim?

Büyük bir bilinmezliğin içinde olsam da odaklanmak istediğim tek şey savaşı kazanmaktı. Babam olsa da olmasa da Richard Sirius'tan kurtulup lanetli olduğu düşünülen çocuklara eskisinden daha iyi bir hayat sunmalıydık.

Kendi ailemin kim olduğuyla sonradan ilgilenecektim. Söylenenlere göre babam Richard Sirius olmasa da annem Grace Sirius'tu ve ona babamın kim olduğunu soracak fırsatı saraya gittiğimizde yakalayacağımı düşünüyordum. Richard'la işim bittiğinde kendi kişisel meselelerimle ilgilenecektim çünkü şu an gerçek kimliğimi bulmamın bir önemi yoktu.

Anne babamın hikâyesini öğrenmek bu savaşa bir katkı sağlamıyor, aksine benim aklımı kurcalayarak odaklanmama engel oluyordu. Gerçek kimliğimi, hatta soyadımı Aaron'a sormamak için kendimi zor tutuyorum ama onun da bu konuda bana hiçbir şey söylememesi takdir edilesiydi. Alexander'ın üvey abim olduğunu söyledikten sonra sessiz kalması bazı şeyleri sindirebilmem için zaman tanıdığı anlamına geliyordu.

Ve benim bu zamana çok ihtiyacım vardı.

Yaklaşık bir saat sonra hava tamamen karardığında Adeline'nin bize doğru yaklaşan adım seslerini duydum. Neredeyse uyuyakalmak üzereyken gözlerimi aralayıp aramıza tekrar

katılan Adelina'ya baktım. O gözlerini benden kaçıtırken Alice yerinden kalkarak, "Artık gitme vakti," dedi.

Herkes birliğin başkanını dinleyip yerinden kalktı. Hangi yöne yürüyeceğimizi bilmediğim için Alice'ten bir komut gelmesini bekliyordum. Bu esnada Aaron kendi atının yanına gidip, "Ben atımı burada bırakmam," dedi.

Alice, "Çok dikkat çeker," dediğinde öfkeli olmasını bekliyordum ama sesi çok sabırlı çıkmıştı. Aaron'ın onunla zıt olan her düşüncesine karşı kibarlıkla cevap veriyordu.

"Sabah uyandığımızda atlarımız yerinde olmazsa ne yapacağız?" Aaron atının yularını ağaçtan çıkardı ve elinde tuttu. "Onları çiftlik evindeki ahıra saklamak çok daha mantıklı."

Alice bir şey söylemek istediği sırada William, "O haklı. Atlarımızı kaybedersek yola devam edemeyiz. Hepimizin bir atı var ve bu kadar atın ormanda dikkat çekme ihtimali daha yüksek," dedi.

Alice iki genç adamın sözlerini bir süre düşündükten sonra onlara yenilmiş gibi ellerini havaya kaldırıp başıyla onay verdi. "Ama tüm atları aynı anda ahıra sokmayacağız. Aaron ve William atları üç gruba ayırıp sırayla getirecek," dediğinde kendi isimlerini duyan iki adamın birbirine nefret dolu gözlerle bakması tebessüm etmeme sebep oldu.

Ayris'in yularını çıkarıp Aaron'ın yanına geçtim. Alice kendi atını ikinci turda alınması için geride bıraktı. Aaron ile benim önümde yürüyen Alice'in bir eli belindeki bıçağının üzerindeydi. Kasaba halkından ya da imparatorluğun askerlerinden biriyle karşılaşırca diye temkinli davranıyordu.

Kasabanın etrafından dolaşarak Alice'in çiftlik evine doğru ilerlerken arkamda olan bitenden haberim yoktu. Aaron

ve benim atım dışında üç atın daha bizimle geldiğini duysam da arkama dönüp bakmamıştım. Gözlerimi Alice'in üzerinden ayırmıyordum.

Alice ormanlık alandan çıkıp ağaçların seyrekleştiği bir noktaya doğru ilerlerken ayışığının yardımıyla küçük bir ev gördüm. Birliğin başkanı eve yaklaştığımızda elini geriye doğru uzatıp beklememizi istedi. Kendisi evin etrafında bir tur attıktan sonra bizi de çağırdı.

Çiftlik evinden bahsedildiğinde büyük bir yer hayal etmiştim ama burası, birlikte toplantı yaptığımız tek odalı ev kadar küçük gözüküyordu. Üstelik, iki katlı evin yanında ancak dört ya da beş atın sığabileceği küçük bir ahır vardı.

Alice evin bahçesine çıkan kapıyı açtıktan sonra atımla beraber içeri girdim. Aaron ahırın kapısını açtığındaysa Ayris'i içeri sokmaya yeltendim ama Aaron, "Geri kalanını ben hallederim," deyince Ayris'in yularını ona verip ahırdan çıktım.

Evin içerisi çok karanlıktı, bu yüzden adımlarımı temkinli bir şekilde atmaya çalışıyordum. Alice, "Elinizden geldiğince sessiz olmaya çalışın, lütfen," dedi.

Karanlıkta evin içini inceleme fırsatı bulamadım. Sadece el yordamıyla bulduğum bir tekli koltuğa oturup ayaklarımı kendime doğru çektim. Önünü görmekte zorlanan bir başkasının ayağıma takılmasını istemiyordum.

Herkes içeri girdikten sonra Diana, "Ateş yakacak mıyız?" diye sorduğundan Alice, "Üşüyor musunuz?" diye karşılık verdi.

İnsan ateş gücüne sahip olduğunda hiç üşümeyeceğini sanıyordu ama vücudundaki sıcaklık düştükçe ve gücünü kullanmadıkça soğuk benim gibileri de ele geçiriyordu. Beni bir titreme sararken bunun evin sıcaklığıyla ilgili olmadığını

biliyordum. Diana, “Hayır,” diye cevapladığında Alice de ateş yakılmamasına karar verdi.

Herkes oturacak bir yer bulduktan yarım saat sonra Aaron ve William atların bazılarını almak için dışarı çıktılar. Tek seferde gelip daha az dikkat çekmek varken üç kere gidip gelmeleri işi daha da zorlaştıracaktı bence ama Alice’in bu planına sesimi çıkarmamıştım.

Adelina, “Ben biraz uyuyacağım,” dedikten sonra yerinden kalktı ve üst kata çıkan merdiveni tırmandı. Bunun üzerine, Alice bize doğru dönüp, “Yukarıda toplam dört yatak var. İsteyen çıkabilir,” dedi.

Karşısında kimsenin yerinden kımıldamadığını gören Alice, “Diana, Zoey, Gale, yukarı,” diye emir verdi. İsimlerini duyan gençler hızla basamaklara yönelip üst kata çıktılar.

Kendime çektiğim bacaklarıma sıkıca sarılıp alnımı dizime yasladım. Gözlerimi kapatsam da uyumanın mümkün olmayacağını biliyordum. En azından Aaron ve William gelmeden bunu yapamazdım.

Ben endişeli bir şekilde beklerken, birkaç dakika sonra evin kapısını açıldı. Aaron ve William sessizce içeri girdiler. Aralarındaki gerilimi hissetmeme rağmen yüz ifadelerini göstermiyordum.

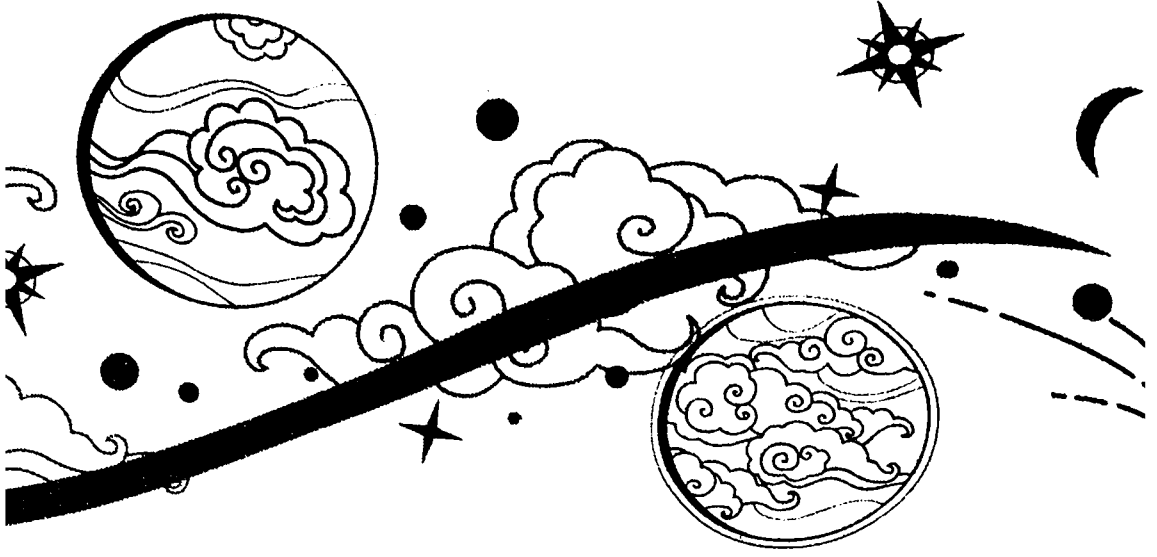
Alnımı dizimden kaldırıp, “Bitti mi?” diye sorduğumda ikisi de aynı anda, “Hayır,” dedi. Bu ana gülmek için alt dudağımı ısırduğım an evin karanlığında beni göremeyecekleri aklıma geldi ve tebessüm ettim.

William, “Son getirdiğimiz atları ahıra sığdırmakta zorlandık. Geriye sadece iki at kaldı ve onlara da ahırda yer bulmamız mümkün değil,” diyerek Alice’e rapor verdi.

Birliğin başkanı bir cevap vermeden Aaron, “Onlar bu gece ormanda kalabilir. Sabah erkenden gidip alırız,” dedikten sonra Diana’nın kalktığı koltuğa oturdu.

Alice, “Tamam,” diyerek üst kata çıktı. William, Oscar’ın oturduğu koltukta boş kalan yere kendini sıkıştırırken Oscar da, “Gerginliğin kilometrelerce öteden bile hissediliyor. Sadece bunun yüzünden bile bizi bulabilirler,” dedi.

William, “Kapa çeneni,” diye çıkışırken ben de başımı koltuğun sırtına yasladım ve ayaklarımı yere indirip bacaklarımı uzattıktan sonra gözlerimi kapatıp biraz uyumaya çalıştım.

BÖLÜM 6

“V ictoria.”

Saçlarımda dolaşan bir el hissettiğimde yattığım yerde dönmeye çalıştım ama alan küçük olduğu için çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı.

“Vic.”

Dudaklarımdan bir mırıltı dökülürken boynumda bir acı hissettim ve bu acı boynumdan sırtıma doğru inerken gözlerimi yavaşça araladım.

“Uyan, güzelim.”

Bana seslenen kişinin William olduğunu anladığımda uyku sersemliğim hızla geçti. Gece yarısı yerleştiğim tekli koltuğa bir şekilde sığmaya çalışmış, bacaklarımı koltuğun kenarına uzatıp başımı da koltuğun sırtına yaslamıştım.

William saçımda gezinen elini çektiğinde bileğindeki kırmızı ipi gördüm ve bana, “Yıldızlı sabahlar,” dediğinde gülümsedim.

“Yıldızlı sabahlar!”

William uyandığımdan emin olduktan sonra benden uzaklaştı. Gidişini izlerken dar üniformasının ortaya çıkardığı kaslarından gözlerimi alamadım. Her adım attığında ve kollarını her hareket ettirdiğinde gerilen kaslarını incelerken birinin öksürük sesi dikkatimi dağıttı.

Bakışlarımı sola çevirdiğimde Oscar, “Midemi bulandırıyor,” dedi. Ne kastettiğini anlamadığım için tek kaşımı yukarı kaldırdım.

Oscar botlarının bağcıklarını bağlarken, “Diğerleri görmeden ağzının kenarından akan suları silmeni öneririm,” dedi.

William’a attığım arzulu bakışlara gönderme yaptığını anladığımda gözlerimi devirdim ve oturduğum koltuktan kalkıp bacaklarımı esnettim. Tutulan boynumu ve ağrıyan sırtımı rahatlatmak için ileri geri birkaç hareket yaptım. Ellerimi belime götürüp biraz ovaladıktan sonra dün gece karanlık olduğu için inceleyemediğim evi incelemeye başladım.

Tam karşımda tekli, onun yanında da üçlü koltuk vardı. Ortada küçük bir masa ve solumda şömine duruyordu. Evin içi dışarıdan görülenin aksine genişti. Giriş kapısının sağında küçük bir mutfak vardı ve duvar kenarındaki merdiven mutfakla salonu birbirinden ayırıyordu.

Bu evin Vega bölgesine gittiğimizde gizlice kaldığımız çiftlik evine olan benzerliğini fark edince, Sirius İmparatorluğu’ndaki insanların evlerini çoğunlukla bu şekilde düzenlediğini anladım. İnsanın yaşadığı evin içindeki düzenin o kişinin kültürüne dair çok şey anlattığını kitaplarda okumuştum. Benzer kültürler benzer yaşama biçimleri gösteriyordu.

Mutfakta sadece Diana ve William'ı gördüğümde Oscar'a dönüp, "Herkes nerede?" diye sordum.

Oscar yerinden kalkıp önüne düşen birkaç tutam saçı geriye çekerken, "Birazdan gelirler," dedi. O, belindeki bıçakları düzeltirken ben de bakışlarımı kendi vücuduma çevirdim. Üzerimde bıçaklar ve botlarla uyumuştum. Dolayısıyla, ilgilenmem gereken tek şeyin dağılan saçım olduğuna emindim.

Tüm gece uyuduğum koltuğun yanından geçip cama doğru ilerledim. Camın önünde perdeyi andıran bir bez parçası vardı. Onu kenara çekip dışarıyı izlerken günün henüz doğduğunu ve bizim geç kaldığımızı fark ettim.

Ben, "Geç kaldık," diye fısıldadığımda Oscar, "Bir an hiç uyanmak istemedim," dedi.

Mutfaktan seslenen Diana, "Buraya gelin de gitmeden önce bir şeyler atıştırın," dediğinde onun sözünü dinledim. Mutfğa geçip masanın üzerindeki et parçalarından birkaç tanesini mideye indirdim. Son lokmamı çiğnerken evin kapısı açıldı ve birliğin askerleri içeri girdi.

Gelen kişileri saydığım da bir kişinin eksik olduğunu fark ettim. Bal gözlü çocuğu göremediğim için, "Aaron nerede?" diye sordum.

Alice, "Kalan atları almak için ormana gitti," diye cevapladıktan sonra hep beraber kahvaltı yapmaya başladılar.

"Onu neden tek başına gönderdiniz?" Alice'e duyduğum şüphelerimi açıkça göstererek gözlerimi ondan ayırmadım. Fakat hem Hamal Birliği'nin başkanı hem de grubumuzun komutanı olan Alice onu sorgulamamdan hiç de rahatsız olmuyordu. Aksine, şüphelerimin onun hoşuna gittiğini düşünüyordum.

Omuz silkip, "Tek gitmek istedi," demekle yetindikten sonra masanın üzerindeki ekmekten bir parça alıp ağzına attı.

"Siz neredeydiniz peki?" Tedirgin duruşumun Alice'in hoşuna gitmesi canımı sıktığı için konuyu değiştirdim.

Claire kibar bir ses tonuyla, "Yakın çevrede araştırma yaparak, imparatorluğun askerlerinden iz var mı, diye bakuk," dedi.

Masada gördüğüm ve kimin olduğunu bilmediğim mataraya uzandım. Bir yudum su içtikten sonra, "Bir ize rastladınız mı?" diye sordum.

Koyu kıvıll saçlarını omuzlarından geriye doğru atan Adelina, "Hayır, bu bölgede hiç kimse yok," diye karşılık verdi.

Ben, "O zaman bugün yolumuz uzun," derken evin kapısı açıldı ve Aaron içeri girdi. Onu görmüş olmanın verdiği rahatlıkla tuttuğum nefesimi bıraktım ama içimde büyüyecek beni huzursuz eden endişeden kurtulduğumu yüzümden okuyan Aaron kaşlarını çatı.

"Sorun ne?"

Ben, "Bir sorun yok," derken Adelina, "Seni öldürdüğümüzü sandı," diye atıldı. İkimiz de aynı anda konuşmuştuk ve seslerimiz birbirine karışmıştı. Aaron onun için endişelenmemden mutlu olmuş gibi gülümserken ben ona gözlerimi devirdim.

Masanın üzerinde duran matarayı aldım ve Aaron'ın yanından hızla geçtim. Evden dışarı çıkıp ahırın olduğu bahçeye doğru ilerledim. Bahçede Aaron'ın sabah uyandığında getirdiği iki at duruyordu.

Adelina'ya olan öfkemi unutmaya çalışarak öncesinde topuz yaptığım ama gece dağılan saçlarımı düzeltmek istedim.

Elimdeki matarayı yere koyduktan sonra saçımı bağladığım tokayı çıkarıp bileğime geçirdim. O sırada Aaron evden çıktı ve yanıma geldi. Ama onu görmezden gelip alnıma düşen ve kulaklarımın yanından çıkan saçlarımı ellerimle bastırarak topladım.

Aaron, "Benim için endişelendin mi gerçekten?" diye sorduğunda ona yandan sert bir bakış attım. Başımın üst kısmında topladığım saçımı bağladığım yerin etrafında dört tur çevirdim ve üzerine ikinci bir toka taktım. Saçlarım tekrardan topuz olduğunda yerde duran mataradan avucumun içine biraz su döktüm.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diyen Aaron'a, "Bir şey değişmedi. Senden hâlâ nefret ediyorum," diye karşılık verdim. Bu söylediğime inanmasa da kelimelerimin onu yaraladığının farkındaydım.

Avucuma döktüğüm suyla iki elimi de ıslattım ve kabaran saçlarımı düzeltmek için ellerimi saçlarıma bastırdım. Ağrıyan boynumu da biraz suyla ıslattıktan sonra birkaç kez ovarak masaj yaptım.

Aaron, "Yorgun musun?" diye sorduğunda onu daha fazla incitmek istemediğim için sorusuna bu kez nazikçe cevap verdim. "Boynum tutulmuş."

Bana doğru bir adım attığında aramızda hiç mesafe kalmadı. Boynumda gezinen elimi tutup kenara çekti ve iki eliyle boynuma masaj yapmaya başladı. Ona itiraz etmek istiyordum ama dokunuşu o kadar iyi gelmişti ki aralanan dudaklarımı sıkıca kapadım.

Aaron omuzlarımı ve boynumu yavaşça ovarken, "Şimdi daha iyi mi?" diye sordu. Gevşemiş bir şekilde mırıldandığımı

duyunca hafifçe kıkırdadı. Bir süre sonra parmakları boynumdan uzaklaştığında, “Teşekkür ederim,” dedim.

Sırtıma doğru inen ağrının acısı azalmıştı ve boynum eskisinden daha iyiydi. Ben matarayı yeniden yerden alırken Aaron gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu. Ben bir yudum su içerken evin kapısı açıldı ve birliğin askerleri dışarı çıktı.

Alice en önde yürürken, “Gitme vakti,” dedi. Aaron başıyla onay verdikten sonra herkesin kendi atlarını almasına yardımcı oldu. Ahır o kadar küçüktü ki belki de Alice’i dinleyip atları ormanda bırakmak daha iyi olabilirdi. O küçücük yere sıkıştırılmak hayvanların dinlenebilmesini engellemiş, aksine onları daha çok yormuştu.

Ben de Ayris’in yularından çekip bahçeden dışarı çıktım ve evin önündeki açık alanda Ayris’in eyerine rahatça tırmandım. Aaron yanıma gelip eyerime birkaç çanta asarken etrafı incelemeye başladım.

Diana bana köy halkı hakkında çok fazla şey öğretmişti. Bunlardan biri de köyde yaşayan insanların sabahın ilk ışıklarıyla uyandığı ve işlerine erkenden başladığıydı. Bu insanlara denk gelmeden bu kasabadan ayrılmamız gerekiyordu ama çok geç kalmıştık.

Uzaktan bize doğru gelen yaşlı bir adamı gördüğümde, “Arkadaşlar,” diye fısıldadım. Atlarına yerleşen arkadaşlarım benim baktığım yere dönünce onlar da aynı adamı gördü.

Alice, “Ona hiçbir şey söylemeden yavaşça ilerleyeceğiz,” dedi. Gale ve Claire de atına yerleştikten sonra Alice önümüze geçti. Ormana doğru ilerlemek üzereyken yaşlı adamın bize seslendiğini duydum.

“Hey!”

Adamın sesi boş arazide yankılanırken Alice sanki duymamış gibi yoluna devam etti. Onun aksine ben bakışlarımı adamdan ayıramadığım için bize doğru koşmaya başladığını gördüm.

“Alice,” diye fısıldadığımda Adelina uyaran bir ses tonuyla, “Yoluna devam et, Victoria,” dedi.

Adam hızlı bir şekilde koşmak istese de topal olduğu için yalpalıyordu. Onu uzaktan gördüğüm kadarıyla savunmasız, kendi halinde bir çiftçiye benziyordu. Bize zarar vermeyeceğini düşündüğüm için hareket etmedim. Aaron beni korumak ister gibi yanıma yaklaşırken diğerleri Alice’in peşinden gitmeye devam etti.

Adam en sonunda bize yaklaştığında onu daha net gördüm. Beyaz saçları ve mavi gözleri vardı. Yüzündeki kırışıklıklar ve koyu renkli teni uzun yıllar güneş altında çalıştığını gösteriyordu. Sırtındaki çuval ve çuvalın kenarından çıkan tırmık ve kürekse tahminimi doğruluyordu. Bu adam hayatını çiftçiliğe adanmış bir köylüydü.

Yaşlı adam sırtındaki çuvalı yere bırakıp ellerini dizlerine koyarak nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Alice’in arkamdan uyarı dolu bir ses tonuyla, “Aaron,” demesini umursamadan adamın söyleyeceklerini sabırla bekledim.

Yaşlı adam nefes nefese, “Sizi görmüştüm,” diye konuşmaya başladı. “Kız kardeşimin yanına Vega’ya gitmiştim.” Yavaş yavaş toparlanmaya başlarken başını bana doğru kaldırdı. Gözlerinin içindeki endişeyi gördüğümde bize zarar vermeyeceğinden kesin olarak emin olmuşum.

“Siz o çocuğu idamdan kurtardınız.”

Vega bölgesindeki bir kasabaya gidip kurtardığımız çocuktan bahsediyordu. Belli ki, Alexander'ın öldüğü ve Diana'nın yaralandığı o gün kalabalığın içinde bu adam da vardı. Yaşlı adamın bizden istediği şeyi anlamadığım sırada Aaron, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

"İki çocuğum vardı." Adam ellerini belinin iki yanına koyup dik durmaya çalıştı ama yaşından dolayı çıkan kamburu ona engel oldu. "Sizin gibilerdi." Göğsü hızla inip kalkarken, "Saray onları aldı ve öldürdü. Çocuklarımın cansız bedenlerini bile bana vermediler," dedi.

Richard Sirius'un mahvettiği bir aileyi daha görmek içimdeki öfkeyi artırdı. Çiftçi adam, "Çocuklarımın lanetli olduğuna inanmıyorum. Onlar sadece farklıydı," derken gözleri doldu. "Evet, benim gibi değillerdi ama masum çocuklardı. Benim çocuklarımdı."

Yanaklarından akan yaşları hızla silip yaşadıklarını geride bırakmaya çalıştı. "Onları kurtardığınızı biliyorum. O gün o çocuğu kurtarmak için bir hamle yaptığınızda tanrılara size daha fazla güç vermesi için dualar ettim."

Adam bir adım öne çıkarken sol yanındaki boşluğa bir atın geldiğini gördüm. Gelen Alice'ti ve ilgiyle adamı dinliyordu.

"Lütfen onları kurtarın." Adam avuçlarını birbirine bastırıp dizlerinin üstüne çöktü. "Halkın size olan inancını boşa çıkarmayın." Elini çenesinin altına koyup dua edermiş gibi bizlere yalvardı.

Bir yanım attan inip ona sarılmayı istediği sırada, "Buraya iki gün önce geldiler," dedi adam. "Hamal bölgesinin tamamını gezerek hem idam gösterileri yapacaklarını hem de sizleri aradıklarını duydum."

Alice, “Kaybın için çok üzgünüm,” dedi. Adam ona karşı minnettarlık sunmak ister gibi başını öne eğdi ve mümkünmüş gibi daha da küçüldü. Birliğin başkanı bunun üzerine, “Hangi yöne gittiler?” diye sordu.

Adam kendinden emin bir şekilde, “Hamal’ın kuzey batısına doğru ilerliyorlar,” diye cevapladı. Adamın söyledikleri ve bize yardımcı olma çabası içimdeki intikam duygusunu körükledi ve bundan sonra ne için yaşamam gerektiğinin cevabını bana bir kez daha hatırlattı.

Alice, “Teşekkür ederiz,” dedikten sonra arkasını döndü. Ben ne yapacağımı bilemez halde adamı izlemeye devam ederken Aaron, “Victoria,” dedi.

Yaşlı adam ismimi duyduğunda gözlerini şaşkınlıkla açtı. Yerden kalkıp bir kolunu beline götürdükten sonra dizlerini hafifçe kırıp, “Majesteleri,” diyerek bana reverans yaptı.

Alexander’ın Sirius İmparatorluğu’nun gerçek vârisi olduğundan, benimse sadece bir piç olduğumdan haberleri yoktu. Alexander’ın öldüğünü bile bilmiyorlardı. Benim için çok fazla şey değişmişti ama onların gözünde her şey aynıydı. Ben Birlik tarafından kaçırılan bir prenestim ve her yerde aranıyordum.

Aaron tekrar bana seslendiğinde önümde eğilen yaşlı adamı orada bırakarak atımı ters yöne çevirdim ve hızlanıp aramıza mesafe koyan birliğe yetiştim. Arkadaşlarımla arasından geçerek Alice’in yanına ilerledim.

Ben konuşmak için ağzımı açacakken o benden hızlı davrandı. “Çok duygusalsın.” Ben Alice’in ne demek istediğini anlamaya çalışırken, “Ve bu bir gün hem senin hem de sevdiğin herkesin ölümüne yol açabilir,” diye ekledi.

Yaşlı adamı kastederek, “O kötü biri değildi,” dedim.

Alice ormanın derinliklerine bakarken ben tepkisini anlayabilmek için gözlerimi ondan ayırmıyordum. “Bunu nasıl anladın? Onu tanımıyorsun bile.”

Adamın dış görünüşünü ve masum bakışlarını düşünerek, “Öyle gözüküyordu,” diye cevapladım.

“Sen de sıradan bir çocuk gibi gözüküyorsun ama çok özelsin.” Hiç kimsenin dışarıdan gözüktüğü gibi olmadığını söylemeye çalışması karşısında kaşlarımı çattım. Sessiz kaldığımda, “Bize yardım etmek isteyen sıradan bir çiftçi gibi gözükse de imparatorluğun casusu olabilirdi. Belki de bizi idam bölgelerine değil de bir pusunun içine göndermek istiyordur,” diye devam etti.

Bunu düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettiğim sırada Alice, “Ya da belki doğruları söylüyordur ve bize yardımcı olmaya çalışıyordur. Sence hangisi?” diye sordu.

Hiç düşünmeden, “Fark etmez,” dediğimde Alice bakışlarını bana çevirdi. Cesaretli tavrım onun hoşuna gitmişti. Adamın söyledikleri doğruysa bizim işimize gelirdi ama yalansa da hiçbir şey değişmezdi. Önümüze çıkan her imparatorluk askeriyle savaşıp Richard’a gücümüzü gösterecektik.

Bir saat süren yolculuğun sonunda Hamal’ın kuzeybatısına yakın bir kasabada durmuş, Aaron ve William’ın kasabada sıradışı bir şeyler olup olmadığını kontrol etmesini bekliyorduk. Alice yol boyunca her kasabayı tek tek kontrol ettirmişti ama şu ana kadar imparatorluğun askerleriyle karşılaşmamıştık.

Küllerin Kehaneti

Richard Sirius yaptığı işlerin gürültülü olmasını seven bir adamdı. İyiliği de kötülüğü de göstere göstere yapar ve insanlara gücünü duyurmaya çalışırdı. Oysa şu âna kadar geçtiğimiz yerlerin hepsi sessizdi ve bu hoşuma gitmiyordu. Her an karşıma biri çıkabilirmiş, bir pusuya kurban gidebilirmişiz gibi tetikte bekliyordum.

Aaron ve William'ı kasabanın içine gönderdikten on beş dakika sonra hızla geri geldiklerini gördüm. Aaron'ın balrenge gözlerindeki heyecanı fark ettiğimde aradığımız kasabanın bu olduğunu anladım.

William, "Buradalar," dediğinde Alice'in eli belindeki bıçağa gitti. Oscar yaslandığı ağaçtan destek alarak yerden kalktı ve üzerindeki kurumuş yaprakları temizledi. Adelina ve Diana birbirlerine güven veren bakışlar atarken Simon ve diğerleri atların yanına ilerledi.

Herkes kendini farklı yollarla savaşa hazırlarken ben midemin alt kısmında biriken enerjiyi harekete geçirdim. Karnımdan kollarıma doğru yayılan enerjiyi dışarı çıkarmak için çok heyecanlıydım.

Tanrıların bana verdiği bu gücü on sekiz yıl boyunca inkâr etmiş ve kendimi olduğum gibi kabul etmediğim için fiziksel ve psikolojik zarara uğramıştım. Artık bana verilen bu gücün değerini bilerek iyi şeyler adına kullanmam gerektiğinin bilincindeydim.

William, "Acele etmeliyiz. İdam alanı çoktan kurulmuş," dediğinde Ayris'in yularını tutmuştum. Atı hazırlamaya yeltendiyimi gören Aaron, "Atlarla gidersek çok dikkat çekeriz," dedi.

Alice kasabayı izlerken düşünceli bir şekilde, "Burada gizleyemeyeceğimiz kadar çok at var," dedi.

Aaron atının yularını sıkılaştırırken, “Alan beklediğimden daha kalabalık. Onlarca insanın arasına at üstünde dalıp güçlerimizi kullanamayız. Bu, atlarımızı kaybetmek anlamına gelir,” dedi.

William da Aaron’ın söylediklerine başıyla onay verdiğinde Alice onların fikrini kabul etti. Herkes atları ağaçlara bağladıktan sonra son kez kendine çekidüzen verdi.

Alice, “Gruplara ayrılacağız ve kalabalığın içinde kaybolacağız. İlk yaptığınız baskın gibi kolay olacak. Önce birbirinizi sonra da insanları korumayı unutmayın,” diye açıklama yapmaya başladı. “Üzerinizdeki üniformalarla dikkat çekeceksiniz. Bu yüzden kasaba halkına da güvenmeyin. Onların arasında da size destek olmayacak ve hepinizi öldürmek isteyen çok insan var.”

Daha önce belirlediğimiz şekilde herkes gruplara ayrıldı. Bir tarafta Diana, Adelina ve Claire; diğer tarafta Simon, Gale ve Zoey üçlü bir ekip olmuştu. Alice kendi yanına Oscar ve William’ı almıştı. Benim solumda ise çocukluk arkadaşım Aaron vardı.

İdamın yapılacağı alanı dört bir yandan saracaktık. Alice’in ekibi arka taraftan, Diana’nın ekibi sağ, Simon’ın ekibi sol taraftan saldıracaktı. Aaron’la bense kalabalığın içine girecektik.

Alice, “Sizlere güveniyorum,” dedikten sonra başını öne eğip bizden onay bekledi. Herkes kendince veda ederken ben sessiz kaldım. Ellerimi önümde birleştirip sabırla bekledim.

Diana ve Simon’ın grubu ormanın içinden çıkarak açıklığı geçtiler. Ardından Alice ve ekibi ağaçların arasında kayboldu ve Aaron’la ben de onların peşlerine takıldık.

Küllerin Kehaneti

Kasabanın dışında olmamıza rağmen etrafımı rahatsız edici bir sessizlik sardı. Boş alanda kalabalık bir grubun yürümesi normal bir günde dikkat çekerdi ama bizi fark edecek hiç kimse yoktu. Richard kasabanın her yerine askerler yerleştirmiş olmalıydı. Bu nedenle, her an bir asker çıkabileceğini düşünerek gergin bir şekilde etrafımı kolladım.

Evlerin olduğu yere geldiğimizde Diana bir baş selamı verdi ve grubun önünden ayrıldı. Onlar yolun sağ tarafına yönelince Simon'ın ekibi de sol tarafı seçti. Alice, Diana'nın ekibinin peşinden sağ tarafa doğru gitmek üzereyken arkasını döndü.

Gözlerimin içine bakarak, "Önce birbirimiz," dedi. Herkesten önce birbirimizi korumamız gerektiğini kastederek beni uyardığında başımla onay verdim. Bakışlarında gördüğüm şüphe onun da bana güvenmediğini anlatıyordu.

Alice ve ekibi gözden kaybolduğunda biz de Simon'ın peşinden gitmek için sol taraftaki evlerin arkasından ilerledik. Bir evin duvarına yaslanmış halde, Aaron'ın arkasında beklerken o bana dönüp, "İyi misin, sevgilim?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "Bunu sormanın sırası mı?" dediğimde Aaron çapkın bir şekilde gülümsedi. Konu gücünü kullanmak ve savaşmak olduğunda Aaron her zaman rahat ve cesur olurdu. Özgüveni âdeta vücudundan dışarı yayılıyordu.

Aaron, "Sana sevgilim dediğim için kızmadın," diye eklediğinde bana takılarak beni sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim.

Ona cevap vermeden sırtımı evin soğuk duvarına iyice yaslayıp arkamı kontrol etmek için bakarken Aaron bir sonraki evin duvarına koştu. Arkamın temiz olduğunu

gördükten sonra sağımdaki boşluğa bir göz atıp Aaron'ın yanına hızla ilerledim.

Ben, "Bir gün dilini kestiğimde bana artık o şekilde seslenemeyeceğin için şimdilik sorun etmiyorum," dediğimde Aaron gülümsedi. Bu sıradan bir tebessüm değildi. Beyaz dişlerinin hepsini görebildiğim ve kahrkaha atmamak için kendini tuttuğu bir gülüştü.

Ona doğru yaklaşıp, "Hoşuna mı gitti?" diye sorduğumda altdudağını ısırdı. Parmağını çenemin altına koydu ve beni öpmek ister gibi aşağıya eğildi.

Aaron, "Evet," diye fısıldarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Birkaç saniye boyunca birbirimizi izledikten sonra onun solundan geçtim ve Aaron'ı arkamda bırakıp küçük ama hızlı adımlarla evlerin arkasından ilerledim.

İnsanların topluca yürüdüğünü gördüğümde iki evin arasından geçerek kendimi kalabalığın içine attım. Aaron'ın bir adım arkamda olmasına güvenip insanların arasından geçmek için onları ellerimle ittim. Bazılarının dikkatini çeksem de çoğunun umrunda değildim. Herkes meydanda olacaklara odaklanmıştı.

Evlerin içinden ve sokakların arasından onlarca insan akın akın meydana doğru geliyordu. Bu kasabanın büyüklüğünü daha önce duymuştum ama içinde bu kadar çok insan yaşadığını şu an öğreniyordum. Her yaştan çocuk, yetişkin ve yaşlı izdihama rağmen yaşanacakları izlemeye gidiyordu. Merak ettikleri şey idam edilecek çocuklar mıydı yoksa askerlerin peşine düştükleri Birlik miydi, bilmiyordum.

Vega bölgesindeki kasabalarda sokaklar uzun ve geniş olurdu. Hamal bölgesindeki bu kasabadaysa sokaklar çok

dar ve kısıyken evler küçük ve sayıca fazlaydı. İnsanlar öne geçebilmek için birbirlerinin üstüne çıkıyordu.

İdamın gerçekleşeceği alana yaklaştığımda sahnede altı asker ve iki çocuk olduğunu gördüm. Askerler tek tek insanların yüzlerine bakıyor ve gelen herkesi kontrol ediyorlardı. Beni aradıklarını anladığımda gücüm varlığını hatırlatmak ister gibi ellerime doğru aktı.

Aaron'ın boyu normal bir insandan daha uzundu. Kıyafetlerimizin kasaba halkından farklı olması dikkat çekecekti zaten ama kalabalığın ortasında dikilen bu uzun adam âdeta bütün okları üzerimize çekecekti. Arkamı döndüğümde Aaron'ın gözlerini etrafımızdaki insanların üzerinde dolaştırdığını fark ettim.

Bir an bana bakıp, "Sorun ne?" diye sorduktan sonra gözlerini tekrar kalabalığa çevirdi.

Bağırان ve askerlere itiraz eden insanların sesi gittikçe arttığı için ben de sesimi yükselterek, "Çok dikkat çekiyorsun," dedim. Aaron bir cevap vermediğinde askerlere gittikçe yaklaştığımızı ve hemen fark edileceğimizi düşünerek telaşlandım.

Aklıma gelen bir fikirle Aaron'ın elinden tuttum ve onu sağa doğru çekiştirerek kalabalığın dışına sürükledim. Tam ortada durmak yerine kenardan ilerlersek belki askerler bizi fark etmezdi.

İmparatorluğun askerleri eskisinden daha dikkatli bir şekilde insanları inceliyordu. İdam edecekleri çocuklara bir kez bile bakmıyor, onları âdeta görmüyorlardı. Çocukları kurtarmak bu yüzden daha kolay olacaktı ama bizden birine zarar gelmemesi için dikkatli davranmalıydık.

Aaron'ın elini bırakırken, “Önüme geçmelisin,” dedim. Kalabalık ön taraflara doğru sıklaşıyor ve daha yüksek sesler duyuluyordu. Etrafımı saran ter kokusundan dolayı midem bulanmaya başlamıştı.

Çocukluk arkadaşım, “Neden?” diye sorduğu sırada yerden yaklaşık üç metre yüksekteki sahnenin sağ köşesinde duran askerle göz göze geldim. Askerin bakışlarını üzerimden çekmesini bekliyordum ama onun gözleri arkamda duran Aaron ile benim aramda gidip geldi.

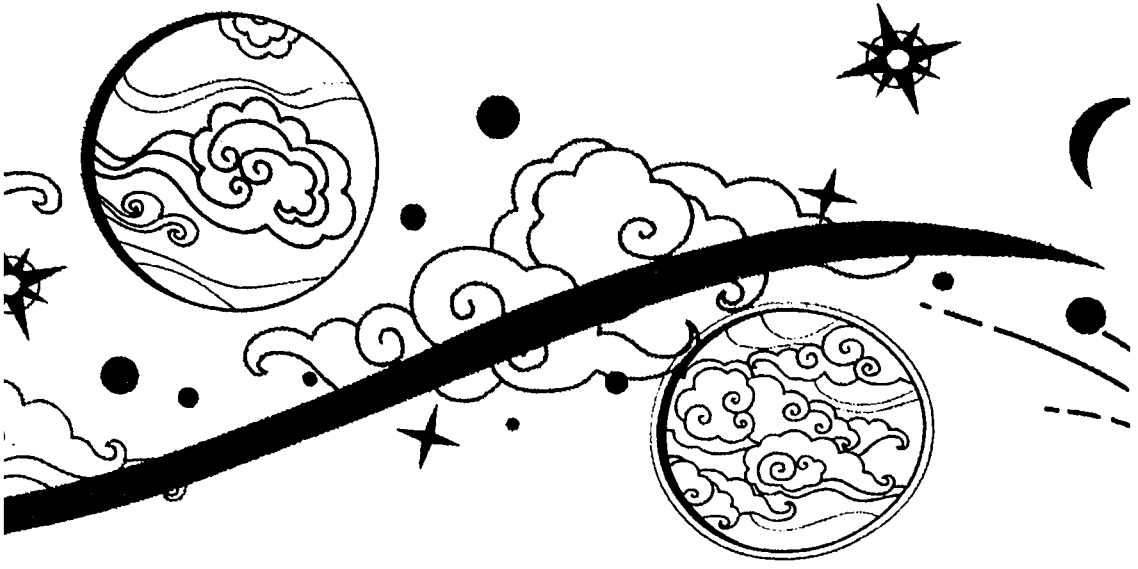
Genç asker, diğerlerine seslenerek, “Orada!” diye bağırdığında kalabalığın içindeki tüm yüzler bize doğru döndü. Aaron o anda elimden tutup beni sağ taraftaki evlerin arasına çekti. Kalabalıktan uzaklaşıp izimizi kaybetmek ister gibi, küçük evlerin arasından zikzaklar çizerek bir sokağa girdi.

Aaron sokağın başında duran bir satıcının elindekileri düşürdüğünde arkamı dönüp, “Özür dileriz,” diye bağırdım. Başka bir sokağa girerken Aaron beni önden gönderip arkamızı kontrol etti.

Sonunda bir ev olan bu sokak iki yöne sapıyordu. Hangi tarafa gideceğimizden emin olmak için bu sapakları kontrol ettim ve geldiğimiz yere geri dönüp arkadaşlarımıza yardım etmemiz gerektiğini düşündüğüm için sol tarafı seçtim.

Attığım her adımda, botlarım farklı bir taşı eziyordu. Aaron'ın arkamdan geldiğini hissederken sağa döndüğümde sokağın sonunda beni bekleyen iki asker olduğunu gördüm.

Beni takip eden çocukluk arkadaşımı uyarmak istediğim sırada birinin kulağıma doğru, “Kapana kısıldın,” dediğini duydum. Arkamı döndüğümde Sirius İmparatorluğu'nun bir askerine çarptım ve o an nefes almayı unuttum.

BÖLÜM 7

Sokağın başındaki askerlere sırtımı döndüğüm için pişman olarak tepemde dikilen askere baktım. Yüzünde beni yakaladığını düşündüğü için kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Ben askere, “Ölmek için çok gençsin,” diye gözdağı verirken sol tarafımdan havada süzülen bir bıçağın vızıldaması duyuldu ve asker de başını bu sese doğru çevirdi. Ancak döner dönmez Aaron’ın bıçağı tam alnına saplandı ve ben de adamı göğsünden itip hızla yere devirdim.

Aaron’ın olduğu sokağa geri döndüğümde diğer sokağın başında bekleyen askerlerin peşimden geldiğini biliyordum. Bu nedenle, sokağın ortasına doğru birkaç adım ilerleyip iki askeri bekledim. Avuçlarımda yükselen ateşten topları sokağa adım attıkları an onlara doğru gönderince üzerindeki üniformalar tutuşmaya başladı.

Askerlerin çığlıkları sokakta yankılanırken Aaron onların yanışını izlememe izin vermedi. Elimden tutup adamların üzerine doğru ilerledi ve ikisini de yere itti. Yerde debelenen adamların üzerinden atladık ve diğer sokağa geçmeden, Aaron biraz önce başından vurduğu adamın yanına eğilip bıçağını adamın alnından güçlükle çıkardı. Bıçağın üzerindeki kanı adamın üniformasında temizledikten sonra belindeki kına geri taktı.

Elimi bıraktığında o önde ben arkasında sokaklar arasında ilerledik. Meydana doğru gittiğini fark ettiğimde en başında doğru bir karar verdiğimi anladım. Artık herkes burada olduğumuzu biliyordu ve arkadaşlarımız hedef haline gelmişti. Onlara yardım etmeliydik.

Labirent gibi sokakların arasında ilerlerken bir askerle daha karşılaştık. Aaron, askerin bize saldırmasına fırsat vermeden gücünü kullanarak adamı yere serdi. Alevler içinde kalan adam çığlıklar atarken, “Bu çok dikkat çekiyor,” diyerek Aaron’ı uyardım.

Bizi meydana çıkaracak geniş bir yolda koşarken karşıımıza iki asker çıktı. Askerler ellerini bıçaklarına götürdüğü sırada Aaron beni arkasına sakladı. Çocukluk arkadaşımın yanına geçip bu savaşta iyi olabileceğimi ona ispatlamak istediğim için sağa doğru bir adım attım ve o an bacaklarımın arasındaki toprağa bir bıçak saplandı. Yere eğilip neredeyse bacağıma saplanacak bıçağı topraktan çıkardım ve sonra arkamı dönüp sırtımı Aaron’ın sırtına yasladığımda iki yüz metre ileride orta yaşlı bir askerle göz göze geldim.

Askerin bana attığı bıçağı alevlere sarıp ona fırlattığımda geriye doğru bir adım attı ve bıçaktan kaçmayı başardı. Ben de

Küllerin Kehaneti

öne doğru birkaç adım ilerleyip ellerimi havaya kaldırdım ve alevlerimi hiç kesmeden askerin üzerine gönderip yanarak ölmesini izledim.

Aaron, “Gidelim,” dediğinde o da önündeki iki askeri öldürmüştü.

İdam sahnesini gördüğümde Aaron’ı geride bırakarak koştum. Arkadaşlarımın ne durumda olduğunu görmek için sahnenin etrafını kolaçan ederken soldaki bir sokaktan çığlık sesi duydum. Fakat bakışlarımı sesin geldiği tarafa çevirdiğimde hiç kimseyi göremedim.

Etrafta çok fazla gürültü vardı. İnsanlar gözleri korkudan kör olmuşçasına kargaşadan kaçmaya çalışıyor ve birbirlerini eziyorlardı. Canları yanan çocukların ve kadınların bağırma sesleri giderek yükselirken bir yandan da gökyüzü kararıyordu. Anlaşılan, arkadaşlarım güçlerini her şekilde kullanıyorlardı.

Bastığım yer hareketlendiğinde sahnenin diğer tarafındaki toprak yarıldı. Sahnenin sağ arka ayağı kırıldığında o yöne doğru kaydı. Sahnenin üzerinde kelepçelerle bağlanmış çocuklar ve birkaç asker aşağı düşerken Aaron, “Oradalar!” diyerek parmağıyla arkadaki alanı gösterdi.

Onun işaret ettiği yere baktığımda Diana ve Adelina’nın dört askerle aynı anda boğuştuğunu gördüm. Onlara doğru bir adım attığımda solumda kalan sokaktan az önceki çığlık sesini tekrar duydum. Aaron, Adelina’nın yanına koşarken benim geride kaldığımı fark edip arkasını döndü.

“Hadi!”

Çığlık atan kişi bu sefer daha acılı bir şekilde bağırdı ve onu kurtarma güdüsü her yerimi sardı. Meydana doğru

koşan Aaron'a, "Sen git! Birazdan geleceğim!" dedikten sonra hızla sesin geldiği sokağa daldım.

Dar ve kısa sokakların arasında ilerlerken çarpık yapıların içinde kayboldum. Arkamı dönüp baktığımda meydana çıkan yolu tekrar bulabileceğimden bile emin olamadım. Bu kasabanın sokaklarının bir labirentten farkı yoktu.

Evlerin arasından ilerlerken çığlık atan kişinin küçük bir kız çocuğu olduğunu tahmin ettim. Kızın çığlıklarının ardında ona bağırان birkaç adamın sesini duyduğumda adımlarımı oraya doğru korkusuzca hızlandırdım.

İki evin duvarı arasındaki dar bir boşlukta iki asker, bir genç kızın kollarından tutup onu duvara yaslamışlardı. Kızın kolunda göktaşlarından yapılan kelepçeler gördüğümde onun sıradan biri olmadığını anladım.

Belimde duran bıçakları kınından çıkarıp iki elime iki bıçak aldıktan sonra sırtı bana dönük askerin yanına gittim. Beni gören arkadaşı onu uyarmak için dudaklarını araladığı anda sağ elimdeki bıçağı adamın ensesine sapladım. Yüzüme kanlar sıçradığında, gözlerimi zamanında kapatmadığım için dudaklarımın arasından hayal kırıklığımı belli eden bir inilti döküldü.

Kendime not: Bundan sonra birine yakın mesafeden bıçak saplayacağın zaman kısa süre de olsa gözlerini kapat!

Yüzüme sıçrayan kan damlaları dikkatimi dağıtırken bıçağı sapladığım adam üzerime devrildi. Arkadaşı öne doğru bir hamle yaparken ben de sol elimdeki bıçağı ona doğru fırlattım. Önümü tam olarak göremesem de bu kadar yakın mesafeden ıskalayacağımı düşünmüyordum.

Adamdan acı dolu bir haykırış yükselince gerçekten de ıskalamadığımı anlamış oldum. Üzerime düşen askeri de öne

doğru ittirdim ve üniformamın uzun kollarından yararlanıp gözlerimdeki kanı temizledim. Diğer asker, omzuna saplanan bıçağı çıkarmaya çalışırken geri geri kaçmaya çalışıyordu.

Az önce yere devirdiğim askerin üzerine bastım ve benden kaçmasına izin vermeden diğer askerin boğazına yapıştım. Vücudumda öfkeyle gezen alevlerim ellerimden çıkıp adamın tenini yakmaya başladığında askerin çığlıkları boşlukta yankılandı. Ama ben, son nefesini verdiğini hissedinceye kadar elimi bir an bile gevşetmedim.

Bu askeri de bir kenara ittikten sonra kurtardığım kıza döndüm. Bana korkuyla karışık bir hayranlıkla bakarken dışarıdan nasıl gözüktüğümü merak ettim. Genç kızın yanına gidip gülümserken, “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

O, “On dört,” diye cevaplarırken ben bileklerindeki göktaşlarından yapılan kelepçeleri sökmeye çalıştım. Ben hiç de on dört yaşında gözükmemediğini düşünürken kız başarısız olduğumu görerek, “Anahtarlar ceplerinde,” diyip yerde yatan askerleri gösterdi.

Ara sokaklardan ve meydandan hiç bitmeyecek gibi gelen çığlık sesleri gerginliğimi artırırken yere eğildim ve askerlerin cebinde anahtarları aradım. En sonunda, bıçağımı boğazına sapladığım askerin cebinde bulduğum anahtarla kızın bileğindeki kelepçeleri açtım. Bana minnettar bir şekilde bakarken, “Teşekkür ederim, Victoria,” dedi ve önümde eğilerek selam verdi.

Adımı bildiği için onu şaşkınlıkla incelediğim sırada yanımdan uzaklaşmak için arkasını dönünce, gideceğini anlayıp kolundan tuttum. “İsmin ne?”

Altın sarısı saçları beline kadar inen genç kız, “Beatrix,” dediğinde kolunu bıraktım. Nereye gittiğini sorma fırsatı bulamadan iki evin arasındaki boşluktan fırlayıp gitti ve gözden kaybolmadan önce, “Bıçaklarını unutma,” diye seslendi.

Sesler gittikçe birbirine karışırken bekleyecek bir dakikam bile olmadığını hatırlayıp yerde yatan cesetlerdeki bıçaklarımı aldım ve Aaron gibi ölü askerlerin üniformalarıyla temizledikten sonra kınlarına yerleştirdim. Evlerin bulunduğu sokağa çıktığımda insanlar buraya doğru akın ediyordu ama ben onları geride bırakıp meydandaki sahnenin yanına gittim.

Artık tamamen yerle bir olmuş sahnenin üzerinde kimse kalmamıştı. Az önce sahnenin arkasında duran arkadaşlarımın yerindeyse cesetler duruyordu. Oraya doğru koşarak gittiğimde hepsinin Sirius İmparatorluğu’nun askerleri olduğunu ve bizden birini kaybetmediğimizi anlayarak rahatladım.

Seslerin arttığı kalabalığın içine girmekle buluşma yerine dönmek arasında kararsız kaldığım sırada, ormana dönmek için o kalabalıkla zaten her şekilde karşılaşmak zorunda olduğumu fark ettim. Sokakların arasından zikzaklar çizerek beni bekleyen arkadaşlarımın yanına gitmeliydim.

Açık alanda durup daha fazla dikkat çekmemek için ormana en yakın sokaklardan birine girdim. Meydandaki kalabalığın akın ederek ilerlediği yerden uzak durup en kenardan gitmeye çalışırken olabildiğince hızlı koştum.

İçimde yükselen alevleri kontrol etmeye çalışırken yön bulmak ve hiç durmadan koşmak zordu. Nefesim kesilmeye başladığında sadece on sokak kadar ilerlemiştim. Oysa

Küllerin Kehaneti

Aaron'la meydana çıkana kadar kırk iki sokak geçtiğimizi saymıştım. Yani, önümdeki otuz iki sokağı daha, başıma bir şey gelmeden geçmem gerekiyordu.

Dar ve boş sokaklara bir anda insanlar akın etti ve kendimi anlam veremediğim bir hızla kalabalığın içinde buldum. Omuzları ve dirsekleriyle beni ittirip evlerine girmeye çalışan ve birbirleriyle kavga eden insanların arasında sıkışıp kaldığımda neyden kaçtıklarını anlayamadım. Meydandaki kaosun bittiğini görmüştüm ama arkalarında ne bıraktıklarını, neler yaşandığını bilmiyordum.

Onların kaçtığı yöne doğru ilerleyip yere düşmemeye çalışırken içlerinden biri siyah üniformamı fark edip bağırdı. "Onlardan!" Eliyle beni işaret ettiğinde tüm gözler üzerime döndü ve herkes yürümeyi bıraktığında ben de durmak zorunda kaldım.

Yanı başımdaki bir adam tükürükler saçarak, "Seni canavar!" diye bağırdığında bir adım geriye gittim ve sırtım birine çarptı. Kendimi korumak istercesine başımı arkaya çevirdiğimde karşımda bir kadın gördüm. Orta yaşlı kadın bana canavar diye bağırان adama doğru, "Kapa çeneni!" diye karşılık verdiğinde birbiriyle çatışan iki tarafın arasında kaldığımı anladım.

Kalabalık birbirlerine hakaretler ederek bir kavgaya tuttuğunda bana nefret dolu gözlerle bakan adam kolumdan tutarak beni kendine çekti. Kolumu ondan kurtarmaya çalışarak, "Bırak!" diye bağırdım.

İnsanlar dört bir yanımda aynı anda konuştuğu için söylediklerini anlayamıyor, sadece birkaç kelimeyi seçebiliyordum. Kolumu tutan adam cebinden bir bıçak çıkarıp bana

doğrulttuğunda yanındaki arkadaşları da onunla beraber gülümsedi.

Adama zarar vermek istemeyen yanım bıçağı gördüğünde kendini kurtarmaya ikna oldu. Bileklerimde birikerek ellerimden çıkmak isteyen gücümü harekete geçirdim. Beni tutan adamın yüzüne boşta duran elimle bir yumruk attığımda kolumu bıraktı ve kafası geri savrulduğunda burnundan kanlar akmaya başladı.

Arkadaşları bana saldırmak için öne doğru atılınca ellerimi havaya kaldırıp aramızdaki boşluğa ateşten bir duvar ördüm ve şaşkınlıkla açılan gözlerle geri çekilmelerini izledim. Etrafımdaki kaos durulup sokağa sessizlik hâkim olduğunda daha önce ateş gücüne sahip hiç kimseyi görmediklerini anladım.

Ateşten duvarı güçlendirip kendi etrafımda bir çembere dönüşmesini sağlarken insanlar ateşin kendilerini yakmasından korkarak benden uzaklaştı. Ben de bunu fırsat bilip etrafımda alevden bir kalkan oluşturdum.

Beni şaşkınlıkla izleyen insanların bakışlarının ardında hem nefret hem de hayranlık vardı. Kısa bir sessizlikten sonra küçük çocuklar annelerine sorular sormaya başladılar ve beni öldürmek isteyen insanlar birbirlerini yüreklendirmeye çalıştılar.

İnsanlara zarar vermeden bu kalabalığın içinden nasıl çıkacağımı düşündüğüm sırada gökyüzünden gelen gürleme sesi üzerimde olan gözlerin dikkatini dağıttı. Herkes bakışlarını benimle beraber göğe çevirdiğinde siyah bulutlar her yeri sardı. Güneşi tamamen kapatan bulutlar yüzünden hava karardığında gün geceye döndü ve sokağı aydınlatan tek şey ateşim oldu.

Korku dolu bakışlarla bu kalabalığın içinden kaçmak için bir yol ararken bir evin çatısında beni izleyen biriyle göz göze geldim. Onu tanımak için gözlerimi kısarak bakmaya çalışsam da karanlıkta kim olduğunu seçemedim. Çatının üzerindeki kişi hareket ettiğinde gökyüzünde bir ışık parladı ve şimşekten gelen ışık sayesinde en sonunda kim olduğunu görebildim.

Çatıda beline kadar uzanan siyah kıvrırcık saçlara sahip, siyahi genç bir erkek çocuğu vardı. Kara delik gücümü kullanarak onun enerjisine ulaştığımda havayı istediğim gibi yönetebildiğimi fark ettim ve onun da benim gibi özel olduğunu anladım.

Gökyüzünün ortadan ikiye yarılacağını düşündürtecek kadar şiddetli bir gürleme sesi duyulduğunda insanlar koşmaya başladı. Benim kendi etrafıma ördüğüm ateşten duvardan uzak durarak alanı boşaltmaya çalışırken tekrar şimşek çaktı ve çatıda duran çocuk ateşimi işaret ederek bir şeyler söyledi.

Benden uzakta olan çocuğu duymakta zorluk çekerken şimşek tekrar çaktı ve yüzü aydınlandı. O an dudaklarının hareketinden bana, “Koş!” dediğini anladım. Benim için günü geceye çevirmiş ve kaçmam için bir fırsat yaratmıştı. Bense ateşimi yakarak kalabalığın içinde meşale gibi duruyor, tüm dikkatleri üzerime çekiyordum.

Çocuğun öğüdünü dinleyerek ateşimi söndürdüm ve her yer zifiri karanlığa büründü. Artık sadece önümü görebiliyorken başımı tekrar çatıya kaldırdığımda bir şimşek daha çaktı ve çocuğun bana bakarak sağ tarafımı gösterdiğini fark ettim. Ona teşekkür edercesine bir baş selamı verdikten sonra sağıma doğru koşmaya başladım.

Karanlığın içinde ilerlerken insanlara çarpıp duruyor, vücudumun her yerine darbeler alıyordum. Kendimi ıssız bir sokağın içine atmayı başardığımda kalabalığın içinden kurtulduğum için tanrılara dualar ettim. Nereye gittiğimi bilmeden çocuğun gösterdiği yöne doğru koşturup seslerden uzaklaşarak ilerledim.

Başka bir sokağa girdiğimde saçımdaki tokenin koptuğunu hissettim ve topuz yaptığım saçlarım açılarak sırtıma döküldü. Dikkatimi dağıtan saçlarıma odaklanmak yerine önüme bakmaya çalışırken sağdaki sokağa döndüğüm an ayağım bir şeye takıldı. Kendimi korumak için ellerimi yere doğru uzattığımda beklediğimden çok daha yumuşak bir şeyin üstüne düştüm.

O an tekrar şimşek çaktı ve gökyüzü birkaç saniyeliğine aydınlandı. Elimin bir adamın göğsünde olduğunu gördüğümde bir cesedin üstünde yattığımı anlayıp hızla ayağa kalktım. Gök gürlediği sırada hava tekrar aydınlandı ve sokağın tamamının imparatorluğun askerlerinin cesetleriyle dolduğunu gördüm.

Artık bu kasabaya girmenin neden bu kadar kolay olduğunu anlamıştım. Bizi tecrübeli olmadığımız, hiç tanımadığımız ve çok fazla insanın yaşadığı bu kasabaya çekerek pusuya düşürmüşlerdi. Askerlerden kurtulmaya başarsak bile insanların karmaşasından kaçmak zor olacaktı.

Cesetlerle dolu sokağa geçmekle geri dönmek arasında bir seçim yapacağım sırada yukarıdan bir ses duydum: “Durma!” Az önce beni kalabalığın içinden kurtaran çocuk yanında durduğum evin çatısından beni izliyordu.

Onun siyah gözlerine baktığım sırada yağmur yağmaya başladı ve gökyüzü öfkesini kusarcasına sert darbelerini

yüzüme indirdi. Çocuk bir çatıdan diğer çatıya atlarken, “Koş,” dediğinde onu takip ederek sokakta ilerlemeye başladım.

Sirius İmparatorluğu’nun askerlerinin cesetlerine basmaya çalışarak yavaş adımlar attım. Sokağın sonuna geldiğimde yağmur şiddetini artırmıştı ve ben, baştan aşağıya ıslanmıştım.

O sokaktan çıkıp başka bir sokağa geçtiğimde yolum artık temizdi. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine korku dolu bir şekilde atarken arkadaşlarımla yanına gitmek dışında bir şey düşünemiyordum. Ormanın içinde onların beni beklediğini bilmesem korkunun beni ele geçirmesine izin verip burada ölmeyi beklerdim.

Nefesimi düzenlemeye çalışıp daha hızlı koşmak için çabalıyordum ama bacaklarım yanıyordu. Ayak bileklerimden baldırlarıma doğru çıkan acı hareketlerimi yavaşlatsa da bir an bile durmadım ve çatıdaki çocuğun gösterdiği yöne doğru ilerledim.

Bana yardım eden bu kıvrıkcık saçlı çocuğun kim olduğunu, bir anda nereden çıktığını bilmiyordum. Fakat ya o öfkeli kalabalık arasında kalmayı ya da benim gibi olan birine güvenmeyi seçecektim. Eğer Alice’in söylediği gibi beni bir pusuya çekiyorsa çok pişman olacaktım ama şu an ona güvenmekten başka çarem yoktu.

Kalabalığın içinden kaçtıktan sonra geride bıraktığımız sokakları saymayı bırakmıştım. Ormana gittikçe yaklaştığımı hissetsem de önümde ne kadar yol kaldığını bilmiyordum. Tek bildiğim, her an bayılacak olduğumdu.

Yağmurun şiddeti o kadar hızlıydı ki damlalar tenimi deliyor gibi hissediyordum. Önümü görmek ve ilerlemek yağmur yüzünden gittikçe daha da zorlaşıyordu. Her yer çamur içinde kalmıştı ve botlarımın içinde dolan su attığım her adımda kendini hatırlatıyordu.

Çatıdaki çocuğun, “Az kaldı!” diye bağırdığını duyduğumda başımı yukarı kaldırıp onu görmeye çalıştım. Bana, “Üzgünüm!” dediğinde yağmura bakıyordu. Gökyüzünü her zaman istediği gibi kontrol edemediğini anladığımda bir an ona yardımcı olmayı ve kara delik özelliğimi kullanarak gücünü içime çekmeyi düşündüm ama bana yardım eden birini korkutmak istemediğim için bir hamlede bulunmadım.

Çocuğun gittiği yöne bakarak sola döndüğümde aniden birine çarptım. Kafamı bu kişinin çenesine vurduğum için acıyla bağırarak üzereyken dudaklarımı sıkıca kapatıp avucumda ateşten bir top oluşturdum. Karşımdaki kişiyi yakmak üzereyken ateşim sayesinde etrafımız biraz aydınlandı ve kim olduğunu gördüm.

William, “Victoria,” dedikten sonra beni kendine çekip sarıldığında ateşimi söndürüp kollarımı ona sıkıca doladım. Yağan yağmur ikimizi parçalara ayırmak ister gibi öfkesini kusarken William geri çekilip ellerini yanağıma koydu.

Bana endişe dolu gözlerle bakarken, “İyi misin, güzelim?” diye sordu. Konuşmak yerine başımı sallayarak cevap verdiğimde çenesiyle çarptığı alnımı öptü. Sesi titreyerek, “Seni kaybettiğimi sandım,” dediğinde dudakları önce gözlerimi sonra yanaklarımı buldu. Yüzümün her yerine öpücükler kondurduktan sonra kollarını sırtıma dolayıp beni kendine çekti.

Ellerini saçlarıma dolayıp beni göğsüne bastırduğunda kalbinin sesini duyabiliyordum. Benim için çok endişelendiğini anladığım sırada sanki varlığımdan emin olmak ister gibi beni göğsüne daha çok bastırdı. Gözyaşlarının yanaklarımdan hızla aktığını fark ettiğimde ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum.

William bana sarılmayı bırakıp dirseklerimden sıkıca tutarken, “Yaralandın mı?” diye sordu. Yağmura ve karanlığa rağmen görebilecekmiş gibi vücudumun her yerini incelemeye çalıştığında, “İyiyim,” diye cevapladım.

Bir şimşek çaktığında başımı göğe doğru kaldırdım ve çatının üzerinde bana yardım eden çocuğu otururken gördüm. Bana gülümseyerek baktıktan sonra ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Gideceğini anladığımda, “Hey!” diye seslendim ve William da hızla benim baktığım yöne doğru döndü.

Kendisine seslendiğimi duyan çocuk başını yavaşça bize doğru çevirdi. Bakışlarımız buluştuğunda bana göz kırptı ve diğer evin çatısına atlayıp gözden kayboldu. William, “O kim?” diye sorduğunda beni kurtaran çocuğun geride bıraktığı yağmurun altında ağlamaya devam ettim.

William ellerini yanaklarıma götürüp gözyaşlarımı silerken, “Canın mı acıyor?” diye sordu. Hıçkırmaya başladığımda ve konuşamayacağımı anladığımda başımı hayır anlamında sağa sola salladım ve yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. O an insanların arasında linç edilmekten ya da imparatorluğun askerlerinin beni öldürmesinden değil, bir daha arkadaşlarımı göremeyeceğim için korkmuştum. Oysa ben on sekiz yıllık ömrümü tek başıma geçirmiştım. Şimdiyse yalnız kalmaktan

bu denli korkmam ve bunun beni aciz hissettirmesi hiç adil değildi.

William, “Hadi!” derken bileklerimden tutup ellerimi yüzümden çekti. “Gitmemiz gerek.” Akan burnumu çekip göz yaşlarımı durdurmaya çalışırken William elimi sıkıca tuttu. O önde ben hemen arkasında sokakları bir bir geride bırakırken âdeta havuza dönmüş su birikintilerinin içinden geçtik. İkimizde sıırıslıklam olmuş ve titremeye başlamıştık.

Bir evin etrafından dolaşıp önüne çıktığımızda sokakların bittiğini ve ormanın karşımızda olduğunu gördüm. Yağmur yavaşlamaya ve gökyüzündeki bulutlar çekilmeye başlamıştı. Hava hâlâ karanlıktı ama gece yarısı gibi de değildi. En azından önümüzü görebileceğimiz kadar aydınlanmıştı.

“Victoria!”

William’la el ele ormana doğru koşarken tanıdık gelen bir ses duydum. Hızımı yavaşlatıp arkamı döndüğümde Aaron’ı gördüm ve koşmayı bıraktım. Aaron aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp yanımıza geldiğinde kollarını bana sardı. William’ın elimi tutuşu sertleşirken boştaki kalan kolumu Aaron’a doladım.

Çocukluk arkadaşım, “Beni nasıl bırakırsın?” diye kızarken William’ın homurdandığını duydum. Aaron vücudumu hızlı bir şekilde süzüp yara alıp almadığımı kontrol etti.

Ben onları endişelendirdiğim için üzülerek, “Özür dilerim,” dediğim sırada William, “Onu seninle göndererek hata ettik,” diye çıkıştı.

Islak saçları yanaklarına yapışan Aaron ellerini yumruk yaptığında gözlerindeki ifadeyi gördüm. Eğer benden korkmasa William’ı oracıkta öldürebilirdi. Aaron’ın kan çanağına dönmüş gözlerini kendime çevirmek için, “Benim hatamdı,” dedim.

Aaron'ın yanından ayrılarak hata yapmıştım. Çılgılık atan kızı kurtarmak sandığımdan kolay olmuştu ama geri dönüş yolumu bulmakta zorluk çekmiştim. Aaron'ın bu konuda bir suçu yoktu ve arkadaşlarımın onu suçlamasını istemiyordum.

Aaron ve William'ın birbirine olan öfkelerini göz ardı etmeye çalışarak, "Gitmemiz gerek," dedim. Yağmur neredeyse durmuş, sadece çiselemeye dönmüştü. Bulutlar çekildikçe gökyüzü tekrar aydınlanıyordu.

William'ın elinden tutarak onu ormanın içine doğru çektiğimde Aaron ellerimize doğru ölümcül bir bakış attı. Çocukluk arkadaşımın bana âşık olduğunu bilerek onun gözleminin önünde başka bir adama duyduğum hisleri göstermekten utanıyordum. Aaron'a hiçbir zaman onun bana beslediği gibi duygularım olduğuna dair bir umut vermemiştim ama yine de kendimi çekinirken buluyordum.

Kasabayı arkamızda bırakıp ormanın içinde atları bağladığımız yere döndüğümüzde arkadaşlarımın atlarının üzerinde hazır bir şekilde beklediğini gördüm. Diana beni gördüğü an atından inip üzerime atladı. William'ın elini bırakıp arkadaşıma sıkıca sarıldığımda gözlerimden akan yaşların durmasına engel olamadım.

Her zaman Aaron'ın en yakın arkadaşım olduğunu söylesem de Diana'yla arkadaşlığımız çok farklıydı. O saraydan çıktığım ilk andan itibaren benim için bir dosttan daha fazlası olmuştu. Diana'nın kokusunu içime çekerken onunla yeni tanışmış gibi değil de ömür boyunca yanımda olmuş kız kardeşimmiş gibi hissediyordum.

Alice, "Gitmeliyiz," dediğinde Diana ağlayarak beni bıraktı. Arkadaşlarımın beni merak ettiklerini ve benim için

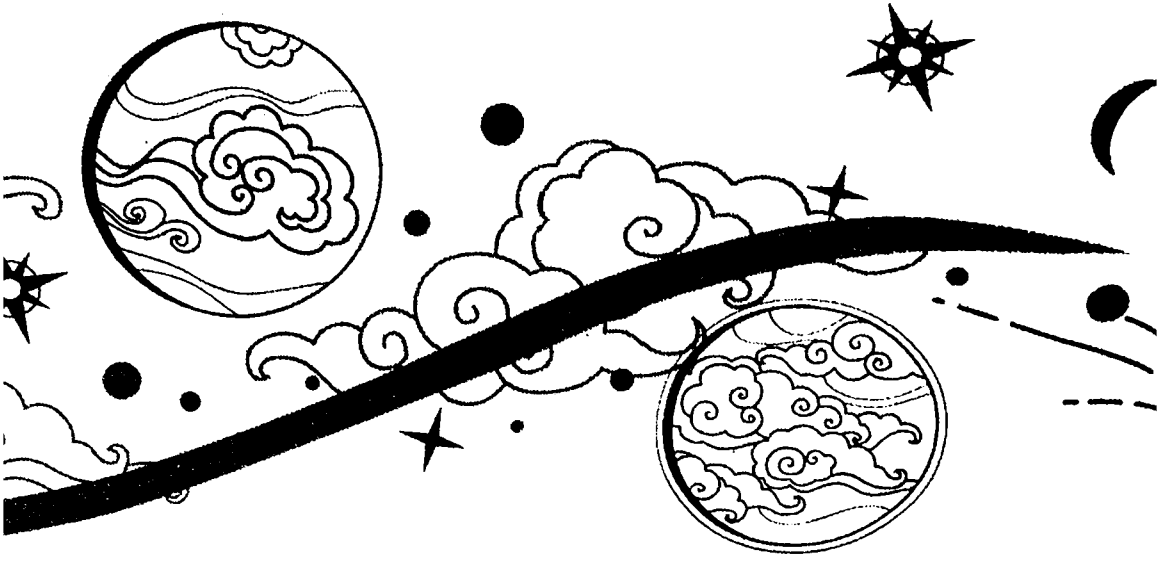
üzüldüklerini gözlerinde görebiliyordum. Onları endişelendirdiğim için kendime kızarken Ayris'in yanına gittim.

Atın yularından tuttuğumda William hâlâ yanımdaydı. Yorgun olduğumu ve bir adım daha atacak gücüm kalmadığını biliyormuş gibi ben Ayris'in eyerine yerleşmeye çalışırken belimden tutarak bana destek verdi.

Yüzümün ve boynumun her yerine yapışmış ıslak saçlarımı geriye doğru çektikten sonra yanağımdaki yaşları sildim. Ben kendime gelmeye çalışırken William bacağıma okşayarak, "İyi misin, güzelim?" diye sordu.

Aaron'ın ve Adelina'nın bize odaklanan bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak William'a, "İyiyim," diye cevap verdim. Ama o, emin olmak ister gibi birkaç saniye daha beni izledi. Onun benimle ilgilenen bu tatlı haline gülümsediğimde o da tebessüm etti. Kendi atına bindikten sonra kimsenin gelmesine izin vermeden yanımdaki boşluğa kendisi yerleşti.

Alice'in arkasında yolumuza sessizce devam ederken düşüncelere daldım. Menkar Adaları'nda uyandığımda ve Birlik'teki arkadaşlarımı göremediğimde onları çok merak etmiş, onlarla bir daha görüşebilmek için Aaron'la mücadele vermiştim. Arkadaşlarımı sevdiğimi biliyordum ama biraz önce içine düştüğüm o kalabalığın içinde onları bir daha görememe fikrinin beni çıkmakta zorlanacağım bir korku tüneline sokacağını hiç düşünmemiştim. Daha önce hissetmediğim duygularla boğuşurken yolculuk sırasında gözlerimde zaman zaman yeniden yaşlar birikti. Bir an her şeyimi kaybetmiş gibi hissederken, sonra onu tekrar bulmak duygularımı altüst etmişti.

BÖLÜM 8

Gece yarısına doğru Vega'nın kuzeyinde bulunan Reine adındaki küçük bir köye ulaştık. Reine, Vega Kraliyeti'ne her zaman sadık olan ve bir gün Vega prensinin kendilerini kurtaracağına inanan bir köydü. Diana bana bu köy halkının Hamal Birliği ve başkanı Alice'le çok yakın olduklarını, birliğe her daim yardım ettiklerini anlatmıştı.

Alice'in adını bilmediğim bir arkadaşından temin ettiği iki katlı ev, diğer kaldığımız eve nazaran çok büyüktü. Hepimizin sığabileceği kadar koltuk, sandalye ve yatak vardı. Evin içindeki eşyalar yeni malzemelerden yapılmış ve oldukça temiz gözüküyorlardı.

Buradaki köy halkı bizim tarafımızda olduğu için evin içinde özgürce hareket edebiliyorduk. Arkadaşlarım ışıkları açıp şömineyi yakmıştı ve geldikleri andan beri hiç durmadan çalışmışlardı.

Onların aksine ben ayağımdaki botları ve üzerimdeki bıçakları çıkardıktan sonra şömineye en yakın tekli koltuğa yerleşmiş, bacaklarımı koltuğun kenarına koyup ayaklarımı ateşe doğru uzatmıştım.

Vücudumun alışkın olmadığı kadar çok koştuğum ve atın üzerinde uzun bir yolculuk yaptığım için bacaklarım ağrıyordu. Ellerimle baldırlarıma masaj yapmak istiyor ama hareket edecek gücü kendimde bulamıyordum.

William'ın, "Güzelim," dediğini duyduğumda gözlerimi araladım ve onun elinde birkaç bezle beni izlediğini gördüm. Koltuğun yanında diz çöktüğünde yüzlerimiz aynı hizaya geldi. Ellerinde tuttuğu bezleri göstererek, "Senin için getirdim," dedi.

Yorgunluktan çatallaşmış sesimle, "Neden?" diye sordüğümde William elime uzandı ve kendine doğru çekti. Elimin üzerindeki kan izlerini ve yarayı o an fark ettim. William ıslak bir bezle kanı temizlediğinde elimdeki morluk ve şişlikler ortaya çıktı.

William salonda bizimle beraber oturan arkadaşlarımızı umursamadan benimle ilgilenirken, "Bu nasıl oldu?" diye sordu. Bunun üzerine kendi aralarında sohbet eden arkadaşlarım konuşmayı bıraktıklarında eve sessizlik çöktü.

William'la aramızda geçen onca şeyden sonra onunla yakın temasta bulunduğum sohbetler benim için yeterince zorken üzerimizde onlarca gözün olduğu bir ortamda diyalog kurmak daha da zordu. Heyecandan midem bulanırken, "Bir adamın yüzüne yumruk attım," diye cevapladım.

Benim tam karşımdaki koltukta oturan Oscar söylediğimden keyif alarak, "Adamın durumu nasıl peki?" dedi.

Oscar'ın hemen yanında Diana duruyordu ve beklediğimden daha samimi bir yakınlık sergiliyorlardı.

William yaralı elimi temizlemeyi bitirdiğinde Oscar'a, "Burnunun kırıldığına eminim," diye karşılık verdim. Adamın yüzünden akan kanları ve bana canavar diyerek bıçağını doğrultması aklımdan çıkmıyordu. Eğer çatıdaki çocuk olmasaydı muhtemelen o kalabalığın içinden çıkmayı başaramayacağımı düşünerek ürperdim.

Oscar kahkaha atarak, "Bunu yaparken seni izlemek istedim," dediğinde anlattıklarımın keyif aldığına farkındaydım. Sonuçta bire bir dövüş antrenmanlarımı onunla yapmıştım ve bu konuda benim öğretmenim olmuştu. Sahaya çıkan öğrencisini yakından görmek istemesine hak veriyordum.

William kuru bir bez parçasını elime sardıktan sonra avucumun içinde bezin uçlarını birleştirip sıkıca bağladı. Açıkta kalan parmaklarımı hafifçe okşarken gözleri bileğimdeki kırmızıyı ipteydi. O ipin gücümü kullanırken yanmamasına ve hâlâ bileğimde olmasına şaşıırıyordum.

Her insanın, karşısındaki kişinin vücudunda ilk olarak baktığı bir yer vardı. Bazıları ilk önce gözlere bazıları saçlara bakardı. Bense bir insanı gördüğümde ilk önce ellerine ve bileklerine baktığımı abimin öldüğü gün fark etmiştim.

Bunun üzerine düşündüğüm bir akşam, hayatım boyunca göktaşlarından yapılmış bileklikler ve kelepçelerle yaşadığım için gözlerimin her zaman bileklerimde olduğunu, insanlarda da önce oraya baktığımı bir anıya dokunur gibi hatırlamıştım. Bileklerimdeki geçmek bilmeyen izlerden ve her daim orada olan göktaşlarından o kadar rahatsızlık duyardım ki

diğer insanların bileklerinde özgürce şingırdayan mücevherleri izlemek bu hayatta nerede durduğumu bana gösterirdi.

Birliğe ilk geldiğim günden beri bileklerinde hiçbir şey olmadan güçlerini özgürce kullanan insanlara imrenerek bakar, antrenman yapan gençlerin gücünü kullanırken ellerini nasıl hareket ettirdiklerini incelerdim. Abimin öldüğü gün de, yapmış olduğumuz saldırıya karşılık imparatorluğun askerlerinin bir hamlede bulunup bulunmayacağını anlamak için hep ellerini izlemiş ve hareketlerini tahmin etmeye çalışmıştım.

Bu durumu fark ettiğimde çocukları kurtarmak için çıktığımız yolculuklarda bir kaosa neden olursak ya da o savaşın vermiş olduğu karmaşada birbirimizi tanımakta zorluk çekersek siyah üniformalarımızın dışında dikkat çekecek bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm. Son zamanlarda gücümü kontrol etmekte zorluk çekiyordum. Eğer gözüm öfkeden dönerse ve sevdiklerimi bile göremediğim bir an gelirse karşımdaki kişinin ilk olarak ellerine bakacağımı biliyordum. Bu nedenle de kırmızı, ince bir ipin dikkatimi hemen çekeceğini ve onun sevdiğim bir insan olduğunu anlayıp zarar vermemi engelleyeceğine inanıyordum.

İkimizin de bileğinde olan kırmızı iplerin bizi birbirine bağladığını hissettiğim sırada Diana, “Neden Aaron’ın yanından ayrıldın?” diye sordu. William da elimi bıraktıktan sonra ıslak ve kanlı bezleri yanına koyup sırtını koltuğuma yaslayarak yere oturmuştu. Yüzünü Oscar ve Diana’yı çevirmiş, başını da bacağımın kenarına yerleştirmişti.

William’la daha önce insanların içinde hiç bu kadar yakın durmamıştık. Aramızın iyi olduğu zamanlarda bile

birbirimize sadece yalnızken böyle yaklaşıyorduk. Şimdi herkesin içinde hiç çekinmeden bu kadar yakınımnda durması dikkatimi dağıtıyor, sohbete odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Diana'ya, "Bir kızın yardım çığlıklarını duydum ve onu aramaya gittim. Meydana geri döndüğümde de sizi bulamadım," diye cevap verdim. Diana bana anlayışlı bir şekilde baktığında onun da benim yerimde olsa aynı şeyi yapacağını ve yardım isteyen birine sırtını dönmeyeceğini biliyordum.

Her zamanki gibi bir camın önünde duvara yaslanarak duran Aaron, "Keşke beni bekleseydin," dediğinde ona pişmanlıkla baktım.

Aaron'ın gözleri uzun bir süre benim üzerimde durduktan sonra hemen yanımda oturan William'a döndü. Çocukluk arkadaşımın beni kalabalığın içinde kaybettiği için William'ın yakınımnda oturmasını sessizlik içinde izleyerek kendini cezalandırdığının farkındaydım.

Onun iyi hissetmesini isteyerek, "Gerçekten üzgünüm, Aaron," dediğimde gözlerimiz tekrardan buluştu. Sadece bugün yaşadıklarımız için değil, William'la olan yakınlığımızı da izlemek zorunda kaldığı için üzgündüm.

Gale elinde tuttuğu su matarasıyla oynarken, "Sonuçta geri dönmeyi başardın," dediğinde Adelina mutfaktan salona doğru geldi. İkiz kardeşi Diana'nın yanındaki boşluğa oturduktan sonra gözlerini üzerime dikti.

Ben, "Biri bana yardım etti," diye itirafta bulunduğumda Oscar'ın yanında oturan Alice soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Kalabalığın içinde sıkıştığımı çatının üstünde belirdi. Havaya hükmedip şimşekler

çakarak geceyi aydınlattı ve ben ormana giden yolu bulunca-ya kadar benimle geldi.”

Simon, “Ona kim olduğunu sormadın mı?” dediğinde omuz silktim ve, “Benimle arasında hep mesafe vardı. Yanımda değildi. Çatının üstünde bir evden diğerine atlıyordu,” diye açıkladım.

Birlik, meydanadaki sahnede idamı bekleyen iki çocuğu da kurtarmıştı. Salonun tam ortasında bağdaş kurarak oturmuş ve kardeş oldukları için birbirine çok benzeyen bu sarışın çocuklardan birinin ismi Kate, diğerinin ismi ise Keith'di.

Keith mavi gözlerini kocaman açarak başını ablasına doğru çevirdiğinde Kate, “Siyahi tenli ve uzun saçlı bir çocuk muydu?” diye sordu.

Çatıdaki çocuğun beline kadar uzanan siyah ve kıvrıcık saçlarını düşünerek, “Evet,” dedim. “Onu tanıyor musunuz?”

“O, Sirius İmparatorluğu’nun yakalayamadığı çocuklardan biri. Tam olarak hangi kasabada yaşadığını bilmiyoruz ama Hamal bölgesinin her yerinde dolaşıyor.” Alice beklenti dolu bir şekilde Kate’e baktığında küçük kız konuşmaya devam etti. “Her ay köyümüze gelir ve bize iyilikler yapar. Onunla beraber gelen genç bir kız daha var. Toprağımızın ve ekinlerimizin güçlenmesine yardımcı oluyorlar.”

Adelina oturduğu yerde hareketlenip heyecanla, “Özgür bir şekilde gezen ve gücünü halka yardım etmek için kullanan çocuklar mı var?” diye sordu.

Kate, küçük kardeşinin elinden sıkıca tutup gözlerini şöminenin ateşinden bana doğru çevirdi. “Bize güçlerimizi nasıl kullanmamız ve saklamamız gerektiğini de öğrettiler,” dedikten sonra elini havaya kaldırıp avucunun içinde minik bir hortum oluşturarak gücünü sergiledi.

Hafifçe sağıma doğru dönüp, “Kurtardığım kızın saçları uzun ve sarıydı. Toprağa hükmederek size yardımcı olan kişi o mu?” diye sordum.

Kate başını onaylarcasına aşağı yukarı salladığında onu kurtarmamıza rağmen bizden çekindiğini fark ettim. Bizi tanımıyordu ve ailesine ya da arkadaşlarına zarar vermemizden korkuyordu. Kendini iyi hissedebilmesi ve bildiklerini rahatça anlatabilmesi için, “Onlara zarar vermeyeceğiz,” dedim.

Oscar kendinden emin bir ses tonuyla, “Yanımızda durup bize destek olan birine ihanet etmeyiz,” dedi. “Anladığım kadarıyla ikisi de hem sizlere hem Victoria’ya yardım etmiş. Eğer kim olduklarını bilirsek bir sonraki karşılaşmamızda birbirimizi koruruz.”

Kate, Oscar’ın söylediklerini bir süre düşündükten sonra, “Kurtardığın sarışın kız Beatrix, toprağa hükmediyor. Siyahi oğlansa Paul, havaya hükmediyor,” diye açıkladı.

Alice, “Yaşları kaç?” diye sorduğunda Kate omuzlarını havaya kaldırıp altdudağını büzdü. Kate’in bu sorunun cevabını bilmediğini anladığımda, “Beatrix bana on dört yaşında olduğunu söyledi. Paul da ondan biraz daha büyük duruyordu,” dedim.

Oscar daldığı düşüncelerinden çıkarak, “Paul gücünü çok iyi yönetiyor. Gökyüzünü gündüzden geceye çevirmek kolay bir iş değildir,” dedi. “Bu gücünü uzun süredir aktif bir şekilde kullandığı anlamına gelir.”

Ülkenin dört bir yanında imparatorluk ve Birlik’ten bağımsız olarak yaşayan özel güçlü çocukların olması umudumu yeşertti. Hepsinin hayatlarını kaybetmediğini, bir kısmının gizlenmeyi başarıp güçlerini iyi şeyler için kullandıklarını

bilmek savaştan sonra yaşayacağımız güzel anlara ışık tutuyordu.

Alice, “Artık herkes uyusun,” derken oturduğu yerden kalktı. “Odalara istediğiniz gibi yerleşebilirsiniz.” Ardından, mutfağın hemen yanındaki küçük odaya ilerledi ve kapıyı arkasından kapatarak sessizliğe çekildi.

Diana ve Claire, kurtardığımız çocukları bir odaya yerleştirmek için yönlendirirken William yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru döndü. Herkes seçtiği odaya doğru giderken William, “Benimle gel,” dedi.

Şu an oturduğum koltuktan kalkacak kadar bile halim yoktu ama William’ın yüzündeki ifade hareket etmemi sağladı. Hemen yanımda duran botları ayağıma öylesine geçirip bağcıklarını bağlamadım. Bıçaklarımı almak için bir hamle yaptığımda William, “Onlar kalsın,” dedi.

Bana elini uzattığında bir an tereddüt ettim ama sonrasında elini tuttum. Tam önümde duran William’ın uzun boyu ve geniş gövdesi sayesinde salonda duran arkadaşlarımı göremiyordum. Onlarla göz göze gelmemek için başımı öne eğip William’la beraber evden dışarı çıktım.

Beni evin arkasına doğru götürürken temiz havayı içime çektim. Ormandan gelen yaprak seslerini dinleyerek William’ın adımlarına uyum sağladım. Çok yorgun olduğum için attığım her adımda kaslarımın yandığını hissediyordum. Evin arkasındaki bahçeye çıktığımızda nasıl bir şey olduğunu yalnızca kitaplarda okuduğum bir kuyu ile karşılaştım.

Kuyunun tam yanına geldiğimizde William elimi bıraktı ve kuyunun kapağını açtı. Geceyi aydınlatan ayın ve yıldızların ışığı kuyudaki suya yansıdığında gülümsedim.

Başımı gökyüzüne kaldırıp ayın çevresindeki yıldızlara baktım.

William, “Uyumadan önce üzerindeki kandan kurtulmak istersin diye düşündüm,” dediğinde yüzüme sıçrayan kan aklıma geldi. Kan lekelerini üniformamın kollarına silmeme rağmen yüzüm ve boynum hâlâ kan içinde olmalıydı.

Başımı William’a çevirip gülümsediğimde kuyunun yanındaki demiri çevirmeye başladı. Demir her döndüğünde gıcırdadı ve sesi gecede yankılandı. Suyun içindeki kovanın yükseldiğini gördüğümde hayretle, “Geliyor,” dedim.

William heyecanımı fark ettiğinde, “Sen de yapmak ister misin?” diye sordu. Onun yanına yaklaşıp elimi demire uzattığımda kendi ellerini çekti. Demiri her çevirdiğimde kova daha da yükseldi ve en sonunda yanımıza ulaştı.

William kovanın sapından tuttuğunda, “Kolu bırakabilirsin,” dedi. Çevirdiğim demiri bıraktığımda genç adam kovayı kendine çekip çimlerin üzerine koydu.

William biraz coşkulu bir şekilde, “Başardık!” dediğinde kahkaha attım. Böyle bir tepki vermesini beklemediğim için bu tepkisi çok komik geldi ve gülmeden duramadım. William da benimle birlikte gülerken, “Hadi!” dedi.

Onun teşvikiyle bez parçasıyla sarılı olan elimi ıslanmaması için arkama saklayarak diğer elimi suya daldırdım. Yüzümü ve boynumu yıkadıktan sonra kovanın içindeki suyun rengi değişti. William suyu çimlere döküp kovayı boşalttıktan sonra tekrar kuyunun içine gönderip temiz su aldı. Ben kan lekelerini çıkarmaya çalışırken William sabırla beni bekledi.

Temizlendiğimden emin olduğumda, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. William da kovadaki kirli suyu dökerken,

“Her zaman,” diye karşılık verdi. Onun kaslı kollarını ve güçlü hareketlerini hiç çekinmeden izlediğim sırada bana döndü ve gözlerimin onun üzerinde olduğunu fark edip gülümsedi.

Elim ve yüzüm ıslak kaldığı için üşümeye başlamıştım. Bu yüzden hızlı adımlarla eve girdiğimde William mutfaktan bir havlu getirip kurulanmama yardımcı oldu. Elimdeki havluyu ona geri verirken başımı salona doğru çevirdim ve Aaron’ın orada tek başına oturduğunu gördüm. Herkes uymaya giderken o bizi beklemişti.

William’ı mutfakta bırakıp Aaron’ın yanına doğru ilerleyip “Sen uyumayacak mısın?” diye sordum. Aaron kan toplamış gözlerini bir an bile benden ayırmadığında bu kadar kötü gözüktüğü için endişelendim.

Aaron gülümseyerek, “Hayır, sevgilim,” dediğinde mutfaktan sert bir ses geldi. Ani bir refleksle başımı sese doğru çevirdiğimde William’ın elindeki matarayı masaya düşürmüş olduğunu gördüm. İkisinin arasında kaldığımı hissederken Aaron’a, “Yıldızlı geceler,” dedim. Merdivenlerin olduğu tarafa ilerlerken mutfakta beni bekleyen William’a da “Teşekkür ederim,” dedikten sonra en sevdiğim iki insanı geride bırakıp merdivenden yukarı çıktım. Bulduğum ilk boş odaya girdim ve botlarımı çıkarıp yatağa uzandım. Başımın altındaki yastığı düzeltirken öksürdüm. Yağmurda sıırsıklam olduktan sonra üniformamı değiştirmiştim ama saçlarımı ıslak bıraktığım için başım ağrıyordu.

Ertesi sabah gözlerimi boğazımda bir ağrıyla açtım ama birkaç kez yutkunduktan sonra çok ciddi bir şey olmadığını anladım. Alnımda bir sızı hissettiğimde parmaklarımı oraya

götürdüm ve bir şişlik fark ettim. William’la çarpıştığımızda çenesiyle alnıma vurmuştu. Şişliğin yakın zamanda geçeceğini umarak yataktan zar zor kalktım. Botlarımı ayağıma geçirdikten sonra bağcıklarını sıkıca bağladım ve saçlarımı tepede toplayıp alt kata indim.

Ama salonda hiç kimseyi göremeyince mutfağa ilerledim ve Alice’in yemek masasının üzerini yemeklerle donattığını gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Bu kadar şeyi nereden buldunuz?” diye sorarken bir kâsenin içindeki üzüm salkımından bir tane koparıp ağzıma attım.

Alice, “Köylüler burada olduğumuzu öğrenince güzel bir masa kurmak istemişler,” derken düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu.

“Sorun ne?”

Alice yıkadığı meyveleri bir tabağa yerleştirdikten sonra tabağı masanın üstünde bulduğu bir boşluğa bıraktı. “Uzun süredir uyuyorsun.” Camdan dışarıyı işaret ettiğinde havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu fark ettim.

Bir mataradan bardağa su doldururken inanamayarak, “Tüm gün uyudum mu?” diye sordum. Alice başını sallayıp işine kaldığı yerden devam etti.

Bazı geceler başım alışık olmadığım şekilde ağrıyordu. Ağrıyı hafifletmenin en iyi yoluysa uyumaktı ve iyi bir uykudan sonra kendimi gerçekten çok daha sağlıklı hissediyordum. Tüm günü kaçırdığım için üzgün olsam da artık başım ağrımadığı için mutluydum.

Çilekten ısırık alıp dolu bir ağızla, “Diğerleri nerede?” diye sordum. Evin içinde tüyler ürperten bir sessizlik vardı. Alice, “Hepsini Vega bölgesinin farklı yerlerine inceleme yapması için gönderdim,” diye cevapladı.

İdam yapılacak köyü önceden tahmin edemediğimiz için kendi imkânlarımızla bulmak zorundaydık. Bazen şans bizim yanımızda olup köylere kolayca ulaşırsak da bazen sadece içgüdülerimize güvenerek ilerlemek zorunda kalıyorduk.

Arkadaşlarım Vega'da araştırma yaparken benim uyumam büyük haksızlıktı. Kendi adıma utanırken, "Beni neden kimse uyandırmadı?" dedim.

Alice'in bakışları bir an benimkilerle buluştu ama sonra cevap vermeden tabakları masaya dizmeye başladı. Soruma cevap vermediği için alınganlık sergilemek istemiyordum ama bu tavrı kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu.

"Neden cevap vermiyorsun?"

Elimde kalan yarım çileği ısırdıktan sonra yaprağını Alice'in yanından geçerek çöpe attım. Alice sorunun cevabını uzun bir süre düşündükten sonra, "Böylesinin daha iyi olacağına kadar verdiler," dedi.

"Benim onlarla gitmememin daha iyi olacağına mı karar verdiler?"

Göğsümün tam ortasından vücuduma doğru bir sızı yayıldı. Arkadaşlarım onlara yük olacağımı düşünerek beni istememişti ve dışlanmış olmak kalbimi kırmıştı. Alice haklı olduğumu gösterircesine baktığında gözlerim istemeden doldu. Utandığım zamanlardaki gibi ellerimi nereye koyacağımı bilemedim ve sarsak hareketler yapmaya başladım.

Alice beni teselli etmek istercesine, "Arkadaşların dün çok yorulduğunun farkında. Senin iyiliğini düşündükleri için böyle bir karar aldılar," dedi.

Ben kendi kabuğuma çekilip sessiz kalmayı tercih ettiğimde Alice çatalları bana doğru uzattı. "Bana yardım eder

misin?” diye sorduğunda ne yapacağımı bilemediğim için çatalları aldım ve tabakların yanına dizmeye başladım.

“Aaron ve William seni uyandırmaya kıyamadılar. Diana senin kırılacağını söyledi ama sonra dinlenmene fırsat vermek istediler.”

Alice’in söylediklerinin içimi rahatlatması, beni hafifletmesi gerekiyordu ama hiçbir faydasının olduğunu hissetmiyordum. Gözlerim dolu dolu olmuştu ve Alice’in yanında ellerimi yüzüme götürmek istemediğim için gözyaşlarımı yok saymaya çalışıyordum.

Arkadaşlarım kadar güçlü olamadığım ve duygularıma bu kadar çabuk yenildiğim için kendime kızırıyordum. Bölge gezmek gibi basit bir olayda bile yük olacağımı düşünüyorlarsa gerçekten de hiç iyi durumda değildim. Gücümü iyi kullandığımı, zaman zaman iyi dövüştüğümü sanıyordum ama anlaşılan o ki, onların yanında işe yaramayan birinden farkım yoktu.

On sekiz yılımı bir kafeste geçirdiğimi ve sadece birkaç aydır onlar gibi çalıştığımı düşünürsek iyi bir konumda olduğuma dair kendimi ikna etmeye çalışarak Alice’in masanın son hazırlıklarını bitirmesine yardım ettim. Bu olaya bile duygusal bir şekilde yaklaşp ağlarsam ve arkadaşlarıma karşı istemeden bir tavır alırsam yine yanlarında gerçekten de istemedikleri bir insana dönüşecektim. Bu yüzden duygularıma yenik düşmeden Alice’in istediklerini yaptım.

Masayı hazırlamayı bitirdiğimizde Alice, “Şömineyi yakarmısın?” dedi. Salona doğru ilerlediğimde idamdan kurtardığımız kardeşlerin koltukta oturduklarını gördüm. Onların evde olduğunu bilmediğim için, “Sizleri fark etmemişim,” dedim.

Kate bana gülümsediğinde Keith ablasına daha çok yaklaşılarak âdeta oturduğu yerde sindi. Keith'in benden korktuğunu anlamıştım ama onun güvende hissedebilmesi için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hiç kardeşim olmamıştı ve bu yüzden, küçük çocuklara nasıl davranılması gerektiğini öğrenmemiştim. Bu kadar küçük yaşta olan sadece Rose'u tanıyordum ve onunla da her şey kendiliğinden gelişmişti. Bu yüzden bazı şeyleri akışa bırakmanın faydası vardı ve Keith için de böyle yapmaya karar verdim.

Şöminenin yanındaki bir kovanın içinde odunlar duruyordu. Kovayı alıp şöminenin karşısında yere çöktüm. Odunları birbirine yaslayarak dik bir şekilde şöminenin içine yerleştirdikten sonra avucumda alevden bir top oluşturdum ve odunları ateşe verdim.

Bir ıslık sesi duyduğumda başımı çocuklara doğru çevirdim ve Keith'in gözlerinde büyük bir hayranlıkla beni izlediğini gördüm. Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle ona bakarak, "O sesi nasıl çıkardın?" diye sordum.

Hayatımda hiç ıslık çalmamıştım ve nasıl yapıldığını da bilmiyordum. Birkaç kez Menkar Adası'ndaki çocukların böyle sesler çıkardığını duymuş ama onlara bunu nasıl yaptıklarını sormamıştım. Keith ablasının koluna sarılıp onun arkasına saklanmaya çalışırken, "Bana öğretmeni çok isterdim," diyerek onunla yakınlık kurmak için kendimce basit bir adım attım.

Kate kardeşinin davranışlarını, "Keith'in bir gücü yok ve gücü olan insanlara karşı ilgisi olsa da bazen çok korkabiliyor. Senin ateş gücün onu endişelendiriyor," diye açıkladı.

Şöminenin önünde bağdaş kurarak yere oturduktan sonra başımı anlayışla salladım. Keith'in korkusunu yenmesi için

ellerimi havaya kaldırıp avucumun içinde ateşten iki ayrı top yaptım. Keith ablasına sarılmaya devam etse de başını bana doğru çevirip yapacaklarımı izlemeye başladı.

Yanan alevleri kırmızıdan maviye doğru çevirdiğimde dudakları şaşkınlıkla aralandı. Alevlerin şeklini değiştirdim ve minik yıldızlar yaptım. Alevler yandıkça yıldızlar gibi parladılar ve, “Benim için bunu yapmak çok kolay,” dedim.

Keith artık ablasının koluna sarılmayı bırakmıştı. Koltuktan aşağıya doğru inip yere otururken gözlerini yıldızlardan alamıyordu. “Islık çalmak da senin için çok kolay gözüküyor. Bana öğretebilir misin?” diye sorarken yıldızları hareket ettirdim.

Keith cevap vermek yerine bana doğru yaklaştığında alevi söndürdüm. “Onlara dokunmak istemezsin,” diye uyardığımda gülümsedi. Keith büyüyünce çok yakışıklı bir adam olacaktı. Kaşlarına doğru dökülen uzun sarı saçları ve mavi gözleri çok etkileyici görünüyordu. Hem ablası hem o, daha önce görmediğim kadar beyaz tenlilerdi.

İki kardeşle sohbet edip onlarla iletişimimi güçlendirmeye çalışırken evin kapısı açıldı ve Aaron içeri girdi. Beni şöminenin yanında çocuklarla oyun oynarken bulduğunda tebesüm etti.

Alice’e selam verdikten sonra salona gelip koltuklardan birine oturdu. Biz Keith’in bana öğrettiği, parmaklarla oynanan bir oyuna devam ederken Aaron sessizce bizi izledi. Alice de mutfaktan çıkıp Aaron’ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Birliğin başkanı, “Durumlar nasıl?” diye sorduğunda Aaron gözlerini bizden ayırmadan Alice’e cevap verdi. “Vega’nın kuzeydoğusunda hiç hareket yok.”

Evin kapısı tekrar açıldığında bu sefer içeri Diana ve Oscar girdi. İkisinin bir arada olması ve eskisinden daha samimi gözükmeleri çok hoşuma gidiyordu. Diana'nın her hareketinde Oscar'a karşı beslediği koşulsuz sevgiyi görmemek imkânsızdı.

Alice, Oscar ve Diana'yı karşılamaya gittiğinde çocuklar da ayağa kalkıp kapıya doğru koştular. Keith, Diana'nın boyuna atlayıp sarıldığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hangi ara bu kadar samimi olmuşlardı? Diana'nın çocukların kalbini hızlı bir şekilde kazanması gerçekten eşsiz bir yetenektir.

Salonda Aaron'la başbaşa kaldığımızda gözlerimi ona çevirip "Sorun ne?" diye sordum. Aaron'ın bana bakışlarında acıklı bir ifade vardı ama ben hayatımda yeterince dram varken daha fazlasını istemiyordum.

Aaron, "Alnın nasıl şişti?" diye sorduğunda cevap vermiyip omuz silktim. William'ın yanlışlıkla yaptığını bilse bile sanki mümkünmüş gibi ondan daha fazla nefret edecekti. İkisinin arasında sorun olmaması için sessiz kaldığımda Aaron yavaşça konuştu.

"Bazı insanlar yaralar açar." Aaron bacağını diğer bacağının üstüne attıktan sonra koltuğuna iyice yerleşti. "Bazı insanlar da açılan o yaraları kapatır." Gözleri bileğimde duran kırmızı ipe döndü. "Senin bende açtığın yaraları herhangi bir insanın kapatabileceğini sanmıyorum. Çünkü öyle yaralar vardır ki o yaraları sadece açan kişi iyileştirebilir."

Mutfaktan gelen eğlence dolu sesleri kulak ardı ederek Aaron'ın söylediklerini düşündüm. Bahsettiği yaralardan yola çıkarak, "Sana zarar mı veriyorum?" diye sordum.

Küllerin Kehaneti

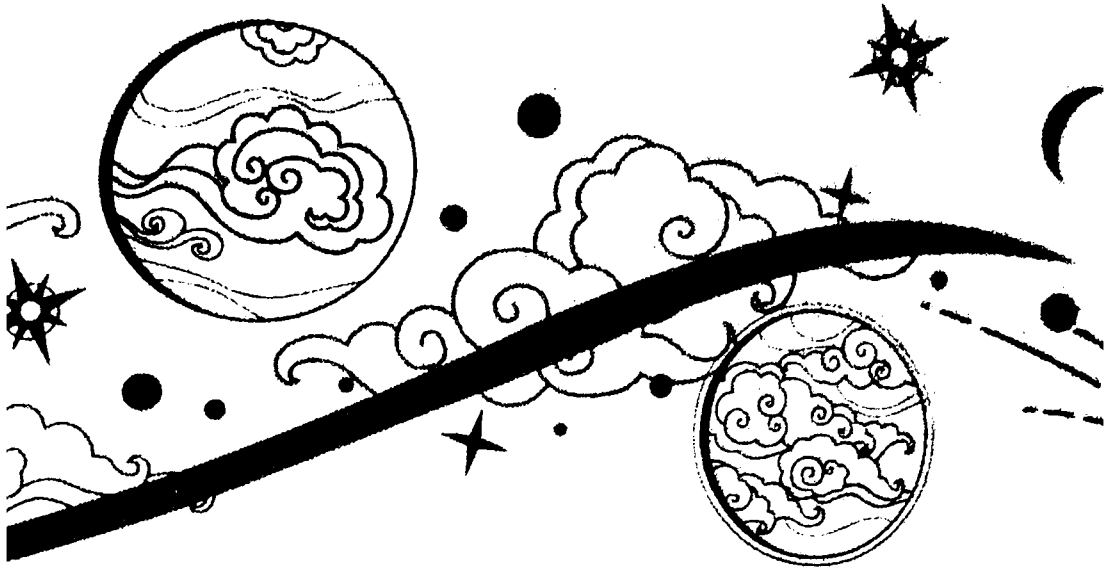
Aaron çapkın bir ifadeyle gülümseyip, “Evet,” dedi. “Bana tahmin edemeyeceğin kadar çok zarar veriyorsun.”

Aaron’ın kurduğu cümlelerle sergilediği tavırlar arasındaki çelişki her zamanki gibi beni şaşırtırken, “Eğer söylediklerinde ciddiysen bunda komik olan ne?” diye sordum.

Aaron beni daha net görebilmek için bacağını aşağıya indirdi. Kollarını dizlerine yaslayıp bana doğru yaklaşıırken, “Bana zarar vermen hoşuma gidiyor,” dedi. “Seninle ilgili her şey beni deli ediyor.”

Hissettiğim duyguları saklamak yerine samimiyetle, “Ben de yanımda olmanı istiyorum ama senin istediğin şekilde değil,” dedim.

Oturduğum yerden kalkıp mutfaktaki arkadaşlarımın yanına gitmek istediğimde Aaron bileğimden tuttu. “Bir gün benim istediğim şekilde yanımda olman için her gün yıldızlara bakarak dua ediyorum.” Bileğimdeki kırmızı ipin etrafını başparmağıyla okşarken, “Sana söz veriyorum, sevgilim, bu duamı ölünceye kadar her gün tekrarlayacağım,” dedi.

BÖLÜM 9

A ile olmanın gerçekte ne anlama geldiğini ilk defa bu akşam tüm sevdiklerimle beraber bir masanın etrafında toplanıp kahkahalar eşliğinde sohbet ettiğimizde öğrendim. İnsan sevdikleri tarafından anlaşılmak ve o kişilere karşı hislerini kaygısızca paylaşabilmek istiyordu. Hiç kimse tarafından yargılanmayacağını ve ne olursa olsun yanınızda olacağını bildiğiniz insanlar bir süre sonra arada kan bağı olmasa bile gerçek aileniz oluyordu.

Hamal Birliği'nde tanıştığım insanlara kısa sürede alışmamın ve onlarla aileymiş gibi hissetmemin sebebi buydu. Hepimiz benzer hayatlar yaşamıştık ve farklı bakış açılarına sahip olsak da günün sonunda aynı duyguları hissettiğimiz için birbirimizi anlayabiliyorduk. Bu yüzden artık insanın benzer düşüncelere sahip olduğu kişilerle değil benzer duygular yaşadığı kişilerle mutlu olabileceğine inanıyordum.

Hayatımın on sekiz yılının neredeyse tamamını, bir sarayın içinde, ailem sandığım kişilerin beni yargıladığı, hor gördüğü ve anlamak için çabalamadığı bir şekilde yaşamıştım. Yıldızların lanetlediği bir günde doğan çocuklarını neden iyileştirmek istediklerini, beni bir odaya kapatıp çocukluğumun ve gençliğimin tamamını insanlardan uzak bir şekilde yaşamamı neden tercih ettiklerini anlayabiliyordum. Yaptıkları doğru değildi ama onları bir noktada anlayabiliyordum. Bu yüzden çocukluğumda onların da beni anladığı bir ânın gelmesi için yıldızlara dua ederdim.

Karşınızda sadece diğerlerinden farklı olduğunuz için iyileştirilmesi gereken bir hasta olduğunuzu düşünen birileri varken ne tam olarak iyileşmek ne de hasta olmamak mümkündü. Çünkü iyileşmek için çaba verdiğiniz sırada aldığınız yaralar, hasta olmaktan daha ağırdı.

Akşam yemeğinden sonra arkadaşlarım uyumak için odalarına çekilirken ben salondaki şöminenin yanındaki koltuğa oturmuştum. Gece yarısına doğru Oscar da salona gelmiş ve karşımdaki koltuğa oturup benim gibi düşüncelere dalmıştı. Salonda yanan ateşten gelen çıtırtı sesleri dışında tek bir ses bile yokken ikimizin de zihinlerinin içinde bir kargaşanın olduğu açıkça belliydi.

Bacaklarımı kendime doğru çekmiş, kollarımı bacaklarıma sıkıca dolayıp başımı dizime yaslayarak ateşi izlerken Oscar en sonunda, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ailem beni olduğum gibi kabul etmek yerine bana iyileştirilmesi gereken bir hasta gözüyle bakarak tüm hayatımı bir fanusa kapatılmış halde acı içinde yaşamama izin verdi,” dedim. Oscar’ı görmek için bakışlarımı ateşten çekip

başımı ona doğru çevirdim. “Beni anlamak yerine bir deney faresi gibi kullanarak hem fiziksel hem zihinsel acılar yaşattılar.”

Oscar’ın beni anlaması zor değildi çünkü benimle aynı sarayda, kardeşiyle birlikte aynı acıları o da çekmişti. Fakat her şeye rağmen, en sonunda sevdiklerimin beni anlamasını beklemek yerine beni anlayan insanları sevmeyi öğrendiğim için yıldızlara minnettardım.

“Sevdiğin insanla bağ kurmak ve onunla empati yapmak aslında çok basit bir şeyken birbirinin hayatını zindana çevirmeyi neden seçersin ki?” diye sordum.

Oscar biraz düşündükten sonra, “İyi bir insan olmadığın için mi?” dedi.

Ya da o insanı gerçekten sevmediğin için...

Sevmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmediğin için...

“Bir insan nasıl iyi ya da kötü olur ki?” Bakışlarımı tekrar yanan ateşe çevirirken aklıma Richard Sirius geldi ve, “Hayat mı seni kötü biri yapar yoksa bunu sen mi istersin?” diye sordum.

Oscar, “Eğer ben gerçekten iyi bir insan olmak istersem dışarıdan hiçbir güç beni kötü olmak için zorlayamaz,” diye konuşmaya başladı. “Bence insan nasıl biri olmak istediğini belli bir yaşa geldikten sonra kendisi seçebilir. Çevrendeki insanlar senin kötü biri olman için çabalayabilir ama günün sonunda bu bir seçimdir ve sadece senin elindedir.”

Sözlerine, “Sen iyi bir insansın,” diye devam ettiğinde kendime sarılmayı bırakıp ayaklarımı yere indirdim. Oscar’ın gözlerinin içine baktığımda, “Ailenin sana yaptığı yüzlerce kötülüğe rağmen iyi biri olmayı seçmişsin,” dedi.

“Sence gerçekten de iyi bir insan mıyım?” Öldürdüğüm askerleri düşünerek, “İnsanların hayatına son veren biri iyi olabilir mi?” diye sordum.

Oscar neden düşüncelere daldığımı ve kendim için endişelendiğimi anlamış gibi baktı. İçten bir tavırla, “Victoria, sen katil değilsin,” dedi. “Seni öldürmek isteyen insanlara karşı kendini savunuyorsun sadece. Eğer kendini savunmazsan sen ölürsün.”

Bakışlarımı ellerime çevirip tırnağımın kenarındaki deriyi soyarken, “Ama sonuçta birilerini öldürdüm,” dedim. Kötü bir insan olmak istemezken insanları kolayca öldürebildiğim bir noktaya gelmiştim. Eğer gerçekten nasıl bir insan olacağımızı kendimiz seçiyorsak, benim neden birilerini öldürmek dışında başka bir seçeneğim olmamıştı?

Oscar, “Seçim yapamadığın ve mecbur bırakıldığın eylemler için kendini suçlayamazsın. İnsanlar yetmiş yılı aşkın süredir çocuk ölümlerinin önüne şiddet eylemleri sergilemeden, makul bir şekilde geçmeye çalışıyorlar ama buna rağmen imparatorluk çocukları katletmeye devam ediyor. Bunun durması ve hakkımızı savunmak için savaşmak zorundayız. Eğer onlar ölmezse biz nesiller boyu ölmeye ve yok olmaya devam edeceğiz,” dediği sırada gözlerinin dolduğunu gördüm.

Onu daha önce de duygusal bir şekilde yaklaşıarak bana destek olduğu zamanlar olmuştu ama bu seferki farklıydı. “Ben birilerini öldürmekten ya da savaşmaktan zevk mi alıyorum sanıyorsun? Ya da diğer arkadaşlarımız? Sence biz kötü insanlar mıyız?”

Sadece kendimi değil onu da kötü hissettirdiğimi fark ettiğimde pişmanlıkla, “Bugüne kadar tanıdığım en iyi

insanlarsınız siz,” dedim. Bu söylediğimin her kelimesi doğruydı. Hamal Birliği’nde beni sevmemelerine rağmen kötülük yapan kimse olmamıştı.

Oscar, “Eğer bir seçeneğim olsaydı ben de savaşmamayı, kimseyi öldürmemeyi seçerdim ama bize başka bir seçenek tanımadılar. Daha iyimser bir seçenek için insanlar canlarını binlerce kez verdi. Ama gördük ki artık başka bir yol kalmadı,” diye açıkladı.

“Başkaları yüzünden olmak istemediğim bir kişiye dönüşmekten korkuyorum. Nasıl biri olacağımı seçebileceğimi söylüyorsun ama bazen seçemiyorum işte.”

Oscar’ın anlattıklarının neredeyse hepsine katılıyordum ama korktuğum şey kendi istediğim hayatı değil, başkasının benim için seçtiği hayatı yaşamaktı. On sekiz yıl boyunca zaten bunu yapmak zorunda kalmıştım ama şimdi aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. Kendim olmak istiyordum ama kendimi nasıl bulacağımı da bilmiyordum.

Oscar, “Bu bir savaş, Victoria,” dedi. “Savaşta insanlar ölür ve sen insanları öldürdüğün için üzülme yerine iyi tarafın yanında olduğun için mutlu olmasın. Kötülerin yanında olsaydın ve doğru şeyi yaptığını sanarak savaşsaydın sonrasında pişman olurdun.”

Bir süre bakışıp gözlerimizle konuştuktan sonra sırtımı koltuğa yaslayıp başımı yukarı kaldırdım. Oscar’ın düşüncelerinin beni biraz daha rahatlattığını hissediyordum. Bileğimdeki kırmızı ipe oynamayı bırakıp derin nefesler alarak kötü bir insan olmadığımı ve kendi hayatımı yaşamak için bana fırsat tanımayan insanlardan kurtulduktan sonra artık istediğim hayatı yaşayacağıma dair kendime söz verdim.

Küllerin Kehaneti

İyi ya da kötü, her şey benim seçimim olacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru Oscar, "Alice'e karşı çok tepkilisin," dediğinde en başında yanıma neden gelmiş olduğunu anladım. Benimle Alice hakkında konuşmak için uykusundan feragât ediyordu.

Ben, "Alice'le bir sorunum yok benim," dediğimde Oscar'ın güldüğünü duydum ve başımı eğdiğimde onunla göz göze geldim. "Ciddiyim."

O, "Ama ondan nefret ediyor gibi gözüküyorsun," dediğinde acı acı gülümsedim. "Aksine onu biraz seviyor bile olabilirim ama benim sevgimi gösterme şeklime alışkın değilsiniz siz."

Oscar gülümsemeyi bırakıp ciddi bir ifadeyle, "Senin haksız olduğunu düşünmüyorum. Alice hepimizden sırlar saklıyor ve arkamızdan işler çeviriyor ama bunların hiçbirini bizlerin kötülüğü için yapmadığına emin olduğumdan bundan rahatsızlık duymuyorum," dedi.

"Uzun yıllardır Alice'le yaşıyor ve çalışıyorum. Hiçbir zaman kendine ait bir derdi olduğunu görmedim, duymadım. Her zaman çocuklar için en iyisini istedi ve daima bizler için çalıştı. Onun bize ihanet edeceğini düşünmüyorum," diye devam etti.

"Alice'in bize ihanet etmek için bir plan tasarlayacağını ve bilerek kötülük yapacağını ben de düşünmüyorum ama bizden sakladığı sırların duygularımızı inciteceğinden ve güvenimize ihanet edeceğinden korkuyorum. Ona açıkça güvenmediğimi defalarca kez söyledim," diye karşılık verdim.

"Sence bu akıllıca mı?" Oscar'ın ne demek istediğini anlamadığımı kaşlarımı çatarak belli ettiğimde, "Ona

güvenmediğini açıkça söyleyerek daha dikkatli olması için fırsat tanımak,” diye açıkladı.

Bu benim bir kitapta okuduğum basit bir stratejiydi ama bu bilgiyi Oscar’la paylaşmak konusunda kararsız kaldım. Ona güveniyor ve karşısında en sevdiği insan bile olsa eğer kötülük yaptıysa onun tarafını tutmayacağına inanıyordum. Alice’i şu an çok sevdiği için bana karşı savunuyordu ama onun bize ihanet ettiğini gördüğünde karşısında durabilecek kadar da cesurdu.

“Eğer ben bir işi tek başıma yapıyorsam bunu kolaylıkla halledebilirim. Lakin o işi yaparken beni izleyen onlarca göz varsa elim ayağıma dolaşır ve yapacağım işte başarılı olamam.” Oscar’a anlaması için biraz süre tanıdığında konunun Alice’le ilgisini çözememiş gibiydi. “Alice’e güvenmediğimi, gözlerimin onun üzerinde olduğunu açıkça gösterdiğimde planı konusunda endişelenip hatalar yapacağını ve bu yüzden de daha kolay yakalanacağını düşünüyorum. Belki stres yönetimi konusunda usta biridir ve bunların hiçbirisi yaşanmaz ama denemekten başka çarem yok,” dedim.

Oscar söylediklerimden etkilenmiş gibi bakarken şaşkınlıkla aralanan dudaklarını kapattı. Fikrimin mantıklı olduğuna karar vermiş olacak ki, “Bu stratejiyi sevdim,” dedi. Şömineyi izleyerek düşünceli bir ifadeyle başını aşağı yukarı defalarca kez salladıktan sonra yerinden kalkıp salondan çıktı. Merdivenleri tırmanmak üzereyken, “Yıldızlı geceler, iyi kız,” derken göz kırptı.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdikten sonra yerimden kalktım ve merdivenin altındaki karanlıkta kalan üçlü koltuğa uzandım. Bir ayağımı diğerinin üstüne koyup

bacaklarımı yavaş hareketlerle sağa sola sallarken Oscar'la konuştuklarımızı başından sonuna kadar defalarca düşünüp aklıma kazıdığımın emin oldum. Onunla konuşmak bana iyi gelmişti ve artık zihinsel olarak kendimi eskisinden daha güçlü hissediyordum.

Arkadaşlarım gün boyunca Vega bölgesini gezerek sıradaki kasabayı bulmaya çalışırken ben uyumuştum. Bu yüzden de, akşam yemeğinden sonra tüm arkadaşlarım yorgun düşükleri için uyurken ben gecenin bir yarısı olmasına rağmen hâlâ uyuyamıyordum. Koltukta bir sağa bir sola dönerek zaman geçirmeye çalışırken yemek boyunca kulağıma özürler fısıldayan William'ın görüntüsü aklıma geldi.

William alnımdaki şişliği gördüğünde önce çok şaşırmış sonra da durmadan özür dilemişti. Bir yandan William'a bunun önemli olmadığını söylerken diğer yandan Aaron'ın, William'la aramızda geçenleri fark etmemesi için çabaladığım bir akşamüstü olmuştu.

Yemek boyunca kendimi William'ın bende hissettirdiği huzura bırakmıştım. Zaman zaman göğsümün tam ortasında bir sızı başlar ve vücudumun her yerine acı vererek dağılırdı. Fakat William'ın bahsettiği bir gülümseme, ufak bir dokunuşu ya da bana, "Güzelim," diye seslenmesi o acıyı unutturuyordu.

Aslında hiçbir şey yapmasına bile gerek yoktu. Yanımda olduğunu, elimi tuttuğunu bilmek bile kaygılarımı yok ediyordu. William'a olan hislerimin onu bu kadar güçlü yapması ve hayatımı bu kadar etkilemesi beni çok korkutuyordu ama bunun aşkın tanımı olduğuna inanıyordum.

Düşüncelere dalmış bir şekilde uzanırken bir kapının kapatıldığını duydum. Koltuğun kenarına koyduğum başımı

İne doğru eğdiğimde Alice'in mutfakın yanındaki odadan çıktığını gördüm. Evin içinde ışık olmadığı için siyah üniforması dikkat çekmiyordu ama kızıl saçları onu ele veriyordu.

Alice merdivenlere doğru kısa bir bakış attıktan sonra mutfakı kontrol ederken ben hareketsiz kalıp nefesimi tuttum. Uzandığım koltuk karanlıkta kaldığı için yanıma gelmediği sürece beni görmesi mümkün değildi. Alice salona da göz gezdirdikten sonra ses çıkarmamaya dikkat ederek evin dış kapısını açtı ve ben tuttuğum nefesi bırakırken kapıyı arkasından kapadı.

Hemen arkasından gidersem Alice'e yakalanma ihtimalini düşünerek içimden elliye kadar saydım. Süre bittiğinde yavaşça uzandığım yerden kalktım ve ses çıkarmadan mutfaka doğru ilerledim. Mutfaktaki camın kenarında durup perdeyi andıran kumaş parçasını kenara çektim. Fakat ayışığının aydınlatığı yere dikkatle baktığımda Alice'i göremedim.

Atını almadığını anladığımda hızlı adımlarla salondaki pencerenin yanına gittim. Vücudumu duvarın arkasında saklayıp göz ucuyla dışarı baktığımda bu kez, kasabanın içine doğru ilerleyen Alice'i gördüm.

Arkadaşlarımı uyandırmamaya dikkat ederek koltuğun yanında duran bıçaklarımı aldım ve belimdeki kına yerleştirdikten sonra evden çıktım. Bu saatte hiç bilmediğim bir kasabada dolaşmak akıllıca bir hareket değildi ama Alice'e güvenmiyordum ve neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordum.

Alice'e yetişmek için koşarak kasabanın girişine doğru ilerledim. Onu birkaç ev ötede gördüğümde kendimi en yakınındaki evin arkasına gizledim. Başımı evin bir duvarının

kenarından yavaşça çıkarıp tek gözümle gittiği yöne baktım. Alice sağa döndüğünde neredeyse koşarak onu takip ettim ve döndüğü sapağın kenarında bekledim.

İçimden ona kadar saydıktan sonra sokağa göz gezdirdim. Alice'ten bir iz göremediğimde sokağı hızla geçerek sağdaki evin arkasına bakındım ama onu bulamadım. Etrafımı kontrol ederek bu kez soldaki evin arka tarafından dolandığımda Alice ortadan kaybolmuştu.

Alice'in evlerden birine girmiş olma olasılığını düşünerek pencerelerden evlerin içini incelemeye başladım. Ayışığının aydınlattığı gecede görebildiğim kadarıyla evlerin içinde de bir hareket yoktu. Hangi sokağa döndüğünü kaçırdığım için izini kaybetmiştim.

Her konuda kötü olduğumu hissederken kendimden nefret ettim. Alt tarafı bir insanın peşinden gidecektim ama bunu bile başaramamıştım. Ellerimi yumruk yapıp ayağımı yere vurarak öfkemi çıkarmak isterken biri arkamdan, "Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordu.

Alice'in sesini tanıdığımda başımı yukarı kaldırıp karanlığın içinde parlayan yıldızlara doğru gözlerimi devirdim. Yumruk yaptığım ellerimi açıp arkamı döndüğümde Alice ukala bir ifadeyle beni izliyordu.

Gerginlikten doğru düzgün almayı unuttuğum nefesimi düzene sokmaya çalışırken Alice, "Küçük yaşlardan beri askeri eğitim almış tecrübeli bir komutanı gizlice takip edebileceğini düşünmen tam bir aptallık olsa da cesaretini takdir ediyorum," dedi.

Alaycı bir tavırla, "Çok teşekkür ederim," diye cevap verdiğimde gülümsedi ve hızlı adımlarla yanımdan geçerek

arkamda kalan sokağa doğru ilerlerken, “Gelmiyor musun?” diye sordu.

Onun çevirdiği işleri kolayca öğrenebileceğimi sandığım için gerçekten de tam bir aptaldım. Utançtan yerin dibine girmek istememe rağmen Alice’in sözünü dinleyerek onun peşinden gittim.

Yedi sokak boyunca ilerledikten sonra Alice bir evin önünde durdu ve bana bakarak işaretparmağını dudağına götürdü. Adımlarımı sessizce atarak yanına ilerlediğimde, “Sen burada bekle,” diye fısıldadı. Başımı salladığımda bahçe kapısını açıp içeri girdi ve evin etrafında bir tur attı.

Kapının önüne tekrar geldiğindeyse eliyle etrafımı gösterdi. Tanımadığımız bir insanın evine gizlice girecekti ve onu kollamamı istiyordu. Kilitli olmayan kapıyı yavaşça araladığında evin içinden bir çan çaldı. Bu sesi duyunca aniden gerilip sokağı ve diğer evleri kontrol ettim.

Alice kapının üstündeki çanı tutup hareket etmesine engel olduğunda ses kesildi. Kalbim göğsümden çıkacak gibi hızla atarken Alice’in geri gelmesini ve buradan uzaklaşmamızı bekledim ama o kapıyı arkasından kapatıp eve girdi.

Bıçaklarımdan bir tanesini kınından çıkarıp elime almayı düşünsem de başkasının evine girerek suçlu olan taraf biz olduğumuz için bundan vazgeçtim. Gerginlikten tırnaklarımı yememek için ellerimi arkamda birleştirip bakışlarımı sokakla ev arasında dolaştırdım.

Alice’in neden bu eve geldiğini ve içeride ne aradığını çok merak ediyordum. Ayrıca, birilerine zarar verecek bir şeyler yapıyorsa ve ben de buna yardımcı oluyorsam diye endişelenmekten de kendimi alamıyordum.

Neredeyse gün doğmak üzereydi ama Alice hâlâ içeriden çıkmamıştı. Güneşin arkamda yükseldiğini hissederken onu burada bırakıp eve dönmeyi düşündüm. Bilmediğim bir kasabada, kime ait olduğunu bilmediğim bir evin yanında etrafı gözleyerek çok savunmasız duruyordum.

Aklımda onlarca senaryo kurarak sinirlerimin olduğundan daha çok gerilmesine neden olurken evin kapısı açıldı. Zil tekrar çaldığında Alice'in aynı hatayı ikinci kez yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden karşımda Alice'i değil de tanımadığım bir kadını görünce pek de şaşırmadım.

Bir adım geriye giderek kaçmak için bir hamle yaptığım sırada evin sahibi yüzüne dökülen kısa kahverengi saçlarını geriye itti. Hafif kilolu bu yaşlı kadının yeşil gözleri ve dolgun pembe dudakları vardı. Bu kadını daha önce görmediğime yıldızlar üzerine yemin edebilirdim ama bir yandan da siması o kadar tanıdık geliyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Yeni giydiği sabahlığının iplerini önünde bağlamaya çalışan kadın benim aksime oldukça sakın bir sesle, "Sen kimsin?" diye sorduğunda kendime geldim ve oradan hemen uzaklaşmam gerektiğini düşünerek arkamı döndüm.

Kadın arkamdan "Hey!" diye seslense de ben koşmaya devam ettim. Gelirken ezberlediğim sokaklardan zikzak çizerek ilerlerken bir sokakta Alice'le karşılaştım. Bir an beni görünce durmak istedi ama onu umursamadan koşmaya devam ettim.

Diğerleriyle kaldığımız evi uzakta gördüğümde hızımı yavaşlattım. Yürümeye başladığımda o kadının artık peşimizden gelmeyeceğini bilsem de üzerimdeki gerginliği atamıyordum.

Yanımda benimle beraber yürüyen Alice'e, "O kimdi?" diye sorduğumda Alice nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

Alice benim önüme geçip hızlı adımlarla ilerleyerek bahçe kapısını açtığında onun kolundan tuttum. Alice bana döndüğünde ona bu şekilde dokunduğum için şaşkınlıkla bakıyordu. Daha önce ona hiç böyle yakın temasta bulunmamıştım ve her zaman aramızdaki mesafeyi korumuştum.

Bakışlarına rağmen kolundaki elimi çekmedim ve ısrarcı bir tavırla, "O kimdi?" diye sorumu yineledim. Alice kolunu kendine çekip tamamen bana doğru döndü.

"Görür görmez tanırırsın sanmıştım."

Alice'in soruma cevap vermek yerine bilmece gibi konuşmasına sinirlenerek, "O kadın kimdi, Alice?" diye üsteledim. Alice bıkkın bir nefes bırakıp altdudağını yaladıktan sonra kollarını göğsünde birleştirdi ve kalçasını çitlere yasladı.

Birliğin başkanı bu kez de, "Biraz düşünürsen bulursun," dediğinde onun bıkkın tavırlarını taklit ederek gözlerimi devirdim. "Düşündüğümde kim olduğunu zaten bulacaksam neden sen şimdi söylemiyorsun?"

Alice, "Çünkü düşündüğünde bulamazsan bu benim işime gelir," dedikten sonra arkasını döndü ve bahçede ilerledi. Pes etmek istemediğim için hızlı adımlarla peşinden gidip hemen arkasından eve girdim.

Beni bu şekilde görmezden geldiği için öfkeyle, "Alice," diye seslendiğimde o mutfağa yöneldi. Arkasından baktığımda mutfakta erken uyanan biri olduğunu gördüm. Oscar'la göz göze geldiğimde aklımda âdeta bir şimşek çaktı ve Alice'e sorup durduğum sorunun cevabını arkadaşımı gördüğüm an aldım.

Alice'in evine gizlice girdiği kadının gözlerinin rengi yeşil olsa da göz yapısı Oscar ve Rose'la aynıydı. Dudaklarının kalınlıkları ve renkleri, hatta yüz şekilleri birebirdi. Kadını ilk kez görmeme rağmen simasının tanıdık gelme nedeni çocuklarını tanıyor olmamdı.

O kadın Oscar'la Rose'un annesiydi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Oscar elinde tuttuğu matarayı masaya bırakıp, "Siz ikiniz nereden geliyorsunuz?" diye sordu. Ben şaşkınlıkla donakalmışken Alice bir matara-
dan su içmeye devam edip Oscar'ın sorusunu duymazlıktan geldi.

Oscar cevap vermem için sabırsızlıkla, "Vic," dediğinde gerçekleri ona nasıl söylemem gerektiğini bilmiyordum. Oscar'ın annesinin evinin önünde beklerken yaşadığım gerginliğin onlarca kat fazlasını şu an yaşıyordum.

Alice benim yerime cevap vererek, "Yaşanan bazı şeyler arkadaşlar arasında sırdır," dediğinde öğrendiğim bu bilgiyi saklamamı istediğini anladım.

Oscar şüpheyile, "Siz ikinizin arkadaş olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. Gözlerim Alice ve Oscar arasında gidip gelirken dilim tutulduğu için sesimi dahi çıkaramıyordum ama o an Alice'in susmamı, Oscar'ın ise konuşmamı istediği açıkça belliydi.

Benim aksime çok rahat olan Alice, "İşte tam da bu şekilde düşündüğünüz için, Victoria'yla biraz baş başa zaman geçirdik," dedi. "Konuştuğumuzda birbirimizi yanlış anladığımız ve sakladığımız sırların sevdiklerimiz için önemli olduğu, gerçekleri söylemek için de doğru anı beklememiz gerektiği konusunda anlaştık."

Oscar, Alice'in benden sakladığı sırlar ve arkamdan çevirdiği işler yüzünden ona soğuk davrandığımı bildiği için Alice'in açıklamasını buna yoracaktı. Aslında Alice, Oscar'ın annesi konusunda ağzımı açmamam ve bu sırrı zamanı gelinceye dek saklamam gerektiğini ima ediyordu.

Beni de kendisine benzeten Alice masum bir tavır sergileyerek, "Her birinizi çok seviyorum ve önceliğimin sizlerin duyguları olduğunu bilmenizi istiyorum," dediğinde Oscar'ın bakışları şaşkınlıkla Alice'le benim aramda gidip geliyordu.

Yeniden nefes almayı hatırladığımda, "Evet," diyerek Alice'e uyum sağladım. "Sadece sevdiklerimizin iyiliğini düşünerek onlardan sakladığımız sırları, sonrasında acı bir şekilde öğrenmenin onların canını yaktığını bazen göremiyoruz. Bu yüzden doğru ânın ne zaman olduğunu kim bilebilir ki?"

Oscar kaşlarını çattığında aklının karıştığının farkındaydım ama Alice ve ben birbirimizi çok iyi anlamıştık. İkisine de sırtımı dönüp merdivene doğru ilerlerken Alice'le beraber bir sırrın parçası olduğum için aklımı kaçırmak üzereydim.

Basamakları hızla çıkıp odamdan içeri girdiğimde kendimi yatağımın üzerine bıraktım. Terlediğim için üşüdüğümü hissederken Oscar'ın annesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Oscar'ın annesinin yaşadığını öğrendiğinde tepkisinin ne olacağını merak ediyordum ve neden ona şu an söylemediğimizi anlayamıyordum.

Oscar on yedi yaşında gücü ortaya çıktığında ailesinin yanından ayrılıp bizim sarayımıza getirilmişti. Rose'la beraber iyileştikten sonra ailesine tekrar geri döneceğine inanarak çıktığı bu yolda hayal kırıklığı yaşamıştı. Hamal Birliği

Küllerin Kehaneti

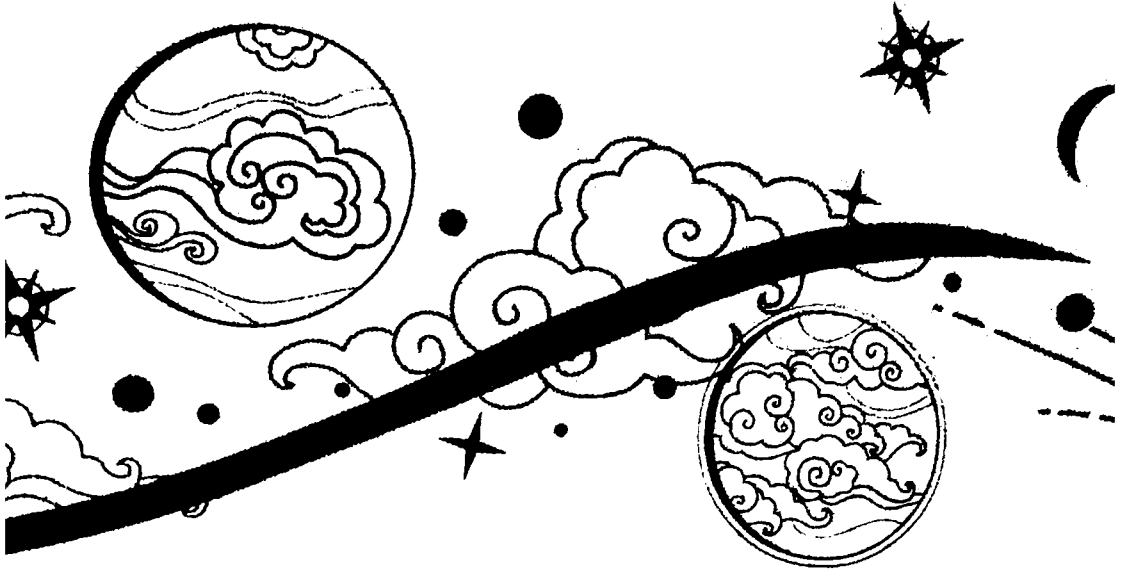
Oscar'ı kurtardığında da Rose sarayda kaldığı için kardeşinin peşine düşmüştü. Diana, Oscar'ın bir yandan ailesini de aradığını söylemişti.

En sonunda, Vega bölgesinin kuzeyinde yaşayan ailesine geri döndüğündeyse evlerinin yerinde bir enkaz görmüştü. On yedi yıl boyunca yaşadığı kasaba yerle bir edilmişti ve geride tek bir insan bile kalmamıştı. Uzun bir süre Rose'la beraber ailesini de bulacağını hayal etse de bir süreden sonra onların öldüğüne ikna olmuştu.

Alice, Oscar'ın annesinin yaşadığını bilirken gözlerinin içine baka baka yalan söylüyor ve beni de bu yalanın parçası haline getiriyordu. Oscar'ın gerçekleri öğrendiği gün bana kızmamasını ve sırtını dönmemesini istiyordum. Onun arkadaşlığı benim için çok değerliydi ve arkasından iş çevirmek hiç bana göre değildi. Bu konuyu Alice'le baş başa kaldığımız bir zaman konuştuktan sonra arkadaşşıma gerçekleri söyleyecektim.

William'ın ve Aaron'ın benden sakladığı sırları öğrendiğimde beni ne kadar çok üzdüğünü ve Alice'in sırlarının benim güvenimi sarstığını bilirken onlarla aynı şeyi yaparsam eleştirdiğim kişilere dönüşürdüm.

Fakat olmak istediğim Victoria, böyle biri değildi.

BÖLÜM 10

Gün doğduktan bir saat sonra arkadaşlarımın uyandığını ve evin içinde bir hareketlenme başladığını duyduğumda bile yataktan kalkmadım. Dün gece öğrendiğim bilginin beni bu denli sarsmasını beklemiyordum. Hayatımda ilk defa başka kimsenin bilmediği bir şey öğrenmiştim ve sır tutmanın ağırlığı altında eziliyordum.

Odadan çıkıp merdivenleri koşarak inip Oscar'ın karşısına geçmek ve ona annesiyle aynı kasabada kaldığımızı söylemek istiyordum. Annesine koşmasını, onunla hasret gidermesini ve annesinin yanında kalıp bizimle savaşa gelmemesini istiyordum.

Uzandığım yataktan doğruldum ve dirseklerimi dizlerime yaslayıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Ardından, yüzümü saçlarımın arasına gizleyip elimle alnımdaki şişliğe bastırdım.

Küllerin Kehaneti

Oscar'ın annesi yaşıyordu.

Rose'un annesi yaşıyordu.

Odaya geldiğimden beri aklımda dönen tek şey buydu. Annesinin hayatta olması, babasının da yaşıyor olabileceği anlamına geliyordu. Savaş bittiğinde herkes ailesine dönmek istiyordu ama bazılarımızın geri dönecek bir ailesi yoktu. Oscar'ınsa bir ailesi vardı ama bunu bilmiyordu. Belki de bunu öğrendiğinde savaşa gitmek istemeyecekti.

Çünkü savaştan kimin dönebileceğini bilemezdik.

Acilen Alice'le konuşmam gerekiyordu. Bu sırrı Oscar'dan neden sakladığımızı ve bunu ne kadar süredir bildiğini, dün gece o eve neden gittiğimizi öğrenmeliydim. Bu düşüncelerle aklımı kaçırarak gibi hissederken odamın kapısı çaldı ve Diana içeriye girdi.

Bir an her şeyi ona anlatmak istedim ama sonra dudaklarımı sıkıca kapadım. Diana küçük mavi gözlerini üzerime dikip, "Uyanmışsın," dedi. "Odandan çıkmadığında uyuyorsun sanmıştım."

Yerimden kalkıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye çektim. "Hazırım." Üniformamın kırısan yerlerini düzelttim ve belimdeki bıçakları sağa sola hareket ettirerek düz durmalarını sağladım.

"Düşüncelere dalmışım," diye açıkladığımda Diana anlayışla başını salladı. "Aşağıda kahvaltı yapıyoruz. William ve Alice çocukları bırakmaya gitti."

Bugün sabahın ilk saatleriyle Keith ve Kate'i, Vega bölgesinde yaşayan bir koruyucu aileye bırakacaktık. Savaşa giderken çocukları yanımızda götüremezdik. Bu nedenle de Alice onları güvendiği bir aileye emanet edecekti. Çocuklar savaş bittikten sonraysa kendi ailelerine kavuşacaktı.

Diana'ya, "Birazdan geliyorum," dediğimde odadan çıktı. Saçlarımı bileğimde duran bir tokayla başımın tepesinde bağladıktan sonra arkadaşlarımin yanına indim ve onları mutfak masasının etrafında kahvaltı yaparken buldum.

Oscar'ı gördüğümde bir an duraksadım ve gözlerimi ondan hızla kaçırdım. Oscar'ın sağında Diana oturuyordu ve solundaki sandalye boştu. Birkaç saat önce öğrendiğim bilginin ağırlığı üzerimde olmasa Oscar'ın yanına otururdum ama onu es geçip Aaron'ın yanındaki boş sandalyeye yerleştim.

Oscar'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederken önümde duran peynirden bir parça alıp arkadaşlarıma doğru. "Yıldızlı sabahlar," dedim. Birkaç kişi mırıltılarak cevap verdiğini duyduğumda hâlâ çaprazımda oturan Oscar'dan kaçmaya çalışıyordum.

Aaron, "Victoria," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Elini alnıma götürüp başımdaki şişliğe hafifçe dokundu. "Canın yanıyor mu?"

Aaron'ın balrengi gözlerinin derinliklerindeki şefkate tutunmamak elimde değildi. O güzel gözlerine baktığınızda sizi kolayca etkisi altına alıyordu. Ona bakmak sanki bir büyüye kapılmak gibiydi.

Başımı zorlukla önüme çevirip alnımdaki şişliğe dokunurken, "Acımıyor ama şişlik kaldı," dedim. Aaron bu kez de masanın altındaki elime dokunup, "Elin nasıl?" diye sordu. Bu adam kesinlikle temas bağımlısıydı ve bana dokunmadan konuşamıyordu.

Bir dilim peyniri ağzıma attuktan sonra elimdeki sargıyı açtım. Şişlik inmişti ama yara izleri duruyordu ve izlerin

etrafı morarmıştı. “Birine yumruk attığımda böyle olacağını bilseydim ona asla vurmazdım,” dedim.

Oscar kahkaha attığı sırada Aaron da gülümseyerek, “Çok sert vurmuşsun, sevgilim,” dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Oscar’ın kahkahası da *sevgilim* kelimesini duyduğu an kesildi ve masadaki tüm yüzler bize çevrildi.

Aaron umursamaz bir tavırla gözlerini üzerimden ayıramazken ben ne diyeceğimi bilemediğim için tebessüm etmekle yetindim. İnsanların içinde bana *sevgilim* dediğine inanamıyordum! William’a ihanet etmiş ve arkasından iş çevirmiş gibi hissediyordum.

Bu durum bir tek Adelina’nın hoşuna gitmişti. Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktıktan sonra kahvaltısına kaldığı yerden devam etti. Diana en sonunda sessizliği bozarak beni düştüğüm durumdan kurtardı. “Carol, yolculuğa çıkmadan önce bazı merhemler vermişti. Onları sürersek yaralarının hiç izi kalmaz. Belki alnındaki şişlik de iner.”

Diana’ya teşekkür ettikten sonra yemeğimi yemeye devam ettim ama kahvaltı boyunca Oscar’ın gözleri Aaron’la benim üzerimizden ayrılmadı. Oscar’a her baktığımda annesinin yüzünü görüyordum. Yaşlı kadının yeşil gözlerindeki yorgunluk iki çocuğunu da kaybetmenin hatırasıydı âdeta.

Ve ben o hatıranın derinliklerinde boğuluyordum.

“Sorun ne?” Oscar’ın sert sesi masadaki konuşmaları kestiğinde kaçırdığım gözlerimi ona çevirdim. Altdudağımın titrediğini hissettiğimde Oscar, “Farklı davranıyorsun, Victoria,” dedi.

Ona verecek bir cevap bulmak için çabalarken evin kapısı açıldı ve Alice ile William içeri girdi. Bizlere gülümseyerek

selam verdikten sonra masadaki gerginliği hissetmiş gibi şüpheye baktılar. Oscar'ın sorusunu geçiştirmek için fırsat bulduğuma sevindim.

Yerimden kalkıp yüzümde sahte bir gülümsemeyle, "Yolculuk zamanı," dediğimde herkes birer birer masadan kalktı. Diana'ya, "Merhemleri verir misin?" diye sorduğumda başarıyla onayladı ve arkamızda bir kargaşa bırakarak merdivenleri çıktık.

Üst kattaki Diana'nın odasından içeri girdiğimde bir çantadan çıkardığı merhemleri uzattı. Ben de hemen orada, önce alnıma sonra elime sürmeye başladım ama Diana, "Bir sorun mu var, Victoria?" diye sorunca duraksadım.

Yaptıklarının ortaya çıkmasından korkan bir suçlunun ruhuna bürünüp, "Neden herkes bunu soruyor?" derken sesim kızgın çıktı.

Diana, "Çok gergin görünüyorsun," diye açıklarken merhemleri elimden aldı ve kalan kısmı kendisi tamamladı. Ona teşekkür ettikten sonra odadan çıkmak üzereyken, "Savaş yüzünden biraz gerginim," dedim.

Kendi odama geçip ortalıkta duran eşyalarımı hızlıca çantalara yerleştirdim. Odada bana ait bir şey kalmadığından emin olduktan sonra her yeri topladım ve kendime çekidüzen verip aşağı kata indim. Arkadaşlarımın bir yandan evi bir yandan da eşyaları topladıklarını görünce onlara yardımcı oldum. Kalabalık bir grup olduğumuz için tüm işler hızla bitti.

Ben duygularını kolayca saklayabilen bir insan değildim. Farkında olmadan kendimi ele veriyordum. Bu yüzden, Alice'in bu grupta en son sır vermesi gereken insana güvenmesi

aptallıktı. Öğrendiğim andan itibaren aklımdan bile çıkmayan bir şeyi saklamayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. Bu yüzden arkadaşlarımla bakışları altında daha fazla stres olduğum için çantalarımı alıp dışarı çıktım.

Ahıra doğru ilerleyip Ayrıs'ın eyerini yerleştirdikten sonra çantalarımı eyere astım. Atı önce ahırdan sonra da bahçeden geçirdim. Açık alana çıktığımızda üzengi demirine ayağımı yerleştirip eyere tek hamlede oturdum. Baldırlarımdaki ağrılar geçse de her hareketimde kaslarım acımaya devam ediyordu.

Ayrıs'le evin etrafında birkaç tur atarken arkadaşlarımla da atlarına bindiğini ve hazır olduklarını gördüm. Dün yaptıkları keşifte Vega bölgesinde bir kasabada askerlerin idam meydanı kurduklarını öğrenmişlerdi. O meydana gidecek ve farklı oldukları için öldürülmek istenen çocukları kurtaracaktık.

Alice'in hemen arkasında kendime bir yer bulduğumda yanımdaki boşluğa William geldi. Bedenimin aldığı hasarları incelerken, "İyi misin, güzelim?" diye sordu. Ona tatlı bir gülümseme göndererek, "Hiç olmadığım kadar," dedim.

Samimi tavrımın onu şaşırttığını fark ettiğimde daha çok güldüm ve Ayrıs'ın dizginlerini sıkıca tutup Alice'in peşinden gittim. Sırlarımı saklamak için kullandığım gülümsememin arkasına saklanıp gerginliğimi belli etmemeye çalışıyordum.

İdamın gerçekleşeceği kasaba Hamal ve Sirius bölgelerinin sınırlarına çok yakındı. O yüzden yolculuğumuz umduğumuzdan daha uzun sürecekti. Dikkatimiz dağılmadan hızlı bir şekilde alana gitmeli ve geç kalmadan çocukları o cehennemin içinden çıkarmalıydık.

Yolculuk boyunca düşündüğüm tek şey geride bıraktığımız o anne oldu. Oscar'ın ve Rose'un annesi çocuklarından haber alamadan bir kâbusun içinde yaşarken çocukları da annelerinden uzakta aynı acıları yaşıyordu. Bir ailenin gözlemin önünde böyle bir durumda olması kalbimi parçalıyor, içimdeki ateşi dışarı çıkararak her yeri yakıp kül etmek istiyordu. Dün gece beni boğan suçluluk duygusunun artık beni durdurmasına izin veremezdim.

Ben kalbim ve mantığım arasında bir savaş verirken saatler geçmiş ve idamın yapılacağı kasabaya çoktan gelmiştik. Neredeyse öğlen olmuştu ve güneş tam tepedeydi. Yakıcı sıcak bizi ele geçirirken her zamanki gibi atlarımızı ormanın sınırında saklayarak onları güvenceye aldık.

Hamal Birliği'nin toplantı odasında konuştuğumuz şekilde gruplara ayrıldığımızda William, "Ben Victoria'yla gitmek istiyorum," diyerek herkesin gözlerinin bize dönmesine neden oldu. Alice şüpheyle Aaron'ı izlerken ben, "Buna gerek yok," dedim.

William gözlerini Aaron'dan ayırmadan sert bir ifadeyle, "Geçen seferden sonra gerek varmış gibi gözüküyor," dediğinde Aaron öne doğru bir adım attı. William'ın üzerine yürüyeceğini anladığımda kolumu Aaron'ın önüne koyup onu durdurdum.

William, beni kaybettiği ve yaralar aldığım için Aaron'ı suçluyor, beni onunla göndermek istemiyordu ama Aaron'ın bu konuda bir suçu yoktu. "Sana Aaron'ın bir hatası olmadığını söylemiştim, William," diyerek arkadaşımı savundum çünkü plana sadık kalmayarak Aaron'ı geride bırakan ben-
dim.

Aaron'ın beni bir an olsun bırakmayacağını, beni korumak için canı pahasına savaşacağını biliyordum. William'ı çok seviyordum ama Aaron'a bu konuda haksızlık edemedim. William inatla, "Sizinle geleceğim," dediğinde başımı yardım dilenen gözlerle Alice'e çevirdim.

Aaron burnundan solurken, "Sana karşı olan sessizliğimin senden çekindiğim için olduğunu mu düşünüyorsun?" derken kolumu itip William'a daha çok yakınlaştı. O an Oscar ve Simon'ın bir anda nereden çıkıp geldiğini ve William'ın yanına geçerek arkadaşlarına destek olduklarını bilmiyordum.

İki elimle birden Aaron'ın kolundan tutup onun dikkatini kendime çekmeye çalıştım ama beni hiç umursamadı. Aaron tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla, "Sence Victoria'nın gözünden bir damla yaş akmayacağını bilsem şu an hâlâ nefes alıyor olur muydun?" dedi.

Alice, "Bunun sırası değil," dediği sırada Aaron, William'ın tam dibine geldi. Aaron'ın boyunun William'dan daha uzun olduğunu ilk defa o an net bir şekilde gördüm. William öfkeden kızarmıştı ve bir hamle yapmak için hazırda bekliyordu.

Aaron, "O seni çok seven arkadaşların," derken küçümseyici bir ifadeyle bakışlarını Oscar ve Simon arasında gezdirdi. "Küllerini denizden toplayabilirler mi?"

William'ın ellerini yumruk yaptığını gördüğümde endişeyle, "Aaron! Yeter!" diye bağırdım. William'la Aaron'ın arasına girip Aaron'ın beni görmesi için ellerimi yüzüne götürdüm ve aşağı doğru eğdim.

Aaron'ın teninin yandığını hissettiğimde gücünün dışarı çıkmak için amansız bir çaba verdiğinin farkındaydım.

Aaron kendini dizginleyerek ateşini kullanmamaya çalışırken gözlerimin içine baktı.

“Tanrılar üzerine yemin ederim ki Victoria, bu savaş bittiğinde benim yanımda olacaksın.” Aaron onu daha iyi görebilmem için çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. “Bunu bildiğim için sabrediyorum ama sınırlarımı zorlamayın.”

William sessiz kaldığı için yıldızlara şükrederken Aaron arkasını döndü ve bizden birkaç adım uzaklaştı. Öfkesini dindirmeye çalışırken ellerini yumruk yapıp belinde birleştirdi. Hızla arkamı dönüp William’la göz göze gelerek, “Lütfen,” diye fısıldadım.

William, “Seninle geleceğim,” dediğinde bastığım toprağın öfkeyle hareketlendiğini hissettim. Gücünü kullanan kişinin kim olduğunu anlamaya çalıştığım sırada Adelina kızgınlıkla, “Victoria’yla ben giderim!” dedi.

Adelina, William’in yanına yaklaşp, “Çocuklar idam edilmek üzereyken sizin bu sadece kendini düşünen çirkin tavırlarınızdan çok sıkıldım,” diye ekledi. William itiraz etmek için dudaklarını araladığında Alice, “Herkes planladığımız gibi sıraya geçsin. Victoria ve Aaron’la Adelina gidecek,” dedi.

William, “Ama,” dediğinde Oscar arkadaşının kolundan tutup onu peşinden sürükleyerek yanımızdan uzaklaştırdı. Aaron ise aynı öfkeyle umursamaz bir şekilde yerinde duruyor ve konuşmanın bitmesini bekliyordu.

Claire, “Acele etmeliyiz,” derken Zoey ve Gale olan biteni şaşkınlık içinde izliyordu. Diana kendi ekibiyle beraber öne geçerken diğer arkadaşlarım da sıraya dizildi. Hepsi birer birer kasabanın içine ilerlerken William saldırgan bakışlarını Aaron’dan ayırmakta zorluk çekerek Alice’in peşinden gitti.

Geride Adelina ve Aaron'la kaldığımda onlara soldan gitmek istediğimi söyledim ve ikisi de itiraz etmedi. Onlar için planın bir önemi yoktu. Ne söylersem kabul ederek işi hızlıca bitirmeye odaklanmışlardı.

Kasabanın sol tarafındaki evlerin arkasından yavaşça ilerlerken Adelina ve Aaron arkamdan geliyordu. Aaron'ın geçen seferden sonra beni gözünün önünden ayırmayacağı kesindi. Kasabanın etrafından dolanarak meydandaki sahnenin arka tarafından saldırmayı planlıyordum. Kalabalığın içine girerek oyunu uzatmanın bir anlamı yoktu. Onun planını değiştirdiğim için Alice'in kızacağını biliyordum ama artık umurumda bile değildi.

Bir evden diğer evin arkasına doğru koştuktan sonra sokağı kolaçan etmek için beklerken tam arkamda duran Adelina'nın Aaron'a, "Savaş bittiğinde Victoria'nın seni seçeceğine nasıl bu kadar emin olabilirsin?" dediğini işittim.

Sorunun dikkatimi dağıtmasına izin vermek istemesem de algım ve dolayısıyla adımlarım da yavaşladı. Aaron, "Bir seçim yapmayacak," diye net bir cevap verdiğinde ürperdim.

Adelina, "Bana çoktan bir seçim yapmış gibi geldi," derken ben de arkama bile bakmadan, "Onu kıskırtma, Adelina," diye uyardım.

Bir evin arkasında beklerken Adelina bir anda önüme geçti ve kendi etrafında döndü. Kızıl saçları havada süzülürken âdeta dans ediyor gibiydi. Askeri üniformanın içinde olmasına rağmen ona bakan herkesi kendine hayran bırakacak duru bir güzelliği vardı.

Cilveli bir şekilde tek omzunu kaldırıp, "Kimi seçtin, Victoria?" dedikten sonra işaretparmağıyla burnumun ucuna dokundu.

“Sizin sorunuz ne?” Aaron ve Adelina’ya öfkeli bir şekilde bakarken, “Evde nefes almak için bile ağzınızı açmazken burada bülbül kesildiniz!” dedim.

Adelina’nın yanından geçip diğer evin arkasına doğru ilerlerken, “Kendinize gelin!” diye onları azarladım. Adelina kahkaha attığında Aaron işaretparmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını söyledi ama Adelina umursamadı.

Adelina beni göstererek, “Gittikçe Alice’e benzemiyor mu?” derken daha çok güldü.

Dikkatimi dağıttıkları ve yerimizi belli ettikleri için ikisinden de nefret ederken meydana doğru ilerledim. Adelina bir an bile susmadan Aaron’a sorular sormaya devam etti. Aaron soruların çoğuna cevap vermedi ama Adelina’nın soruları ikimizi de kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Onun savaş öncesi stresini bizimle uğraşarak attığını düşünerek sessiz kaldım.

Etrafımızdaki sesler artmaya başladığında meydana yaklaştığımızı anladım. Bir başka sokağı geçerek köşedeki evin arkasına saklandığım an Aaron Adelina’ya, “William’a ne zamandan beri âşıksın?” diye sordu.

Hızla arkamı dönüp Adelina’nın tepkisine bakmak istediğimde Adelina’nın sokağın ortasında durduğunu ve öfkeyle Aaron’ı izlediğini gördüm. Meydandaki insanlara kendini açıkça gösteren Adelina hareket etmediğinde, “Adelina,” dedim.

Adelina’nın benim yanıma gelmek yerine geriye dönüp Aaron’a saldıracağını düşündüğüm sırada Aaron, Adelina’ya doğru koştu ve bir kolunu onun beline dolayıp kızı havaya kaldırdı. Sonra da koşarak yanıma geldiğinde sokağın içinden ormana doğru onlarca ok yağdı.

Askerlerin bizi fark ettiğini anladığımda Aaron omzunda duran Adelina'yı yere indirmekle meşguldü. Adelina yere bastığı an Aaron'a, "Seni öldürürüm," dedi. Aaron'ın ona dokunduğu kolunun bileğine sarılıp bir hamle yapmak istediğinde Aaron ona engel oldu. Aaron, "Güzelim," derken sesinde alaycı bir ton vardı. "Eğer seni kurtarmasaydım sen zaten bir ölüydün."

Askerlerin bize doğru geldiğini duyduğumda çaresizce, "Bunun için vaktimiz yok," diye inledim. Neredeyse ağlayarak yalvarmak üzereydim ki Adelina sol kolunu havaya kaldırdı ve sokağın sonundaki toprağı ikiye ayırıp bir toz bulutunun yükselmesine neden oldu.

Ben ikisini de geride bırakıp evlerin yanından koşarak meydanın arkasına geldim. Sahnenin üzerinde yine iki çocuk vardı ama bu sefer askerlerin sayısı öncekinin iki katıydı. Sahnede yedi, altındaysa dört asker nöbet tutuyordu. Evlerin çatılarının üstüne bile ellerinde oklar olan askerlerin yerleştiğini gördüğümde öfkem daha da arttı.

Üçümüz ormanın sınırında yan yana dizilmiştik. Solumda duran Adelina, "Bu kadarını beklemiyordum," dedikten sonra dudaklarını büzdü. Aaron, "Sizce ne yapalım?" diye sorduğunda bir teklifte bulundum.

"Her yeri küle çevirelim."

Adelina, "Alice'in fikirlerinden çok daha iyi," dediğinde gülümsedim. Aaron sessiz kaldığında planımı onun da beğendiğini anladım. Arkadaşlarımız bir hamle yapmak için bizden işaret bekliyorlardı. Ortalığı birbirine karıştırdığımızda saklandıkları yerden çıkacaklardı. Plandaki tek fark, bizim kalabalığın içinde değil sahnenin arkasında olmamızdı.

“Alice, William ve Oscar da buralarda bir yerde olmalı-
lar,” diyerek etrafıma bakındım ama ormanın derinliklerinde
ya da sahnenin arkasında onları göremedim. Gerçekten iyi
saklandıklarını fark ettiğim sırada Adelina, “Bizi burada gör-
düklerinde şaşıracaklar,” dedi.

Plana göre Alice’in ekibinin arka tarafta olması gerekiyor-
du. Planı bozduğumuz için bize kızacaklardı ama en umursa-
maz ekibe sahip olduğum için şanslıydım. Belimdeki bıçak-
ları düzeltirken, “Önceliğimiz sahnedeki çocuklar,” dedim.

Çatıdaki ve sahnenin etrafındaki askerleri öldürmeden
önce sahnedeki çocukları kurtarmak zorundaydık. Arkadaş-
larımın beni koruyacağına güvenerek hızlı adımlarla sahneye
doğru yaklaştım. Aaron tam arkama geçip kollarını havaya
kaldırdığında, “Şimdi!” dedi.

Sahnenin üzerinden halka seslenen asker, çocukların sağ
tarafındaki boşluğa geçtiğinde büyük bir alev topunu ona
gönderdim. Önce adamdan, sonra kalabalıktan büyük bir
çıgılık koptuğunda sahnedeki tüm askerlerin üzerine ateşten
toplar yağdırmaya başladım.

Aaron benimle aynı anda çatıda duran askerleri ateşler
içinde bırakınca cansız bedenleri birer birer çatıdan kalabalı-
ğın içine düştüler. Adelina toprağı yarıp sahnenin etrafındaki
askerleri yutarken sahne alev aldı.

William ve Oscar sahnenin iki yanından çıkarak birkaç
askerle dövüştükten sonra alevlerin içinden geçip çocukları
aldılar. İkisi de kucaklarında birer çocukla güçlerini kulla-
namayacakları için dumanlar ve alevlerin arasından onları
korumaya çalıştım ve onlara yaklaşan her askeri küle çevir-
dim.

Küllerin Kehaneti

Diri diri yanan askerlerin ve kalabalıktaki insanların çığlıkları birbirine karışırken her yerden askerler çıkmaya devam ediyordu. Bu kadar çok askerle nasıl mücadele edeceğimizi düşünürken Gale, Claire ve Zoey'nin bir köşede bir grup askerle birebir dövüştüğünü gördüm. Onlara yardım etmek için Aaron'la beraber sağdaki evlere doğru ilerledik.

Bıçaklarımdan birini kınından çıkarıp Zoey'ye iğne batırmak üzere olan askerın sırtına geçirdim. Askerin elindeki iğne havada asılı kaldığında elini alevler içinde bıraktım ve iğneyi askerın boğazına batırdım. Adamın kaskatı kesen bedenini sağa doğru ittiğimde Zoey, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Zoey arkamdan gelen bir askere bıçağını fırlattığında gerilerek arkamı döndüm. Etrafımız âdeta savaş alanına dönmüştü ve sayımız imparatorluğun askerlerine göre çok azdı. Arkadaşlarımdan hepsi bir yerlerde farklı askerlerle boğuşuyordu. Bir an kaybedeceğimizi hissederken gökten bir gürleme sesi geldi. Başımı yukarı kaldırdığımda geçen sefer bana yardım eden siyahi çocuğu gördüm. Bana arkamı işaret ettiğinde bir alev topunu öfkeyle arkama gönderdim ve bana saldırmak üzere olan askeri yaktım.

Gale ve Claire'i bir daire içine alıp sıkıştıran askerleri de temizledikten hemen sonra Aaron yanıma yaklaştı. Ona çatıda duran çocuğu gösterdiğimde çocuk Aaron'a gülümseyerek el salladı. Bir anda çocuğun arkasından üç kişi daha çıktı: Kurtardığım sarışın kız ve tanımadığım iki erkek çocuk.

Çocukların bileklerinde daha önce görmediğim bir şey dikkatimi çekti. Eğer savaş sırasında gözüm öfkeden dönerse William'ın kim olduğunu hatırlamak için bileğine

taktığım kırmızı ipin benzerinden takmışlardı. Çatıda olmalarına rağmen dört kişinin kolunda da olduğu için fark etmek mümkün değildi.

William'da ve bende bu ipleri gördükten sonra onların da bizimle aynı tarafta olduklarını göstermek için taktıklarını düşündüm. El sallarken bileklerini gururla göstermelerinin sebebi belki de buydu. Bizim ekibimize yardım edip savaşa yardımcı oldukları bir amaç edinmişlerdi kendilerine.

Çatıdaki çocuklar dört bir yana dağılırken yanan askerlerden geriye kalan koku midemi bulandırdı ve dumanlar gözlerimi yakmaya başladı. Oscar, William ve Diana ortalıkta yoktu. Çocukları güvenli bir şekilde bu kargaşadan çıkarmaya çalışıyor olmalıydılar.

Alice'in tek başına iki askerle dövüştüğünü gördüğümde koşarak oraya gittim ve yanındaki adama yumruk atarak onu Alice'ten uzaklaştırdım. Yumruğum çok etkili olmadığı için asker toparlanıp hızlı bir hamle yaptı. Kolumu tutup beni kendi etrafımda çevirdi ve bedenini sırtıma yasladı. Cebinden bir şey çıkarmaya çalışırken beni tutan elini alevler içinde bıraktım. Yandığında çığlık atarak geri çekildi ve ben de ona doğru dönüp tüm bedenini yaktığımda Alice'le dövüşen diğer askerin gözleri korkuyla açıldı.

Askere, "Sıra sende," dediğimde Alice'le dövüşmeyi bırakıp koşmak için arkasını döndü ama bu kez de Aaron'a çarptı. Aaron yüzüne yumruk attığında genç asker yere düştü. Onu alevler içinde bırakan Aaron bana göz kırptı.

Alice, "Teşekkürler," dedi ve etrafımıza bakarak yardıma ihtiyacı olan biri olup olmadığını görmeye çalıştı. Askerlerle dövüşen arkadaşlarımin hemen yanında, çatıda gördüğümüz

dört çocuk vardı. Sahnenin etrafında bizden biri gibi savaşıyorlardı. Bununla gurur duyarken arkadaşlarımı saydım ve bir kişinin eksik olduğunu fark ettim.

Yanımdan ayrılmayan Aaron'a telaşla, "Biri eksik," dedim. Başımı dört bir yana çevirerek eksik kişiyi aradım. Oscar, William ve Diana'nın çocukları güvenli bir yere götürmek için gittiklerini görmüştüm. Claire ve Zoey, iki askerle savaşmaya devam ediyordu. Tanımadığım çocukların arkasındaysa Alice ve Gale vardı.

En sonunda kimin eksik olduğunu fark ettim ve endişeyle Aaron'a dönüp, "Adelina yok," dedim. Dumanların ve dövüşen askerlerin arasından koşarak geçtim. Yerdeki ölü bedenlerin üzerlerinden atlarken yıkılan sahnenin dört bir yanında Adelina'yı aradım.

Dakikalar önce yanımızda olan Adelina'yı kaybettiğimiz için pişmanlık duyarken Aaron yerde yatan bedenleri inceliyordu. Aaron'ın kolundan tutup, "Ona zarar gelmedi!" diye bağırdım. Adelina'ya bir şey olmasına izin veremezdim. Her şeyden önce o benim ekibimdeydi.

Sokaklara girmeden önce ormanın sınırına doğru ilerledim. Ben sol tarafa bakarken Aaron sağ tarafta arama yaptı. Birkaç dakika sonra Aaron, "Victoria," diye seslendiğinde onu bulduğunu anladım. Sesin geldiği yöne doğru ağaçların arasından ilerleyerek koştum.

Aaron dizlerinin üzerine oturmuştu ve yerde yatan Adelina'nın nabzını kontrol ediyordu. Kızıl saçları yaprakların üstünde dağılan kadının hemen yanında bir imparatorluk askerinin yanan bedeni yatıyordu.

"Ne oldu?" Adelina'nın başının yanında dizlerimin üstüne çöktüm. "Yaşıyor mu?" Gözlerimin dolarken ağlamamak

için kendimi tutmaya çalıştım. Göğsümde başlayan ağrıyı susturmak için, “Ona bir şey olmadı,” diye fısıldadım.

Adelina’nın başını ellerimin arasına alıp uyanması için salladığımda Aaron, “Geldiğimde asker ona çoktan iğneyi batırmıştı,” dedi ve parmaklarını Adelina’nın bileğine dolayıp, “Nabızı atıyor,” diye ekledi.

Adelina’nın vücuduna doğru eğilip kollarımı boynuna doladım. Her zaman birbirinden nefret eden iki kişi gibi gözüksek de Adelina’yı kaybetmek istemediğimi biliyordum. Onu sevip sevmediğimden emin değildim ama başına bir şey gelmesine izin veremezdim.

Ona zarar veren asker Adelina’nın yanı başında alevler içinde yanarken bile içim soğumuyordu. Aaron kolumdan tutup, “Onu taşıyacağım, Victoria,” dediğinde arkadaşşıma sarılmayı bıraktım. Başından hafifçe tutmaya devam ederken biraz kenara çekildim ve Aaron, Adelina’yı kucağına alırken ona yardım ettim.

Gözlerimden akan yaşları hızla sildikten sonra Aaron’ın kucağındaki Adelina’nın başını ve saçlarını düzeltirken, “Yaşadığına eminsin, değil mi?” diye sordum. Aaron başını sallayıp, “Evet,” dedi.

Meydandan gelen kargaşa sesleri azalırken ormanın içinde ilerleyerek meydana çıkan sınıra geldik. Arkadaşlarımdan artık burada olmadıklarını gördüğümde Aaron’ın tam önünde duruyordum. İmparatorluk askerlerinin tamamını öldürmüşlerdi ve anlaşılan artık buradaki işimiz bitmişti.

Çatıda bizi izleyen çocuklara teşekkür etmek için ellerimi çenemin altında birleştirip öne doğru eğildim. Dört çocuk da aynısını yaptığında onlara son kez bakıp geldiğimiz yola

döndük. Yol boyunca Aaron'a, Adelina'nın iyi olup olmadığını sordum. Gözlerimi çocukluk arkadaşımın kucağında baygın halde yatan kadından alamıyordum. Her an nefes almayı bırakmasından korkarak sürekli onu kontrol ediyordum.

Neredeyse onuncu kez kontrol ettiğimde Aaron kızarak, "O iyi," dedi. Ben başını Aaron'ın göğsüne yaslamış Adelina'nın güzel yüzünü incelerken Aaron, "Korkmana gerek yok, sevgilim. Menkar Adaları'na bu şekilde gelen yüzlerce çocuk hayatta kaldı. Ona ağır bir ilaç vermişler," diye ekledi.

Gözümden akan yaşları durdurmak için çabaladım. Ben de yıllarca baygın bir halde yatağa zincirlenerek yaşamıştım ama bir arkadaşımı aynı şekilde görmek kalbimi parçalıyordu. Adelina'nın beni onun için ağlarken gördüğünde nasıl dalga geçeceğini düşünerek toparlanmaya çalıştım.

Arkadaşlarımızla toplanacağımız alana geldiğimizde gözlerimdeki yaşlar kurumuştı. Diana, ikiz kardeşini Aaron'ın kucağında gördüğünde koşarak yanımıza geldi.

"Ona ne oldu?"

Diana, kardeşini kendine doğru çekmek istediğinde onu sakinleştirmek için, "İlaç vermişler," dedim. Diana, Adelina'nın nefesini ve nabzını kontrol ettikten sonra tuttuğu nefesi bıraktı.

Aaron, "Bayıldı," diye açıklarken William ve Oscar, çocukluk arkadaşına inanmayarak Adelina'yı kontrol ettiler. Aaron kucağındaki kızı William'ın kollarına doğru uzatarak, "Ata bindikten sonra yeniden bana verirsiniz," dedi.

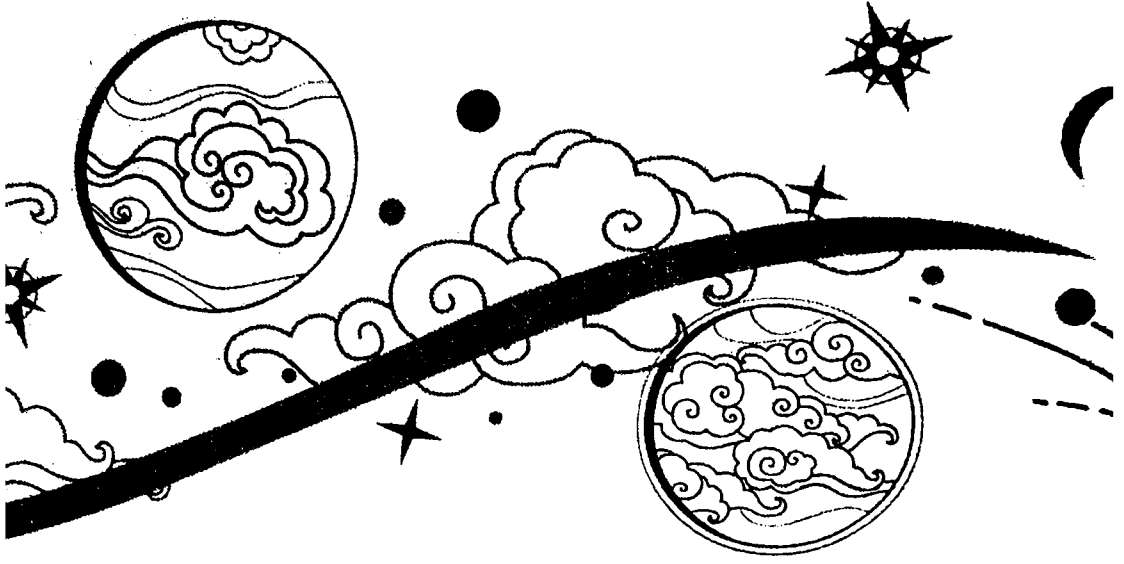
William, Adelina'yı kendi kucağına alırken Diana hüngür hüngür ağlıyordu. Arkadaşımı kendime çekip sıkıca

sarıldım. “Ona bir şey olmayacağını biliyorsun,” derken ben de ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Diana kollarını belime dolayıp başını göğsüme yaslariken hıçkırarak ağlamaya devam etti. Alice ve diğerleri endişeyle bizi incelerken arkadaşımın saçlarını okşadım. Başının üstünden öptükten sonra, “Eğer ağladığını görseydi çok üzülürdü,” diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

Aaron atını hazırladıktan sonra eyere yerleşti ve Oscar’la William, Adelina’yı ona uzattılar. Aaron, Adelina’nın başını kendi vücuduna yaslayıp bir kolunu kızın beline doladı. Adelina’nın bacakları atın bir tarafından sarkarken saçları etrafına dökülmüştü ve onu atın üzerinde tutan tek şey Aaron’ın koluydu.

Alice, “Hızlı olun,” dediğinde arkadaşlarım atlarını hazırlayıp yerlerine geçtiler. İdam sahnesinden kurtardıkları iki çocuk da Oscar ve William’ın atlarına bindi. Alice ve Aaron önümüzde ilerlerken hemen arkasında Diana ve ben gözlerimizi Adelina’dan ayırmadan yolculuğa başladık.

BÖLÜM 11

Gece yarısına doğru Hamal bölgesinde bir kasabaya geldiğimizde yerleştiğimiz evin üst katındaki koridora çıktım. Adelina'nın odasının aralık haldeki kapısını tamamen açıp içeri girdiğimde Diana'nın, ikiz kardeşinin başında uyuya kaldığını gördüm.

Adelina'nın yatağının yanındaki sandalyede oturan Diana kollarını göğsünde birleştirmiş ve ayaklarını yatağın altına doğru uzatmıştı. Başı öne düştüğü için saçları iki yanında dökülmüştü ve yüzünü gizliyordu.

Ben yanına bir sandalye çekerken Diana uyanıp başını kaldırdı. Sandalyeye oturduktan sonra kolumu Diana'ya dolayıp kendime doğru çektim. Diana da kollarını belime dolayarak bana sarılırken başını göğsüme yasladı.

Adelina'nın uyanması için tanrılara dua ederek sessizliğin beni dinlendirmesine izin verdim. Yorucu ve böyle bitmesini beklemediğim bir gün olduğundan hayal kırıklığı

yaşıyordum. Aramızdaki en güçlü kişinin baygın halde yattığını görmek açıkçası zoruma gidiyordu.

Aaron adını bile bilmediğim otları karıştırarak onlardan bir sıvı hazırlamış ve uyuyan Adelina'ya içirmeyi bir şekilde başarmıştı ama Adelina hâlâ uyanmamıştı. Aaron sabaha kadar uyanacağını söylese de Diana hiç durmadan ağlamaya devam etmişti.

Adelina kendi anne babasını öldürdüğünde küçük bir kız çocuğuydu. İkiz kardeşini kaybetmenin acısını ailesinden çıkarmıştı ve kendini çok yalnız hissetmişti. Kardeşine kavuştuğunda ona karşı çok hassas olduğunu söylemişti Diana. Adelina daima kardeşinin gözlerinin içine bakar, her hareketini inceler ve bir anne gibi onun üzerine düşerdi. Bir yandan çocukken yaptığı hatayı telafi etmeye çalışıyor diğer yandan da, kendi kanından olan son kişiyi canı pahasına koruyordu.

Diana'ysa hiçbir zaman Adelina'ya istediği gibi yaklaşmamıştı. Diana sıcak ve samimi bir kızdı. Sevdği kişiye sarılmak, öpmek ve ona yakın olmak isterdi ama Adelina bunlardan nefret ederdi. İnsanlara karşı –öz kardeşi bile olsa– bir duvar örüyor ve araya mesafe koyuyordu. Diana'nın onu istediği gibi sevmesine izin vermiyordu. Bu yüzden Diana başkalarının gözünde, arkadaşlarına karşı Adelina'ya olduğundan daha samimi davranıyormuş gibi görünüyordu. Oysaki durum bunun tam tersiydi; aralarında bir mesafe var sanılmasına rağmen iki kardeş birbirlerine çok bağlılardı.

Adelina sevdiklerini küçük yaşta kaybederek büyük acılar yaşadığı için insanlarla duygusal bağ kurmamaya çalışıyordu. Arkadaşlarına karşı da böyle soğuk davrandığında aralarındaki bu boşluğun yeniden duygusal olarak zarar görmesine

Küllerin Kehaneti

engel olacağını sanıyordu ama yanılıyordu. Sevdiklerinizle aranızda ne kadar mesafe koyarsanız koyun, bu onların sizi incitemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Tüm mesafelere rağmen Adelina'nın arkadaşlarının hep-sini çok sevdiğini, hatta William'a olan aşkını görmemek mümkün değildi. O sadece insanları sevmeyen, kötü kalpli ve sert biri gibi gözükmek isteyen sevgi dolu bir kızdı. Başıma bir şey gelse Adelina'nın herkesten önce koşacağını hissettiğim için onun hiç kimsenin kaybetmeyi göze alamayacağı kadar sadık ve dürüst bir arkadaş olduğuna emindim.

O, herkesin hayatında olmasını isteyeceği türden biriydi.

Onunla tanıştığım ilk zamanlar aklıma geldiğinde şu anki düşüncelerime inanamıyordum. Tüm dünyayı tek başına sırtlanabilecek bu kızın uykusunda, en savunmasız haliyle karşımda durmasını ve kendimi onun için tanrılara yalvarırken bulmayı aklımdan bile geçirmezdim.

Adelina bu haldeyken, onunla çatıda konuştuğumuzda ölüm hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Geri dönülmez bir son, insanı çok korkutuyor ve çaresiz bırakıyordu. Bu korku ve çaresizlikle her gün yaşamayı, ona alışmaya çalışmayı düşünmek bile zordu.

"Bir insanın annesi nasıl geri dönmezdi?"

"Tanrıların bile duanı kabul edemeyeceği kadar net bir sondu."

"Tanrılara hiç durmadan dua edersem annem ve babam geri döner miydi?"

"Bir insan nasıl geri dönmezdi?"

Adelina'nın sözleri zihnimde dönüp dururken Diana'nın nefesi yavaşladığında uykuya daldığını anladım. Saatlerdir

aynı sandalyede oturuyordu ve uyandığında her tarafının ağrımamasını istemiyordum. Bu nedenle Diana'nın başını göğsümden kaldırıp, "Güzelim," diye fısıldadım.

Diana'nın uyku sersemi halinden faydalanıp onu sandalyeden kaldırdım. Bana yardımcı olduğu için ağırlığını taşımak kolaydı. Başı önüne düşerken bugün idam meydanında çok yorulduğundan artık vücudunun dayanamadığını anladım.

Onu hemen Adelina'nın yatağının yanındaki yatağa yatırdım ve botlarını ayağından yavaşça çıkardım. Diana bacaklarını kendine doğru çekip cenin pozisyonu aldığı anda ufacık kaldı. Son zamanlarda çok zayıflamıştı ama bugün gözümde daha da kırılgan gözüküyordu.

Diana'nın üzerine bir çarşaf serip Adelina'nın nefesini kontrol ettim. Düzenli nefes alıp verdiğini görünce tanrılara şükrettim ve odadan çıktım. Eve ilk geldiğimizde kendime boş bir oda bulup eşyalarımı oraya bırakmıştım. Koridorda o odaya gitmek için ilerlerken aşağı kattan konuşma seslerinin geldiğini duydum ve adımlarım ister istemez oraya yöneldi.

Merdivenin yanına ulaştığımda duyduğum seslerin Aaron ve William olması beni şaşırttı. Benim orada olduğumu anlamamaları için sessizce birkaç basamak aşağıya indim ve merdivene oturdum. Bacaklarımı kendime çekip çenemi dizlerime koyarak kendime sarıldım.

Aaron, "Kendine bu kadar çok güvenmenin sebebi prens olman mı?" diye sorduğunda ses tonu beklediğimin aksine küçümseyici ya da alaycı değil, umursamazdı. Bugün ettikleri kavgadan sonra ikisinin de sakin olması hayret vericiydi.

William, "Victoria'nın bana âşık olduğunu senin de benim kadar iyi bildiğinden emin olmam," dediğinde tüylerim

ürperdi. Onun özgüvenini üst katta olmama rağmen hissedebiliyordum.

Aaron, William'ın söylediğine cevap vermediğinde salon-da çıt çıkmadı. İkisinin hakkımda konuşması bile stres olmam için yeterliyken aralarındaki bu tehlikeli sessizlik beni daha çok rahatsız etti. Arkamdaki odada bir arkadaşımız ölüm kalımla mücadele ederken bu konunun açılması hoş değildi.

Bir süre sonra William, "Bir gün gerçekten de senin dediğin gibi yanında olabilir, ama hiçbir zaman sana âşık olmayacak," diyerek Aaron'a unutmaması gereken bir şeyi hatırlatmak istedi.

Aaron, "Her şeye rağmen yanımda olacak," dedi. Çocukluk arkadaşım kalbimin kime kapıldığıyla ilgilenmiyordu. Sadece kalbini verdiği kişinin, başka birini seviyor olsa bile, ne koşulda olursa olsun yanında olması yeterliydi.

"Buna nasıl dayanacaksın?" William onunla dalga geçmiyordu. Hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Beni sevdiğini bilirken onu nasıl yanında tutacaksın?"

Aaron, "Seni severken benden nefret mi ediyor sanıyorsun?" diye sordu. William'ın cevap vermesini beklemeden, "Belki sana âşık olabilir ama beni de sevdiğinin farkında değil misin?" diye devam etti.

"Çocukluk arkadaşına olan sevgisiyle bizim aramızdaki bağ aynı şey değil."

Aaron, "Ben çok küçükken annemden ve babamdan ayrılıp sarayın derinliklerinde bir odaya kapatıldım, William," dediğinde onun dudaklarından ilk defa William'ın adını duydum. "Bana her gün iğneler yapıp ilaçlar verdiler.

Kafesten kaçmaya çalıştığım ve ilaçları reddettiğim her zaman dayak yedim.”

Aaron yutkunmakta zorluk çekerken, “Yine bir gün beni çok fena dövmüşlerdi. Gerçekten en kötüsüydü ve öleceğimi sanmıştım,” diye devam etti. “Aslında ölmeyi dilemiştim. Her gün acı çekmek yerine sadece tek bir gün o büyük acıyı yaşamamanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

Çocukluk arkadaşımdan duyduğum bu sözlerden sonra gözlerimdeki yaşları tutmam mümkün değildi. Küçük bir çocuğun acı çekmemek için kendini öldürmek istemesini duymayı kaldıracak gücüm yoktu.

“Victoria’yla tanıştıgımda planlarım değişti. Artık ölmek için değil yaşamak için yollar arıyordum. Onu yaşatmak için.” Aaron’ın hafifçe güldüğünü işittigimde o, “Onu çocukken görmeliydin,” derken benden bahsediyordu. “Onun sevgi dolu tek bir bakışı için ölümü göze alırdın.”

William sessizliğe gömülürken ben ağladığımı duymamaları için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bedenime sardığım kollarımı mümkünmüş gibi daha çok kendime doladığımda yaşlar yanaklarımdan dizlerime doğru aktı.

Aaron, “Ben hiçbir zaman sevgi görmedim,” diye fısıldadı. “Biri tarafından sevilmenin anlamını bilemedim. Sevgi dolu bir ailede büyümedim. Senin aksine benim annem ve babam yanımda değildi. Sadece o vardı. Victoria, beni seven tek kişi.”

Araya uzun bir sessizlik girdikten sonra Aaron, “Senin gibi sevginin anlamını bilerek büyüyen bir çocuğun benim tek bir sevgi kırıntısı için neler yapabileceğimi anlaması mümkün mü?” diye sordu. “O saraydan ayrıldığım günden

beri her gün onun için yaşadım ben ve her yerde onu aradım. Onun için ölüm adasında bir cennet yarattım.”

Birinin ayağa kalktığını duyduğum sırada Aaron, “Ben Victoria’nın bana vereceği bir sevgi kırıntısı için bile tüm dünyayı yakabilecekken sen onun sana sunduğu koca bir aşk için ne yapabilirsin?” diye sordu.

William cevap vermediğinde, “Küçücük bir nokta kadar olan sevgiyle yetindiğim için benimle dalga geçebilirsin ama ben o sevgiyle onlarca ömür yaşarım,” diye ekledi Aaron.

Bacaklarıma sarılmayı bırakıp doğrulduğumda yanağımdaki yaşları silmeye çalıştım. Merdivenlere yaklaşan adım seslerini işittiğimde oturduğum yerden kalkmaya çalıştım ama başarısız oldum. Bu yüzden, merdivenin korkuluğuna kolumu dolayıp başımı korkuluğa yasladım. Ben Aaron’ın söylediklerini düşünürken William merdiveni çıkmaya başladı.

Bana doğru basamakları birer birer tırmanırken yolun yarısında varlığımı hissetti ve başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda ağladığımı görerek endişelendi ama sonra Aaron’la arasında geçen konuşmayı duyduğumu fark etti. İki basamak aşağıda durup gözlerimin derinliklerine aşkla baktı. Aaron’ın söylediklerinden sonra ona olan aşkımı görmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum ama başımı önüme eğip gözlerimi ondan kaçırdım.

William, belki başımı kaldırır ve ona tekrar bakarım diye bir süre bekledikten sonra pes etti ve merdivenin kalanını tırmanıp odasının kapısını sertçe kapadı. Salona giderek Aaron’a onu çok sevdiğimi söylemek ve sarılmak istiyordum ama onu çok iyi tanıyordum. Aaron konuşmalarını

duyduğum için ona acıdığımı düşünerek bu yaptığıma daha çok kızardı.

Ama ben ona acımıyor, onu gerçekten de seviyordum.

Sadece onun istediği gibi değil.

Merdivenin korkuluğuna sıkıca tutunarak bu kez oturduğum yerden kalkmayı başardım ve odama geçtim. Ayağımdaki botlardan, belimdeki bıçaklardan ve üstümdeki üniformadan kurtulup iç çamaşırlarımla yorganın altına girdim. Fakat Aaron'ın söyledikleri aklımda dolanırken uyumak mümkün değildi.

Aaron'ın çocukluğunu düşündüğümde bana ve diğerlerine olan tavırlarının sebebini artık anlayabiliyordum. Ailesinden görmesi gereken sevgiyi ve ilgiyi hiç görememişti. Sarayda yıllarca hem fiziksel hem duygusal şiddete maruz kalmıştı. Benimle tanıştığı zaman yaşadığı zorluklar yüzünden, sevgi görmek için acı çekmek gerektiğini sanmıştı. Bu nedenle birini sevmenin koşulunun onun uğruna canını vermek olduğunu düşünüyordu.

Aslında Aaron'la ortak yönümüz çoktu. İkimiz de fiziksel ve duygusal acılar çekmiş ve hayatımızı kafese kapatılan birer hayvan gibi geçirmiştik. Onun aksine ben ailemin beni sevdiğini ve yanımda olup beni iyileştirmeye çalıştığını sanarak büyümüştüm. Ailemin bana zarar verdiğini görememiş ve yaşadıklarımın sebebini sevgi sanmıştım. Ancak birliğe gittiğimde gerçek sevginin anlamını öğrenmiştim.

William ise çocukluğunu ailesinin yanında, sevgi dolu günlerle geçirmişti. Bir prense yakışır bir çocukluk yaşamış ve gerçek sevgiyi tatmıştı. Ailesi öldürüldükten sonra da saraya kapatılmamış, Alice'in yanında genç bir adam olarak eğitim

görmüştü. Bu yüzden William'ın bana olan sevgisi bugüne kadar gördüğüm sevgilerden daha farklı ve güzel geliyordu.

İnsanların acılarının büyüklüğünü bilemezdim. İki acıyı karşılaştırmak doğru değildi ama çocuklukta aldığımız yaraların iyileşmesinin zor olduğunu biliyor ve kendimi Aaron'la William'ın acısını yarıştıırken buluyordum. Bu yarışı birinin kazanmasına göre sevgim değişmeyecekti elbette, çünkü William'a âşık olduğumu görmemek için aptal olmak gerekirdi.

Ben sadece hayatlarımızı düşünürken artık herkesin farklı şekillerde sevmesinin altında bir sebep olduğunu anlıyor ve insanları yargılamanın doğru olmadığını biliyordum. Herkes sevgisini farklı bir şekilde gösteriyordu.

Yan odamda yatan ikiz kardeşlerin ikisinin de sevgisinden emin olmama rağmen bu sevgilerini birbirlerinden çok farklı biçimlerde göstermeleri bunun en büyük kanıtıydı. Diana sevdiğine kucak açıyor ve ona çok yakın davranıyorken Adelina sevdiğine sırtını dönüyor ve araya mesafe koyuyordu ama ikisi de seviyordu.

Benim de Aaron ve William'a karşı duyduğum sevgiyi karşılaştırmak ve ikisi arasında bir ölçüm yapmak mümkün değildi. İkisini de hayatımı ortaya koyacak kadar çok seviyordum. Aaron çocukluğumdaki en güzel anları yaşatan ve koşulsuz sevgisini hissedebildiğim, canım pahasına güvenilebildiğim bir arkadaşımdı. Onu bir daha kaybetmek istemiyordum ama diğer yandan William... Onsuz kalmayı düşündüğümde bile kalbimde başlayan sızıyı, göğsümde oluşan ağrıyı hissedebiliyordum. Önümüzdeki savaş bittiğinde William'ın elini tutmak ve hayatımın kalanını onunla geçirmek istiyordum.

Tüm bunları yaşanırken hiç kimseyi incitmemem ve benim seçimlerimin başkasının hayatına zarar vermemesi için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Beni seven bu iki adamın arasında seçim yapmakta zorlanıyor gibi gözükssem de ben seçimimi çoktan yapmıştım. Sadece seçmediğim tarafın duygularını incitmemek için, seçtiğim tarafa adım atmaktan çekiniyordum.

Bu düşünceler, berbat geçen günümü daha da kötüleştirirken artık uykuya dalmayı diledim. Düşüncelerimin beni bir sonuca götürmesi gerekirken işlerin daha çok karışması canımı sıkıyordu. Çocuklar öldürülürken ve bir savaşa hazırlanmaktayken arkadaşlarımı kendi konularıyla rahatsız etmek istemediğim için sessiz kalıyordum ama birilerinin yardımına ihtiyacım vardı. Aklımdakileri anlatırsam ve birilerinden akıl alırsam kendimi daha iyi hissedecektim.

Koridorda yankılanan çığlık sesini duyduğumda yerimden sıçradım. Adelina'nın ismini haykırarak ağlayan Diana'nın sesi beni telaşlandırdı ve hızla yataktan kalkarak odadan çıktım. Adelina'nın odasının kapısını bir hışımda açıp içeri girdiğimde Diana ve Adelina'nın birbirlerine sarıldıklarını gördüm.

Adelina uyandığı için tanrılara binlerce kez şükrederken kardeşlerin yanına ilerledim ve Adelina'ya, "İyi misin?" diye sordum.

İkiz kardeşlerin yüzleri bana dönerken Adelina ondan beklemediğim şekilde, "Teşekkür ederim," dediğinde gülümsedim. Diana'nın ağlamaktan şişen ve kızaran gözleri üzerimde gezindikten sonra kardeşini bırakıp bana sarıldı.

Kollarımı ona doladığımda odaya diğer arkadaşlarımın da geldiğini işittim.

Adelina, “Beni bu şekilde karşılamayı beklemiyordum, Victoria,” diyerek gülümsediğinde Diana’yla sarılmayı bıraktık. Kaşlarımı çatarken Aaron’ın, “Victoria,” diye fısıldadığını duydum ve arkamı döndüm.

Arkadaşlarımın hepsinin bakışları benim üstümdeyken Aaron’ın bedenimi baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. Oscar bacaklarıma bakarak bir ıslık çaldığında ben de başımı kendi vücuduma doğru eğdim. Üstümde iç çamaşırlarım dışında bir şey olmadığını gördüğümde kollarımı telaşla sallayıp vücudumu örtmeye çalıştım.

Odadaki sessizlik canımı sıkarken Adelina gülmeye başladı ve ortamdaki gerginliği azaltmaya çalıştı. İçten içe ona minnettar olurken odadan çıkmak için yürümeye başladım. O sırada arkadaşlarım başlarını önlerine eğerek bir nebze de olsa işimi kolaylaştırdılar. Herkesin aksine William bana bakmaya devam ediyor ve gözlerini karnımdaki yara izinden ayırmıyordu. Aaron, ıslık çalan Oscar’a tehditkâr bakışlar atarken William ve Alice’in arasındaki boşluktan geçip hızla kendi odama koştum.

Arkadaşlarımın beni ilk gördüklerindeki şaşkınlıklarını ve sonrasında daha fazla utanmamam için bakışlarını kçırmalarını düşündükçe kızardım. Beyaz tenimin tamamen kırmızıya döndüğüne emin halde yatağıma oturup yorganı üzerime çektim. Vücudumdan ve yara izlerimden utanan biri değildim ama karşılarında istemeden öyle kaldığım için kendimi çok savunmasız hissetmişim.

Gece üniformamı çıkardığımı unutup Diana’nın sesini duyunca telaşla dışarı fırlamam aptalca olmuştu. William’ın

karnımdaki yara izine üzgün bir şekilde bakması ve Aaron'ın beni kıskançlıkla süzmesi, bugün için hayalini kurduğum bir şey değildi.

Yorganın kenarından tutup ateşler içinde kalan yüzüme doğru çektikten sonra gözlerimi kapadım. Yataktan kalktığım gibi diğer odaya gittiğim için saçlarımın ne halde olduğunu da tahmin edebiliyordum. Başımın etrafında birbirine dolanmış kabarık bir düğüm gibi gözükmesine emindim. Kendimi daha da kötü hissetmek yerine o anı unutmaya çalıştım ve Adelina uyandığı için tanrılara dua ederek yeniden uykuya daldım.

Akşama doğru gözlerimi açtığımda yataktan kalkıp hızlıca hazırlandım. Temiz üniformalardan birini giyip saçlarımı tepede topuz yaptım. Ayağıma botlarımı geçirdikten sonra bıçaklarımı yatağın üstünde bırakıp odadan çıktım.

Merdivenlerden inerken evde bir kargaşanın olduğunu gördüm. Önümden geçen Claire'ın kolundan tutup, "Neler oluyor?" diye sorduğumda kız, "Alice gelmeden hazırlığı bitirmeye çalışıyoruz," diye cevapladı.

Elindeki tabakları masaya yerleştirirken Oscar, Gale ve Diana mutfak tezgâhının önünde duruyor ve hazırladıkları yemekleri tabaklara koyuyorlardı. Simon masadaki eksikleri tamamlarken bir an Oscar'ın dikkatini çektim.

"Uykucu prenses de uyanmış." Beni baştan aşağıya süzerken, "Ama bu sefer üzerine bir şeyler giymiş," dedikten sonra kahkaha attı. Gale gülümsemesini bastırmaya çalışırken Oscar'ın susması için omzuna yumruk attı.

Diana, "Sen onlara aldırma, güzelim," derken yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. Benimle dalga geçen

Küllerin Kehaneti

Oscar'ı umursamamaya çalışırken Diana'ya, "Senin adına çok mutluyum," derken Adelina'nın uyanmasını kutladım.

Diana kirli ellerinden bir şeyler damlamasını diye ellerini dikkatlice havada tutarken hüznü bir şekilde, "Aaron olmasaydı uyanamazdı," dedi. "İlk geldiğinde ona karşı çok önyargılı davranmıştım ama şimdi ona minnettarım."

"Sana onun iyi biri olduğunu söylemiştim," dedikten sonra göz kırptım. Konuyu değiştirmek istercesine masayı gösterdim ve, "Tüm bu hazırlık ne için?" diye sordum.

"Bugün Alice'in doğum günü!" Diana'nın söylediğine şaşkınlıkla baktım. Daha önce hiç kimsenin doğum gününü kutlamamıştım, hatta kendi doğum günümü bile. "Alice ve William, kurtardığımız çocukları koruyucu aileye teslim etmeye gittiler. Onlar gelinceye kadar her şeyi hazırlamaya çalışıyoruz ama az zamanımız kaldı," diye devam etti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Etrafa bakınarak kendim için bir iş aradım ama masanın etrafı ve mutfak insanlarla doluydu. Diana salonu işaret edip, "Adelina ve Aaron'a bir ihtiyaçları olup olmadığını sorabilirsin," dedi.

Diana'ya teşekkür ettikten sonra salona doğru ilerledim ve odanın ortasında sarmaşıklar içinde oturan Adelina ve Aaron'ı konuşurken buldum. Adelina benim geldiğimi fark ettiğinde bakışlarını bana doğru çevirip, "Ah," dedi. Vücudumu inceleyerek hayal kırıklığı yaşadığını belli eden bir ses tonuyla, "Yarı çıplak halin daha seksiydi," diye ekledi.

Aaron, Adelina'nın söylediğine gözlerini devirirken ben, "Beni daha fazla utandırmayın, lütfen," dedim. Adelina, "Gerçekleri söylüyorum," dediğinde seksi olduğunu düşündüğü bedenim hakkında daha fazla şey söyleyeceğini

hissettiğim için ellerimi havaya kaldırıp, “Tamam, tamam. Teşekkür ederim,” diyerek konuşmasını engelledim.

Adelina kahkaha atmak üzereyken yanlış kişiyle arkadaşlık yaptığının farkına varmış gibi gülümsemekle yetindi. Aaron bana, “İyi misin?” diye sorduğunda omuz silktim. “Bir sorun mu var?” diye üstelediğinde tek kaşımı hayretle kaldırdım.

“Gün içinde çok uzun süre uyuyorsun. Eğer bir rahatsızlığın varsa bana söyleyebilirsin.”

Aaron’ın içini rahatlatmak için, “Bazı geceler uyuyamıyorum ve başım çok ağrıyor. Bu nedenle gecem gündüzüme karışmış durumda,” diye açıklama yaptım. Aaron anlayışla başını salladıktan sonra sarmaşıkları birbirinden ayırma işine devam etti.

“Size yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Adelina arkasındaki sarmaşıkları gösterip, “Bunları masadaki sandalyelere sararak süsleme yapacağız. Biz sarmaşıkları ayırırken sen de sandalyeleri süsleyebilirsin,” dedi.

Düşünceli bir şekilde, “Nasıl süsleyeceğimi bilmiyorum,” dedim. Ellerimi önümde birleştirirken yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum. Adelina, “Kafana göre,” dediğinde kasettiği şeyi anlamamış gibi baktım.

Adelina küçümseyici bir şekilde gözlerini devirdi ve pes ederek, “Tamam,” dedi. “Sandalyeleri buraya getir.”

Arkamı dönüp mutfığa doğru ilerlerken Aaron’ın, “Eğer seni kurtarmasaydım Victoria’ya küçümseyerek bakan o gözlerin sonsuza dek kapanmış olacaktı,” diyerek Adelina’yı uyardığını işittim. Ben Adelina’nın bu tavırlarına alışmış, onu bu şekilde kabul etmişim. O yüzden artık davranışları canımı sıkılmıyordu. Buna rağmen Aaron’ın her zaman arkamı kollaması hoşuma gitti.

Küllerin Kehaneti

Mutfaktaki sandalyeleri tek tek salona taşıdım. Adelina gücünü kullanarak yeni toplanan sarmaşıkları sandalyelerin sırt kısımlarındaki tahta çubuklara doladı. Kahverengi taltaların etrafına dolanan yeşil yapraklar sandalyenin havasını değıştirdi.

Adelina, “Hepsine bu şekilde dolayabilir misin?” diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim ve ayırdıkları sarmaşıkları alıp tek tek sandalyelere dolamaya başladım. Mutfaktan Oscar ve Diana’nın kavga sesleri gelse de salona sessizlik hâkimdi. Diğer arkadaşlarım eğlenirken benim iş arkadaşlarımın her daim gergin olması sinir bozucuydu.

Bir süre sonra Adelina, “Duyduğuma göre benim için çok üzölmüşsün, Victoria,” dediğinde alaycı tavrını kenara bırakmış, ciddi bir ifadeyle beni izliyordu.

Omuz silkerek, “Neden üzölmeyeyim ki, sen benim düşmanım değilsin,” dediğim sırada üç sandalyeyi bitirmiş, dördüncü sandalyeye başlıyordum. Adelina bir şey söylemediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Tek kaşını kaldırarak şüpheci bir tavırla beni izliyordu.

Gözlerimi devirirken, “Ölmen işime gelmez,” dedim. Bu söylediğimle onu küçömsediğimin farkındaydım ama gerçekleri söylemiştim. William’la yaşamak istediğim hayata bir engel gibi dursa da onun ölümü bana fayda sağlamaz, daha çok zarar verirdi ama benim ölümüm Adelina’nın işine gelebilirdi.

Adelina sessiz kaldığında ben de yaptığım işe kaldığım yerden devam ettim. Tüm sandalyeleri sarmaşıklarla süsledikten sonra sandalyeleri masanın etrafına yerleştirdim. Adelina masanın bacaklarına da sarmaşıklar dolamamı istediğinde o işi de hallettim.

Masanın üstünde arkadaşlarımın hazırladığı birbirinden güzel yemekler vardı. Ben bu kadar çok yemeği nasıl yiyeceğimizi düşünürken onlar hâlâ başka şeyler hazırlıyor ve didişmeye devam ediyorlardı.

Diana'nın yanına yaklaşıp, "Sizin sorunuz ne?" diye sorduğumda Oscar, "Pasta süslemeyi bilmiyor," diyerek Diana'ya kızdı. Bir pastanın olduğunu öğrendiğimde ikisinin devam ettiği kavgayı umursamadan tezgâha baktım.

Üstünde renkli meyvelerin olduğu beyaz pastayı gördüğümde gülümsedim. Küçük meyvelere şekiller vererek pastanın üzerine Alice'in ismini yazmışlardı. Etrafını da başka renkteki meyvelerle süslemişlerdi. Bu kadar güzel bir şeyi yaptıkları için duygulandım.

Benim daha önce hiç doğum günü pastam olmamıştı. Alexander için birkaç kez kutlama yaptıklarına şahit olmuşum ama hiçbirine tam olarak katılamamıştım. Benim doğum günlerim bir lanete denk geldiği için o gün asla bir kutlama yapılmıyordu ve ben sadece abimin doğum günlerinden geriye kalan bir dilim pastayla yetinmek zorunda kalıyordum.

Doktor Arin her zaman doğum günümü kutlardı ama ailem doğduğum günün kutlanacak bir gün olmadığını, ülke için kötü zamanlar olduğunu söyleyerek umursamazdı. Alice'in ne kadar şanslı biri olduğunu düşünürken arkamdan yaklaşan Aaron'ın, "Ağlıyor musun sen?" dediğini duydum.

Ancak ondan duyunca gözlerimin dolduğunu fark ettim. Birbiriyle uğraşan Diana ve Oscar bir an kavga etmeyi kesip bize baktığında telaşla gözümde biriken yaşları yok etmeye çalıştım.

Aaron'a, "Daha önce hiç doğum günü pastam olmadığını fark ettim," dediğimde beni kendine çekti. Bana sarıldığında ben de kollarımı Aaron'ın beline dolayıp başımı göğsüne koydum.

"İlk doğum gününde en güzelini yapacağız," dediğinde Diana ve Oscar da Aaron'a katılarak, "En iyisini," diye eklediler.

Aaron'ın kendi kokusunu içime çekip duygusallığı bir kenara bırakırken ona sarılmaya devam ettim. Dün gece William'a söylediği sözleri duyduktan sonra ona sarılmak istemiştım. Şimdi o farkında olmasa da ben bunun tadını çıkararak kollarımı ona daha sıkı doladım ve başımı göğsüne doğru bastırdım.

Oscar, Aaron'la olan sarılmamı şüpheyile izlerken Diana onun kolunu dürttü ve birlikte pastayı masaya götürdüler. Aaron başıma bir öpücük kondurduğunda başımı yukarı kaldırdım.

Ona, "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Aaron elini yüzüme götürüp başparmağıyla çenemi okşadı. Yüzüne düşen siyah saçları arasından görebildiğim kade-riyle gülümsüyordu. Eli çenemden boynuma doğru inerken, "Biliyorum, sevgilim," dedi.

Oscar, "Victoria, yardımına ihtiyaç var," dediğinde Aaron'ın gülümsemesi soldu. Oscar'ın William'ın arkasını kolladığının herkes farkındaydı. Bir şey demeden Aaron'a sarılmayı bırakıp Oscar'ın yanına gittim.

Ona, "Ne yapacağım?" dediğimde Oscar, "Mumları yakar mısınız?" diye sordu. Bakışlarım arkadaşlarıma dönerken, "Ama daha gelmediler," dedim.

Diana rüzgârı kullanarak sesleri dinlediğini göstermek için parmağıyla kulaklarını gösterdi. “Birazdan burada olacaklar.” Herkes mutfağa toplanıp lambaları kapattığında ev karanlığa gömüldü. Oscar kulağıma doğru, “İçeri girdikleri an mumları yakmalısın,” diye fısıldadı.

Başımı sallayarak cevapladıktan birkaç dakika sonra evin kapısı açıldı. Önce William sonra Alice içeri girdi. Karanlığa rağmen onları görebiliyordum. Pastanın üzerindeki minik mumları tek tek yaktığımda arkadaşlarım aynı anda bağır-maya başladı.

“İyi ki doğdun, Alice!”

“İyi ki doğdun, Alice!”

Bu sözleri tekrarlarlarken bir yandan da alkışladıklarını fark ettiğimde onlara uyum sağlayıp aynı şeyleri yaptım. Alice önce şaşkınlıkla dudaklarını araladı ve sonra gülmeye başladı. William Alice’i kendine çekip sarıldığında bizler hep bir ağızdan, “İyi ki doğdun, Alice!” demeye devam ediyorduk.

Alice, William’la beraber masanın yanına geldiğinde inanmıyormuş gibi pastaya ve masanın üzerindeki yemeklere baktı. Bir elini sandalyeye koyduğunda parmakları sarmaşıklara değdi ve hepimizin emeğini hayranlıkla izledi. Mutluluk gözyaşları içinde onlarca kez, “Teşekkür ederim,” dediğinde artık alkışlamayı ve şarkı söylemeyi bıraktık.

Pastayı inceleyen Alice, “Çok yeteneklisiniz,” dediğinde Oscar kolunu Diana’nın beline dolayıp kendine doğru çekti ve genç kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Diana kızarmaya başladığında Alice tekrar, “Çok teşekkür ederim,” dedi.

Herkes tek tek sarılmaya başladığında Aaron’ın kendini gruptan uzak tutmadığını ve bize eşlik ettiğini gördüm.

Küllerin Kehaneti

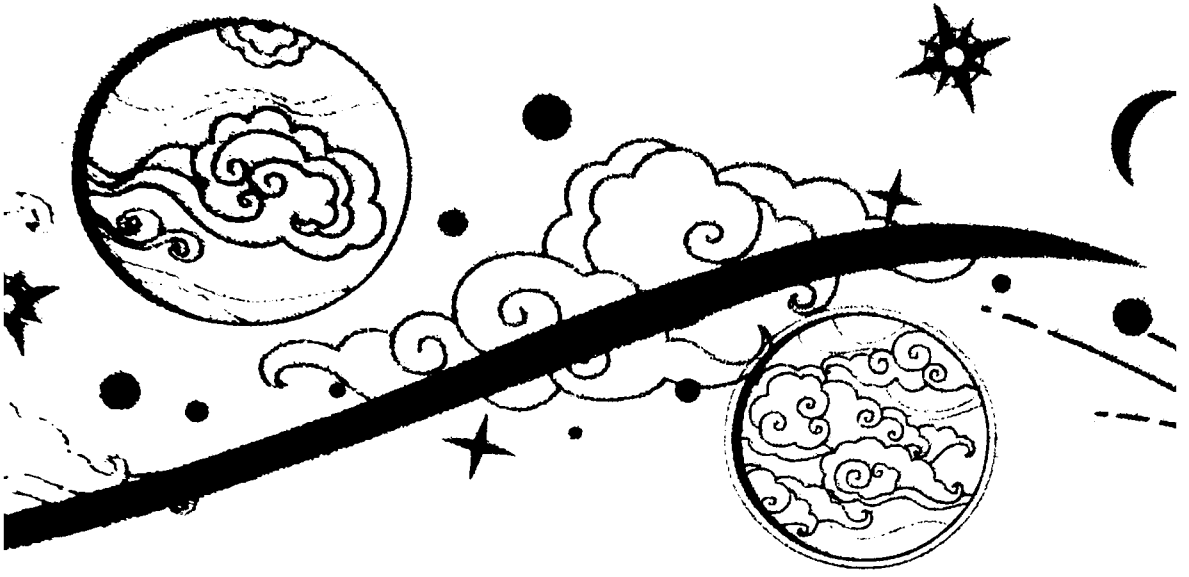
Hemen arkamda duruyor ve mutlu bir şekilde bizi izliyorduk. Alice yanımıza geldiğinde ona sarılıp kulağına doğru, “Doğum günün kutlu olsun,” diye fısıldadım.

Alice, “Teşekkür ederim, Victoria,” dediğinde gülümse dim. Aaron ise, Alice’e sarılmak yerine mesafesini korudu ve başını öne eğerek hafifçe selam verdi. Alice anlayışla başını sallayıp sırayla diğerlerine sarılmaya devam etti.

Masanın etrafına oturup yemeklerin tadına bakmaya başladığımızda anın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmıyordum. Bir savaşın öncesinde böyle güzel anlar yaşadığım ve iyi dostlar biriktirdiğim için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Hayatımda ilk defa bir doğum günü partisine katılmıştım ve sevdiklerimle beraber özgürce zaman geçiriyordum. İnsan özgürlüğün tadını almadan önce onu aramıyordu ama tadını bir kez aldıktan sonra da onu bir daha bırakmak istemiyordu. Kahkaha sesleri eşliğinde birbirinden güzel yemekleri yerken ve bir evin çatısı altında huzurlu hissederken bu anın hiç bitmemesi için tanrılara dua ettim.

Bu ülkedeki her çocuğun doğum gününü kutlayabildiği ve kendi doğum günü pastasını yiyebildiği bir gelecek için yıldızlara yalvardım.

BÖLÜM 12

Alice'in doğum gününün üzerinden beş koca gün geçmişti. O gün hayatımın en mutlu anlarından biriydi ama şu an kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Herkesin içinde tırnaklarımı yemek, parmaklarımı doladığım saçlarımı çekiştirmek istiyordum. Endişe yüzünden bedenim kaskatı kesilmişti.

Beş gündür aynı evin içindeydik.

Beş koca gün!

Çünkü Hamal ve Vega bölgelerinden sonra sıradaki idamın gerçekleşeceği bölge Sirius'tu. Alice, Sirius bölgesine giderek kendimizi riske atmamızı ve biraz daha asker öldürerek imparatorluğun gücünü azaltmak istediğini söylemişti ama ben onun korktuğunu düşünüyordum. Sirius bölgesinde bizi neyin beklediğini bilmemek Alice'i de endişelendiriyordu.

Yıllar boyunca bir savaşın hayalini kurup o savaşa hayranınızı adayabilirdiniz ama savaş zamanı geldiğinde hiçbir

hamlede bulunmamak hayallerle gerçekler arasındaki farkı size gösterirdi. O farkın olduğu yerde cesaret yatarı ve Alice beklediğim kadar cesur bir komutan çıkmamıştı.

Tüm arkadaşlarımla beraber salonda tartışırken ben her zamanki gibi tekli koltukta bağdaş kurmuş oturuyordum. Öfkemi bileğimdeki kırmızı ipten çıkarmak üzereydim. Hiç durmadan ipe oynuyor ve gözlerimi arkadaşlarımdan kaçırıyordum.

“Bence artık savaşmalıyız,” diyen Adelina sabırsızdı. Sirius imparatorunu öldürüp yeni bir hayata başlamak istiyordu. İdam alanlarından birkaç çocuğu kurtarmayı yeterli bulmuyor, sorunu kökünden çözmeyi hayal ediyordu.

Alice, “Oraya araştırma yapmadan gidemeyiz,” diye itiraz ederken Claire ve Gale de Alice’e katıldıklarını söylediler. Alice, “Sizleri riske atamam,” derken üzgün görünüyordu.

Kolunu Diana’nın beline dolamış Oscar da, “Ben artık sıkıldım,” diye lafa karıştı. Diana ise başını Oscar’ın omzuna yaslamış, sessizce konuşulanları dinliyordu.

Aaron, “Bizi neyin beklediğinin bir önemi yok. Sirius’a giderek saldırıya geçmeliyiz. Burada beklediğimiz her gün bizim zararımıza,” diyerek düşüncelerini belirtti.

Arkadaşlarım hep bir ağızdan kendi fikirlerini söylemeye başladıklarında aklımı kaçırmamak için derin nefesler almaya başladım. Grubun yarısının gerçek savaş söz konusu olduğunda geri adım atması beni şaşırtmıştı. Bu nedenle o saraya koşarak gideceğimizi ve çocukları kolaylıkla kurtaracağımızı sanarken şimdi hayal kırıklığı yaşıyordum.

Kargaşaya doğru, “Bizi çağırıyor,” dediğimde sesimi hiç kimse duymadı. Bakışlarımı kırmızı ipten çektim ve başımı kaldırıp arkadaşlarıma doğru yüksek sesle tekrarladım.

“Bizi çağırıyor.”

Arkadaşlarım söylediğimi anlamadıkları için şüpheyle beni incelerken Aaron ve Alice neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Sakladıkları gerçeği dile getirecek cesaret sadece bende vardı.

“Richard Sirius bizi çağırıyor.”

Sirius imparatoru Richard, öğrendiğimiz kadarıyla Hamal ve Vega bölgelerinde yaptığı idamlara son vermişti. Son günlerde gerçekleşen üç idamın üçü de Sirius bölgesinde olmuştu. Artık bizim gezdiğimiz bölgelerde idam yapmayacağı açıkça belliydi. Çünkü bizi ayağına çağırıyor ve savaşın başlamasını istiyordu.

Uzun süredir sessiz olmasının ve idamları kolaylıkla engellememizin nedeni onun sabırla beklemesiydi. Richard hiçbir şeyi sessiz yapmazdı. Gücünü göstermek için daima yüksek sesle haykırırdı. Bizi ayağına çağırarak yine aynı şeyi yapıyordu.

Biz bu yola onunla savaşmak için çıkmıştık ve bizi Sirius bölgesine çekmek istediğine göre o da bu savaşı kabullenmişti. Hatta hazırlık yapmış ve bize tuzaklar kurmuş da olabilirdi. Hayatını mücadeleye adanmış ve koca bir ülkeyi yıllarca istediği şekilde yöneten bir adamın başarısız olabilmesi pek de mümkün değildi.

Richard Sirius kendini çok iyi tanıyor, neleri başarabileceğini biliyordu; oysa biz kendimiz hakkında hiçbir fikre sahip olmayan bir avuç çocuktuk. Cesaretimiz ve güçlerimiz dışında elimizde hiçbir şey yoktu. Kaç kişiyle savaşacağımızı, bu savaşın nerede başlayacağını ve nerede biteceğini öngöremiyorduk.

Alice'in davranışları kendime olan güvenimi zedeliyordu. Onun bize yeterince güvenmemesi ve şüpheyle bakması, geri çekilmeye çalışması canımı sıkıyordu. Bu yola ona inanarak başlamıştık ama şimdi bize sırtını dönüyor gibi hissediyordum.

Arkadaşlarım söylediğim şeyi sindirirken Alice, "Onun ayağına gidersek bizi tuzağa düşürür," dedi.

Gözlerimde biriken yaşları görmezden gelerek, "Peki biz onu kendi ayağıımıza nasıl çağırabiliriz?" diye sordum alaycı bir ifadeyle. Çünkü bu mümkün değildi. "Planımız en başından beri saraya gitmek, savaşmak ve kazanmaktı. Zaten hiçbir zaman daha detaylı stratejilerimiz yoktu. Bizde onda olmayan güçler vardı ve bu gücü sonuna kadar kullanacaktık."

Arkadaşlarımın gözlerinde bir hüznün görmekten ve pes etmiş gibi bakmalarından hoşlanmamıştım. Adelina benim sözlerime katılarak, "Oraya gitmekten ve onunla savaşmaktan başka bir çaremiz yok," dedi. "Tuzağa düşsek bile."

Oscar, "Gerekirse göğü yere indireceğiz ama yine de ona karşı kaybetmeyeceğiz," diyerek arkadaşlarına güven verdi.

"Ne zamana kadar kaçacağız?"

Sorumu, bakışlarını benden kaçırmamasına fırsat vermeden Alice'in gözlerinin içine bakarak sordum. Endişelerinin sebebini anlıyordum ama burada elimiz kolumuz bağlı halde beklememizin hiç kimseye faydası yoktu.

"Sana en başında saraya gitmemiz gerektiğini söylemiştim ama sen önce başka bölgeleri gezerek alıştırma yapmamızı istemiştin. Şimdi senin sözünü dinleyen insanlara dönüp biz başka bölgelerde gezerken imparatorun bize tuzaklar kurduğunu söyleyerek bizi bu evin içine hapsedemezsin!"

İçimde biriken her şeyi ona döktüğümde odadan çıt çıkmıyordu. “Burada beklediğimiz her an çocuklar ölmeye devam ediyor,” diye devam ettim. “Hepimiz güçlerimizi doğru şekilde ve birbirimizle uyumlu halde kullanabiliyoruz. Fiziksel olarak en iyi durumdayız. Adelina iyileşti, yaralarımız geçti. Hâlâ neyi beklediğimizi anlayamıyorum.”

Âdeta Alice’e isyan etmiştim. Onun bizi saf dışı bırakmasını kabul edemiyordum. Bir komutan olarak tecrübeli olabilir ve bizlerin iyiliğini düşünüyor olabilirdi ama artık bekleyecek sabrımız kalmamıştı.

Alice sert bir sesle, “Sabırsızlığınızın bedelini canınızla ödemenizi istemiyorum,” dedi. “Eğer kontrolsüz ve bilinçsizce hareket edersek ölebiliriz.”

Aaron, “Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sorduğunda gözlerimi kapayıp başımı koltuğun sırtına yasladım. İçimde yükselen ateşi kontrol etmekte zorluk çekiyordum. Öfkem beni ele geçirmek ve ateşim de her yeri yakmak üzereydi.

Alevlerin ellerimden çıkarak yükseldiğini hissettiğimde bakışlarımı öne eğdim. Üniformam tutuşmadan önce ellerimi havaya kaldırdım ve arkadaşlarımın bakışlarından kaçmak ister gibi koşarak evden dışarı çıktım.

Evin önünde bir sağa bir sola volta atarak sakinleşmeye çalıştım ama alevlerim sönmek yerine daha çok ısınarak mavi renge dönmeye başladı. Zihnimden geçen düşünceleri durdurmak mümkün değildi. Başımıza gelebilecek her ihtimali düşünürken içim içimi yiyordu. Ülkenin diğer ucunda çocuklar ölüyordu ama biz burada böylece oturuyorduk.

Alice’in bizimle dalga geçerek oyun oynadığını düşündüğüm sırada Aaron evin kapısını açıp yanıma geldi. Bana

doğru yaklaştığında geriye doğru iki adım attım. “Lütfen,” dediğimde aramızdaki mesafeye saygı duyarak yanıma gelmekten vazgeçti.

“Bazen kontrol etmekte zorluk çekiyorum,” diyerek kendimi açıklamaya çalıştım. Aaron anlayışlı bir şekilde, “Farkındayım,” dedi. Telaşlı gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerindeki samimiyeti gördüm ve doğruyu söylediğini anladım.

“İnan bana, hiç sorun değil,” dedi. “Kendinden korkmanı istemiyorum, Victoria.”

Kendime bile söylemediğim gerçeği onun dudaklarından duyduğumda gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ellerimde yükselen alevleri durdurmayı başaramayacağımı hissediyordum. Kendimden çok korkuyordum. Sevdiklerime zarar vermekten korkuyordum.

“Menkar Adaları’na ilk geldiğim zamanlar gücümü kullanmak istemiyordum. Duygularımı kontrol edemediğim anlarda gücüm benden bağımsız bir şekilde hareket ediyor ve etrafa zarar veriyordu.” Aaron bana doğru iki adım atıp aramızdaki mesafeyi kapadı. “Senden sonra ilk defa başka bir arkadaş edinmiştim,” diyen Aaron ellerini ellerime doğru uzattı ve parmaklarını sıkıca parmaklarıma doladı.

“Seth ve Maddy’ye zarar vermemek için gücümü kullanmayı reddediyordum ama onlar bunu anlamakta zorluk çekiyordu. Güçlerine benden daha kolay hükmediyorlardı ve ben kendimi yetersiz hissediyordum. Sorunun bende olduğunu sanıyordum.”

Aaron bir elini yüzüme doğru götürüp yanaklarımdan akan yaşları temizlerken, “Sende bir sorun yok,” dedi. “Kendinden korkma. Sana bu gücü veren yıldızlara güven ve inandığın yoldan vazgeçme.”

“İçeride oturan hiç kimse umrumda değil, sevgilim. Burada sadece senin için varım. O saraya seninle beraber el ele girip tamamını ateşe verdikten sonra arkama bile bakmam. Yeter ki sen iste!”

“Senin için yapabileceklerimi hayal dahi edemezsin,” derken hızlanan yaşlarımı silmeye devam etti. “Lütfen, ağlama.”

Bana güven veren sözleri içimi rahatlatığında yanan ateşim söndü. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ellerimize doğru baktım. Ateş sanki hiç yanmamış gibiydi.

Aaron beni kendine çekip sarıldığında hıçkırarak ağlamaya başladım. Günlerdir içimde biriken duygularım gözlerimden akarken Aaron’ın eli sırtımda güven vererek dolaşıyordu. Sözleriyle kendimi iyi hissetmemi sağladığı için ona minnettardım. Arkamda dağ gibi duran ve bir an olsun elini bırakmayacağım birinin olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Alice’in yerle bir ettiği özgüvenim Aaron tarafından tekrar inşa edilmişti.

Gözyaşlarım durduğunda, “Her şeyi başarabiliriz,” diye fısıldadım.

“Sana söylemiştim, güzelim. Benim için senin yanında kaybetmek gibi bir ihtimal yok. Sen olduğun sürece her zaman kazanırım.” Geriye çekilip ona gülümseyerek baktığımda, “Ağlamandan nefret ediyorum,” diye ekledi.

“Biliyorum.”

Aaron’a sarılmayı bırakıp yanağımdan akan yaşları temizledim. Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra saçlarımı düzelttim. Üniformamın kollarını aşağıya doğru çekip ellerimi gizlemeye çalıştım.

Aaron, “İçeri geçelim mi?” dediğinde başımı salladım. Ben önde o arkada eve girdik. Arkadaşlarımın bakışları

eşliğinde eski yerime oturdum ve Aaron da koltuğumun hemen yanında ayakta durdu. Beni sadece başkalarından değil kendimden de korumaya çalışması inanılmaz bir histi.

Aaron, “Bir karara vardınız mı?” diye sorduğunda William, “İkiye ayrılacağız,” dedi. William’ın sesindeki kızgınlığı fark ettiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan öfkeyle baktığında Aaron’ın yanımda durmasından nefret ettiğini anladım. William’ın dudaklarını aralamadan sadece gözleriyle konuşmak gibi bir becerisi vardı.

Aaron şaşkınlıkla, “Bu kimin fikriydi?” diye sordu ama cevabı beklemeden, “Sadece birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum ve saçmalamaya başlıyorsunuz,” diye ekledi.

Alice, “Neden saçma geldi bu fikir?” diye sorduğunda fikrin ona ait olduğunu anladım. Aaron gülmemek için kendini tutmaya çalışır gibi, “Sayıca çok azsınız. Sarayda sizin onlarca katınız kadar asker var ve siz bir de ikiye ayrılıp kendinizi yem mi yapacaksınız?” dedi.

Daha hiçbir şey bilmeden onlara sert çıktığını düşünerek Aaron’ın bileğinden tuttum. Aaron’ın bakışları bana döndüğünde dudaklarını birbirine bastırıp konuşmayı bıraktı. Alice’e doğru dönerek, “Ne planladınız?” diye sorduğumda ellerimi kucağıma koydum.

Alice, “İki gruba ayrılacağız; bir grup araştırma yapmak için Sirius bölgesine diğer grupsa Vega bölgesine gidecek,” dedi. “Bir gün sonra Sirius bölgesinde sözleştiğimiz kasabada buluşup saraya geçeceğiz.”

Huzursuzca homurdanmasından dolayı Aaron’ın bu plandan memnun olmadığını anladım. Alice, “Vega

bölgesinde tanıdığımız kişileri toplayarak yardıma çağıracağız. Bir yandan da Sirius bölgesinde neler olduğunu göreceğiz,” dedi.

Aaron, “Herkes bu fikri kabul etti mi?” diye sorduğunda arkadaşlarım başlarını salladı. Alice, “Eğer hep beraber aynı bölgeye gidersek hepimiz tehlikeye girebiliriz ama ikiye bölünürsek bir grup tehlikeye girdiğinde diğeri yardımına koşabilir,” diye ekledi.

Alice’in söyledikleri bana mantıklı gelse de bu planda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Alice’e hiçbir zaman güvenmemiştim zaten ama şimdi onun arkamızdan iş çevirdiğinden daha da emindim. Grubu ikiye bölerek bize söylediği dışında bir planı var mı, diye düşünmeye başlamıştım. Çünkü onunla ne zaman bir plan yapsak, o arkamızdan başka bir şeyler daha planlardı.

Aaron, “Gruplara karar verdiniz mi?” diye sorduğunda düşüncelerimden sıyrılıp arkadaşlarıma baktım. Adelina, “Tam onu konuşurken geldiniz,” dediğinde sabırla beklemeğe başladım.

Alice, “Her güçten en az bir kişinin bir grupta olacağı şekilde bölünmeliyiz,” dediği an Aaron, “Ben Victoria’dan ayrılmayacağım,” dedi.

Eğer Alice’in söylediği gibi olursa Aaron ve ben farklı gruplarda olacaktık. Alice ısrar etmek için bir hamle yaptığında Aaron, “Sizin için burada olduğumu sanıyorsanız, yanıyorsunuz. Victoria şu an istese onu alır ve arkama bakmadan çeker giderim. Ne savaş ne de birliğiniz umrumda değil. Victoria için buradayım ve onun yanından bir an olsun ayrılmayacağım,” dedi.

Alice teklif ettiği plandan pişman olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Bunun üzerine Adelina Alice'e, "Ben seninle gelirim," dediğinde Diana, "Ben Victoria'yla gideceğim," dedi.

Farkında olmadan Alice ile ben, iki ayrı grubun başı olmuştuk. Benim grubumda Aaron ve Diana varken onun grubunda ise şimdilik sadece Adelina vardı.

Alice karar vermelerini beklemeden arkadaşlarımın yerine, "William ve Oscar benimle, Claire ve Simon Victoria'yla gidiyor," dedi. Oscar, Diana'yla farklı gruplarda olduğu için itiraz etmek istediğinde Alice öyle bir bakış attı ki Oscar cümlesine başlamadan sustu.

Alice düşünceli bir ifadeyle hepimizi izledikten bir süre sonra, "Zoey benimle geliyorsun ve Gale, sen Victoria'nın grubundasın," dedi.

Aaron, Diana, Simon, Claire, Gale ve ben bir grup olmuştuk. Alice'in grubunda ise Adelina, William, Oscar ve Zoey vardı. Toplamda on bir kişi olduğumuz için grup tam olarak ikiye bölünmemişti. Benim grubumda fazladan bir kişi vardı ve bu bilgi göğsümün tam ortasında yeşeren endişenin artmasına sebep oluyordu.

Alice benim grubumu Sirius'a gönderecekti.

"Sayıca bizden fazlasınız ve grubunuzda ateşe hükmeden iki kişi var. Bu yüzden Sirius'a önce siz gitmelisiniz. Biz de bir günümüzü Vega bölgesinde geçirdikten sonra yanınızda olacağız."

Alice'in sözlerinin beni endişelendirdiğini fark eden Aaron elini omzuma koyup bana güç vermeye çalıştı. Aaron, "Yolculuk için de yarım gün ayırmalısınız," dediğinde Alice, "Siz Sirius'a yolculuk yaparken biz de Vega bölgesine

ilerleyeceğiz. Yolculuğu gece yaparsak dikkat çekmeyiz ve gündüz vakti insanlara ulaşmamız kolay olur. Siz Sirius'ta olan biteni anlamaya çalışırken biz de insanları toplar ve gece yanınıza geliriz,” dedi.

Alice planı çok rahat ve sakin bir şekilde anlatıyordu. Bu planı şu an mı yoksa daha yolculuğa çıkmadan önce sarayda mı düşündüğünü merak ediyordum. Bizi tuzağa düşüren asıl kişi Richard değil Alice olabilirdi ve ben bunun önüne nasıl geçebileceğimi bilmiyordum.

Alice girdiği oyundan her zaman en kârlı çıkan kişi olurdu. Bu plandan da kârlı çıkmak için her şeyi yapacağına emindim. Tüm odağımı Richard'a çevirip ona karşı savaşmak isterken Alice dikkatimi dağıtıyor ve odağımı ikiye bölüyordu. Onun planlarının ardındaki planı görmeye çalışırken asıl düşmanı kaçırmaktan korkuyordum.

Herkes sessizliğe büründüğünde hiç itiraz etmeden Alice'in planını kabul ettiklerini anladım. Bir yanım ikiye bölünmenin aptallık olduğunu haykırsa da diğer yanım artık Sirius'a gideceği ve harekete geçeceği için mutluydu. Richard'ı gördüğüm yerde küle çevirme hayalim çok yakındaydı.

Ben, “Yolculuğa ne zaman çıkacağız?” diye sorduğumda Alice, “Yarın gece,” diye cevapladı.

Savaş sadece iki gün sonra başlayacaktı. Oysa ben bu savaşa hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Kendime güvenim kırılğan haldeydi. Tek bir sözle kendimi yerin yedi kat altına gömebiliyordum. Ama Aaron yanımda olduğu için yine de kendimi şanslı sayıyordum.

Arkadaşlarımın birbirine endişeyle bakan gözleri arasında gerginliğim arttığı için yerimden kalktım ve herkese yıldızlı

Küllerin Kehaneti

geceler diledikten sonra üst kattaki odama yöneldim. Gücümü kontrol edemediğim hale gelmeden önce derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Aptalca bir hareket yaparak hiç kimseye zarar vermek istemiyordum.

Botlarımı ve üniformamı çıkarıp bir kenara bıraktıktan sonra iç çamaşırlarımla yorganın altına girdim ve gelecekteki güzel günlerimi hayal ederek uyumaya çalıştım.

Pembe ağaçların arasında ilerlerken kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine heyecanla atıyordu ve yerimde duramıyordum.

Kendi etrafımda bir kez döndüğümde havaya yükselen eteğim dikkatimi çekti ve bakışlarımı kendime çevirdim. Üzerimde sarı renkte, askılı bir elbise, elbisenin her yerinde rengârenk minik çiçekler vardı. Saçlarım omuzlarımdan belime doğru akıyordu ve neşe saçıyordum.

Ağaçların arasında dans ederek ilerlerken Aaron'ın bana daha önce öğrettiği ateş meyvesini gördüm. Meyveyi incelerken uzaklardan ismimi haykıran bir ses duydum.

"Victoria!"

Bana seslenen kişinin ismimi söyledikten sonra kahkahalar attığını işittim. Onun kahkahaları farkında olmadan bana da bulaşırken sese doğru ilerledim. Çıplak ayaklarımı gıdıklayan çimlerin üstünde yürürken adımları duyduğum yerden konuşma sesleri geldi ve beni çağıran kişinin tek başına olmadığını anladım.

"Victoria!"

Güneşin beyaz tenimi yakmasına izin vererek, sahile çıktığını bildiğim yoldan geçtim. Ağaçları arkamda bıraktığımda

bembeyaz kumsala ulaştım. Denize yakın tarafta tanıdık yüzler gördüğümde yanlarına koştum.

“Victoria!”

En başından beri bana seslenen Rose, yanına ulaştığımda âdeta üzerime atladı ve kollarını boynuma doladı. Rose bacaklarını belime sararken ben de kollarımı onun beline doladım ve kendi etrafımda dönmeye başladım.

Rose’un kahkaha sesleri sahilde yankılanırken, “Güzelim,” dedim. “Seni çok özledim.” Rose’un gözlerinde neşeyi yakaladıktan sonra onu yanaklarından öptüm. Güzel kokusunu içime çekerken Oscar’ın, “Kıskanıyoruz ama,” dediğini duydum.

Rose kucığımdayken kumların üstüne oturdum. Arkadaşlarım sahile bir örtü sermiş, piknik yapıyorlardı. Örtünün üzerinde onlarca meyve gördüm. Oscar elindeki içeceğin aynısından bana da doldurup uzattığında çok susadığımı fark ettim.

İçekten büyük bir yudum aldığım sırada Rose yanağıma bir öpücük kondurdu. “Aaron bana bugün ateşten yıldızlar yapmayı öğretti,” dedi. Rose’a inanmıyormuş gibi şaşkınlıkla bakarken, “Göster bakalım,” dedim.

Rose boynuma doladığı kollarından birini kendine doğru çekip hiç zorlanmadan havada kırmızı yıldızlar oluşturduğunda, “Rose,” diye çığlık attım. “Bu muhteşem! Sen inanılmazsın!”

Rose ateşini geri çekerken övgülerimi duydukça mutlu oldu. Kucığımdan kalkıp sahilde koşmaya başladığında bir anda arkamdan yaklaşan biri elleriyle gözlerimi kapadı. Etrafım karanlığa büründüğünde Oscar, “Arkandaki kim, tahmin et,” dedi.

Gözlerime değen elleri hissetmeye çalışırken derin nefesler alıp tanıdık bir koku duymayı diledim ama denizin tuzlu kokusu dışında bir şey alamıyordum. Tuttuğum bardağı kumların

Küllerin Kehaneti

üstüne bıraktıktan sonra ellerimi gözlerimi kapatan ele götürüp tenini okşadığımda kim olduğunu buldum.

"Aaron," diye fısıldadığımda arkamdaki kişi ellerini yüzümden çekti ve yanağıma büyük bir öpücük kondurdu. Başımı hızla ona doğru çevirdiğimde Aaron'la göz göze geldim. Aaron burnumun ucunu öpmeden önce, "Sevgilim," diye fısıldadı.

Oscar'ın yanında oturan Diana, "Hiç sevimli değilsiniz," dediğinde Aaron, "Kıskanma," diye karşılık verdi. Daha önce Aaron'ın arkadaşlarıma karşı bu kadar içten bir tavırla konuştuğunu görmemiştim.

Aaron yanıma oturup beni kendine çektiğinde güneşin tadını çıkarmaya başladım. Diana kumların üzerine uzanıp başını Oscar'ın kucığına koyduğunda Oscar, Diana'nın dudaklarına bir öpücük bıraktı.

İçimi, tüm sevdiklerimi bir arada görmenin heyecanı sararken göğsümün tam ortasında bir sızı vardı. Her şey çok güzeldi ama bir şeyin eksikliği mutluluğumun hepsini elimden almak için çabalıyordu.

Anlık huzursuzlukla yerimde kımıldadığımda Aaron kulağıma doğru, "Bir sorun mu var, güzelim?" diye fısıldadı.

Ben, "Hayır," dediğimde Aaron kulağımın tam altından öptü ve tüylerim diken diken oldu. Altdudağımı ısırduğım sırada Aaron bu kez de boynumdan öptü ve o an eridiğimi hissettim. Güneşin altında bekleyen bir dondurma gibi yavaş yavaş, kumların içinde kaybolmuş gibi bir histi bu.

Sahilde Rose'la beraber bize doğru koşan Adelina'yı gördüğümde gülümsedim. Her zamanki gibi yarıştıklarını fark ettiğimde, "Rose! Rose!" diye bağırarak tezahürat yapmaya başladım.

Diana da Oscar'ın kucğıından kalkıp koşan kızları izlerken, "Rose!" diye bağırdı ve Oscar da kardeşini destekledi. Biz çığılıklar atarken yanımıza önce Rose ulaştı ve abisinin kucğıına atlayıp, "Kazandım!" diye bağırdığıında hepimiz onu alkışladık.

Birkaç saniye sonra gelen Adelina ellerini dizlerine koyup hızlı hızlı nefes alıp verirken, "Bir gün seni geçeceğim, cadı kız," dedi. Oscar'la benim aramdaki boşluğā oturan Adelina nefesini düzene sokmaya çalışırken Rose kazandığı için onunla dalga geçmeye başladı.

Ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onları izlerken Aaron ortada duran meyvelere uzanıp bir tane çilek aldı. Çileğı bana uzattığında yarısını ısırđım ve Aaron da diğeri yarısını ağzına atarken Diana'nın öksürdüğüünü işittim.

Oscar, Diana'nın boğazında kalan meyveyi çıkarmak ister gibi sırtına vurduğunda Diana'nın beyaz teni kırmızıya döndü. Ben telaşla doğrulup dizlerimin üstünde dururken Adelina, "İyi misin?" diye sordu.

Neredeyse boğulmak üzere olan Diana'nın boğazına takılan meyve ağzından çıkıp örtünün üzerine düştüğünde tuttuğum nefesimi bıraktım. Oscar'ın bir eli Diana'nın sırtını okşarken diğeri eliyle genç kızın elinden tutuyordu.

Oscar, "İyi misin, sevgilim?" diye sorduğunda Diana öksürmeye devam ediyordu. Rose korku dolu bakışlarla Diana'yı izlerken onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Diana'nın ağzından kanlar akmaya başladığında dehşete düştüm.

Oscar, "Ne oluyor?" diye bağırdığıında Aaron, Diana'nın yanına gitti. Diana kan kusarken Rose'un gözlerini kapatıp küçük kızın başını karnıma yasladım. Yaşananları görmesini istemediğim için, "Gözlerini sakın açma," diye tembihledim.

Küllerin Kehaneti

Adelina nasıl yardım edeceğini bilemeyerek kardeşinin elini tutarken Diana üstünde durduğumuz beyaz örtüyü kırmızıya çevirmişti. Her yer kan içinde kalırken öğürmesinin durması için tanrılara dua ettim. Oscar çaresiz bir sesle, "Aaron," dedi ama hiçbirimiz ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyorduk.

Ben kanı nasıl durdurabileceğimizi düşünürken Diana'nın elbisesi de kanlar içinde kalmıştı. Oscar ve Adelina'nın çığlıkları sahilde yankılanırken Aaron olan biteni anlamaya çalışıyordu. Rose, "Ölüyor," deyip ağlamaya başladı.

Rose'u teselli etmeye çalışarak, "Hayır," dediğim sırada Rose bağırdı: "Ona yardım edin! Ölüyor! Hissediyorum!"

Rose'a kızarak, "Gözlerini kapat," dediğimde ellerini yüzüne götürüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Diana en sonunda öğürmeyi bıraktı ve Oscar'ın üzerine düştü. Bayıldığı için artık öğürmemesine rağmen dudaklarından kanlar akmaya akmaya ediyordu.

Bir süre daha akan kan artık yavaşlayarak bir sızıntıya döndüğünde Diana'yı uyandırmaya çalışan arkadaşlarıma doğru, "O iyi mi?" diye sordum. Hiç kimse bana cevap vermediği için aynı soruyu defalarca kez tekrarladım ama Diana'nın etrafını sardıkları için olan biteni artık göremiyordum.

Rose hıçkırıkları arasından, "Öldü," dediğinde gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Hayır!" diye bağırdığımda Rose, "O öldü!" diye tekrarladı.

"Hayır!"

"O öldü!"

Çığlık ve ağlama sesleri birbirine karışırken duyduğum tek şey Rose'un hiç durmadan tekrarladığı kelimeler oldu.

"Diana öldü."

Yüzümde gezen elleri hissettiğimde gözlerimi araladım. Yatağımın yanında duran William, “Nefes al, Victoria,” dediğinde nefesimi tutmayı bıraktım. Az önce yaşadıklarımı düşünerek etrafıma baktım ve Hamal bölgesindeki evde olduğumuzu anladım.

“Ben...” diye fısıldadığımda sesim çok kısık çıktı. Boğazımın acıdığını hissettiğimde uykumda bağırığımı anladım. Rüyamda gördüklerimi hatırlayınca yataktan hızla kalktım ve William’ı geride bırakarak odadan çıktım.

Diana’nın odasının kapısını açıp koşarak yatağının yanına gittim. Kızıl saçları yastığına dağılan arkadaşımın huzurlu bir şekilde uyuduğunu gördüğümde ağlamaya başladım. Göğsü inip kalkmasına rağmen elimi Diana’nın yüzüne doğru uzattım ve ancak verdiği nefesler elime çarptığında içim rahatladı.

Odadan sessizce çıktığımda kapının önünde beni bekleyen William’a sarıldım. Diana yaşadığı için mutlu olmam gerekirken gözyaşlarım hızlandı. Hıçkırmaya başladığımda William sırtımda birleştirdiği kollarını hareket ettirip, “Bir şey yok,” diye fısıldadı ve alnıma bir öpücük bıraktıktan sonra birlikte odama döndük.

William’la beraber yatağıma oturduğumda, “Sorun ne, güzelim?” diye sordu. “Rüyanda ne gördün?”

“Diana,” diye fısıldadıktan sonra yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle sildim. “Kanlar içindeydi.” Daha fazlasını anlatamayacağımı fark ettiğimde yüzümü ellerime gömdüm ve hıçkırıklarımı gizlemeye çalıştım.

William beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. “Hiçbirimize bir şey olmayacak,” dedi. “Sadece bir rüyaydı. Diana iyi. Herkes iyi.”

William'ın kokusunu içime çekerken sakinleşmeye çalıştım. Birbirimize sarılır halde ne kadar kaldığımızı bilmediğim sırada, “Benimle uyur musun?” diye sordum.

William bunu sorduğuma şaşırmış gibi, “Sen yeter ki iste! Her gün seninle uyurum,” dedi. Yatağın üstündeki yorgani bir kenara çekip beni duvar kenarına doğru yatırdıktan sonra kendisi de yanıma yerleşti. Üstümüze yorgani örttükten sonra da kolunu belime doladı.

“Gözlerimi kapadığımda aynı sahneyi görüp duruyorum,” diye fısıldadığımda William çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı. “O zaman gözlerini kapama ve bana bak.”

Bakışlarımız buluştuğunda açık yeşil renkteki gözlerini izledim. Bu şekilde saatlerce durup onun yüzüne bakabilir, kahverengi saçlarını ve kumral teninin her bir santimi ezberleyebilirdim.

William da benim gibi gözlerini yüzümde gezdirirken bakışlarının bir an dudaklarımda durduğunu fark ettim. Nefesi nefesime karıştığı sırada onunla ilk öpüşmemiz aklıma geldi ve gülümserken altdudağımı ısırdım.

William'ın çenemde duran eli yanağımda gezinirken, “Niye güldün?” diye fısıldadı. Düşündüğüm şeyi ona söyleyemeyeceğim için bakışlarımı kaçırdım. William, “Gözlerini benden kaçırma,” dediğinde sesindeki bu tınıyı daha önce duymamıştım.

Midemi altüst eden ve tenimi karıncalandıran adama doğru baktığımda göz göze geldik. Bir an gelen cesaretle, “Seninle öpüştüğüm ilk an aklıma geldi,” dedim.

William yüzüme doğru düşen saçlarımı geriye doğru çektikten sonra işaretparmağının tersiyle yanağımı okşadı.

“Benim hiç aklımdan çıkmıyor.” Yine beni mahveden o ses tonuyla konuştuğunda dudaklarımı yaladım.

William aramızda kalan o kısacık mesafeyi de kapatırken, “Seni öpmemi ister misin?” diye sordu. Parmaklarını boynuma doladığında ben de dudaklarına doğru uzanarak cevabımı verdim.

William altdudağımı dudaklarının arasına alıp hareket etmeden bekledi. Anın tadını çıkarmak ister gibi nefesimi içine doğru çekti. Yavaş hareketlerle dudağımı emdiğinde gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre sonunda onu tekrardan tattığımda, kaçırdığım onca zaman için pişman oldum. Onun tek bir dokunuşunun bende uyandırdığı hisler için her şeyimi verirdim. Bana şefkatle dokunmaya ve öpmeye devam ettiği sürece tek bir günüm bile kötü geçmezdi.

Bana her şeyi unutturan öpücüğüne sarıldım. William’ı taklit ederek onun altdudağını emmeye başladığımda o da tutkuyla karşılık verdi. Dişlerimi dudaklarına sürttüğümde William’ın genzinden gelen erkeksi ses tüylerimi ürpertti.

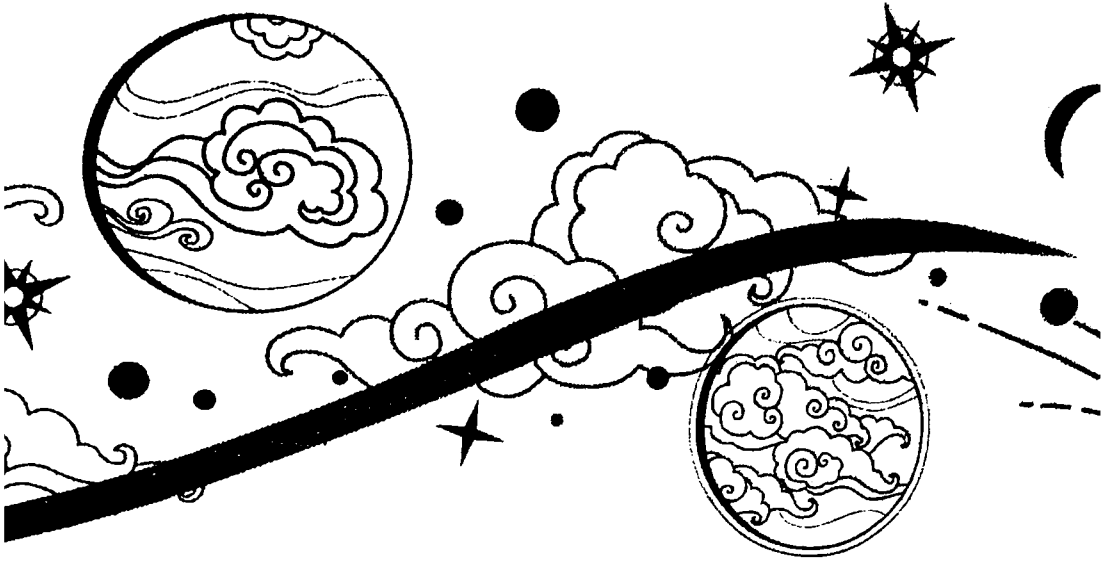
Geri çekilip gözlerimi açtığımda onun da gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. “Bu...” derken gülümseyen William, cümlesine, “Bu çok güzel,” diye devam etti. Utandığım için yanaklarımın kızardığını hissettiğim sırada William ciddi bir ifadeye bürünüp, “Seni çok seviyorum, Victoria,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dediğimde tekrar dudaklarıma uzandı ve bu sefer hasretle öptü. Hareketlerinin yumuşaklığı azalırken geri çekildim ve “Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdim.

Önce dudaklarıma sonra burnumun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra beni kendine çekti. Başımı göğsüne

Küllerin Kehaneti

yaslayıp kollarını bedenime doladı. Uyuma zamanının geldiğini anladığımda William'ın dudaklarını düşünerek gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 13

Uyandığımda, yanımda uzanan William'la uzun bir süre öpüşmekten şişen dudaklarımla yeni güne başladım. William kendi odasına gittiğinde yorganın içinde yarı çıplak halde yattığımı fark edince yanaklarım kızardı. Dün gece gördüğüm rüyadan sonra üzerimde ne olduğuna dikkat etmemiş ve bu hatayı ikinci kez yapmıştım.

Rüya tekrar aklıma geldiğinde yüzümdeki gülümseme silindi. Hızlıca hazırlanıp kendime çekidüzen verdikten sonra yan odamda kalan Diana'nın yanına gittim. Odasının boş olduğunu gördüğümde hayal kırıklığıyla merdivenden indim.

Salonda ve mutfakta hiç kimseyi göremediğimde erken kalktığımı fark ettim. Temiz hava almak için evin bahçesine çıkınca evin sağ tarafından gelen sesler duydum. Oraya doğru sessizce ilerlediğimde Oscar ve Diana'yı öpüşürken yakaladım.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Oscar beni fark etti ve Diana'yı öpmeyi bıraktı. Yakalanmanın verdiği telaşla, "Özür

dilerim,” dedikten sonra koşarak eve girdim. Mutfakta mataraya su dolduran William telaşlı halimi görünce tek kaşını kaldırarak beni inceledi.

“Kimden kaçıyorsun?”

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle William’ın yanına gittim ve parmaklarımın ucunda yükselerek kulağına doğru fısıldadım. “Bahçede Oscar’la Diana’yı öpüşürken gördüm.”

William kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde bedenlerimiz birbirine yaslandı. Dudakları yanaklarımı bulduğunda, “Bu bir yerden tanıdık geliyor,” dedi. Ben de ellerimi William’ın yanaklarına koyup altdudağını dudaklarımın arasına alarak onu öptüm.

Dudaklarımız ayrıldığında, “Bağımlılık yapıyorsun,” diye fısıldadı ve eliyle sırtımı okşarken, “Sensiz gitmek istemiyorum,” diye ekledi.

Ben de William’la yollarımız ayrılacağı için hiç olmadığım kadar üzgündüm ama duygularıma yenilmemek için kendimi sıkıyordum. Ben Sirius’a giderken o Vega’ya gidecekti ve buluşma anı gelinceye kadar birbirimizden haber alamayacaktık.

Onun kulağına doğru, “Son kez,” diye fısıldadım. “Son bir kez daha yollarımız ayrılacak ama sonrasında beraber olacağız.”

William, “Son kez,” diye karşılık verdiğinde gözlerinin içine uzun uzun baktım. Daha sonra da sarılmayı bırakıp mutfağı göstererek, “Beraber kahvaltı hazırlayalım mı?” diye sordum.

Başıyla onayladığında kahvaltıya koyabileceğimiz malzemeleri bulmak için tek tek dolaplara baktım. Ben

kullanabileceğimiz malzemeleri alıp tezgâhın üstüne koyarken William da tabakları ve bardakları masaya yerleştirmeye başladı.

“Yulaf lapasını nasıl yapacağız?” diye sorduğumda William masadaki işini bitirip yanıma geldi. Büyük bir kâsenin içine hepimize yetecek kadar yulaf ve üstünü biraz geçecek kadar su koydu.

William, “Suyun içine koyduktan sonra yulafların şişmesini beklemelisin,” diye anlatırken tam arkama geçti ve kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yerleştirdi. Yakınlığı yüzünden yanaklarım kızarıırken ona doğru döndüm. William dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, “Gerçek bir prensessin sen,” dedi.

“Ben bir prenses değilim,” diye itiraz ettiğim sırada evin kapısı açıldı ve Diana’yla Oscar içeri girdiler. William onları görmesine rağmen beni bırakmadığında beyaz tenimin artık tamamen kıpkırmızı olduğuna emindim.

Diana’nın beline sarılıp kendine çektikten sonra onunla beraber yürümeye başlayan Oscar bana çapkın bir tavırla göz kırptığında gülümsedim. Oscar, “Yanlış bir zamanda mı geldik?” diye sorduğunda ben hızla William’ın kolları arasından çıktım ve tezgâhın üstündeki malzemeleri göstererek, “Hayır. Kahvaltı hazırlamak için bize yardım edebilirsiniz,” dedim.

Bir kalıp peyniri ince dilimler halinde keserek tabağa koyarken Diana yanıma geldi ve hazırladığım tabakları masaya yerleştirdi. Oscar da dolaptan iki ekmek alıp yanıma yaklaştı ve kesmeye başladı.

Bana doğru fısıldayarak, “Kızarmışsın,” dediğinde soğuk ellerimi yanaklarıma götürüp utancımı azaltmaya çalıştım.

“Hayır,” diyerek kendimi savunurken Oscar kahkaha atmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Hazırladığım peynir tabağını Diana’ya uzattığımda onu da masaya koydu. William ve Diana kendi arasında bir soh-bete başladıklarında Oscar bana doğru eğildi. “Bizi öpüşür-ken gördüğün için mi kızardın yoksa tüm gece William’la öpüştüğünü herkes anlayacağı için mi?”

Gözlerim ve ağzım şaşkınlıkla açılırken elimdeki bıçağı tezgâha bırakıp ona baktım. Bir şeyler söylemeye çalışmama rağmen dudaklarımdan sadece, “Ne?” kelimesi döküldü.

Oscar söylediği şeyle beni çıldırttığını bildiği için bu an-dan keyif alarak omuz silkti. Ekmek dilimlerini bir tabağa sırayla dizerken, “Dudaklarının bu kadar çok şişmesinin sebebi dün gece fazlaca ısırılmış olması olabilir,” dedi. Beni utandırmak için her yolu deniyordu.

Oscar’ın koluna yumruk attığımda elindeki tabağı düşür-memeye çalışırken sahte bir şaşkınlıkla baktı. “Bunu daha önceden hesaplamalıydın. Şimdi herkes öpüştüğünü bilece-ği için beni suçlayamazsın,” dediğinde koluna bir kez daha vurdum. İsyan ederek, “Hey! Burada sana yardımcı olmaya çalışıyorum,” diye bağırdı.

Ben Oscar’ın elindeki tabağı alıp masanın üstüne koyar-ken William, Diana’nın anlattığı bir şeye gülümsüyordu. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı ve Diana’yı dinleme-ye devam etti. Oscar, “Gerçekten de utanıyor musun yoksa, Victoria?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

Belimi masanın yanında duran sandalyeye yaslayıp kol-larımı göğsümde birleştirdim. “Dilini kesmemem için bana

tek bir sebep söyle,” diye bir tehdit savurduğumda Oscar başıyla Diana’yı gösterdi.

Önce Diana’ya sonra Oscar’a baktım ama ima ettiği şeyi anlamadığım için kaşlarımı çattım. Oscar kahkaha atmaya başladığında evdeki herkesi uyandıracağı için telaşlandım ama o kendini tutmaya çalışırken daha fazla güldü.

Oscar’ı omzundan ittirip, “Senin sorunun ne?” diye sorduğumda Diana ve William da benim gibi şaşkın halde aramızda olan biteni izliyordu. Oscar kahkaha sesleri arasından, “Bunu bilmediğini söyleme,” derken ellerini karnına götürdü. Gözlerinden yaşlar aktığında gülmekten ağladığı için ben de gülümsedim.

Oscar bir anda aydınlanma yaşamış gibi gülmeyi kesip, “Sen ciddisin,” dedi. William’a yardım dilenen gözlerle baktığımda Oscar, “Bu çok ciddi bir konu. O yüzden gülmeme liyim,” dedi.

William beni kurtarmak ister gibi, “Ne olduğunu açıklasan ve hep beraber gülssek, Oscar?” dedi. Hepimiz merdivenlerden inen Alice’e doğru döndüğümüzde Oscar yanıma yaklaşıp kulağıma doğru, “Bahsettiğim şeyin ne olduğundan emin olmanı sağlayacağım, Victoria,” dedi.

Onu göğsünden ittirdiğimde bir kahkaha daha attı. Diana ise bizim didişmemizi görmezden gelerek, Alice’e, “Yıldızlı sabahlar,” dedi. Oscar’ın gülümsemesi istemeden bana da bulaşmıştı ve kendimi onların arasında çok mutlu hissediyordum.

Tüm arkadaşlarım yavaş yavaş uyanıp mutfağa indiğinde hep beraber kahvaltı yapmaya başladık. William yanımda Aaron ise tam karşımda oturuyordu. Oscar’ın söyledikleri

yüzünden Aaron'ın William'la aramda geçenleri anladığını düşünerek bakışlarımı ondan kaçırıyordum. Aaron beni herkesten iyi tanıyordu ve sadece bakışlarımı kaçırmam bile onun her şeyi çözmesi için yeterliydi ama kendime engel olmuyordum. Duygularımı kontrol etmek diğerleri kadar basitçe yapabildiğim bir şey değildi.

Kahvaltı masasının etrafında son anlarımızın tadını çıkararak eğlendikten sonra evin içinde bir hazırlık başladı. Bu gece yola çıkacağımız için herkes evi geldiğimiz gibi bırakmak için çabalıyordu. Odaları temizledikten sonra kendi eşyalarımızı toparlamaya koyulduk. Birkaç gün önce yıkayıp kuruttuğumuz çamaşırlarımı çantalara yerleştirdiğimde yapacağım bir şey kalmamıştı ama ben kendime bir iş bulmak için çabalıyordum. Bir an bile boş kalıp düşüncelerimin esiri olursam istemediğim şeyler yapmaktan korkuyordum.

Alice ülkenin detaylı bir haritasının olduğu parşömeni çıkarıp hepimize planı adım adım anlattı. Vega'da gezecekleri bölgeleri ve bu yolculuğun ne kadar süreceğini hesapladı. Sirius bölgesine bizim görmemizi istediği kasabaları ve en sonunda buluşma noktamız olacak kasabayı işaretledi. Haritada her yeri detaylı olarak gösterdikten sonra da katlayıp Aaron'a verdi. William da Alice anlatırken kendi haritasında gerekli işaretlemeleri yapmış, Aaron'daki haritanın bir kopyasını çıkarmıştı.

Neredeyse akşam olurken arkadaşlarımdan endişelerinin arttığını hissediyordum. Kendimi oyalamak için odama çıkıp eşyalarımı yüzünce kez katlayıp çantama yerleştirme işine başladım. Salondaki gerginliğin beni etkilemesine izin vermek istemediğim için kendimle baş başa kaldım.

Bir süre sonra odamın kapısı açıldığında gelenin Aaron olduğunu sanmıştım. Çünkü Aaron tüm gün benden uzak durmuş, ortalıkta gözükmemişti ve bunun benim için ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Kapının önünde beni izleyen William'a gülümsediğimde yavaş adımlarla yanıma geldi.

William elimdeki çamaşırları alıp yatağın üstüne attıktan sonra ellerimi sıkıca tuttu. "Senden ayrılmak istemediğimi söylemiş miydin?" diye sorduğunda, "Bugün tam on yedi kez söylemiş olabilirsin," diye cevapladım.

"Gerçekten saydın mı?"

"İlk beşten sonra kendimi tutamadım."

William ellerimi bırakıp beni kendine çekti ve kollarını sırtıma doladı. "Seni çok seviyorum, Victoria. Seni gördüğüm ilk andan itibaren büyüme kapılıp gittim ve artık kendimi nasıl durdurabilirim, inan bilmiyorum." William saçları-mın arasına bir öpücük bıraktıktan sonra, "Göğsümü ele geçirip beni içten içe yakan bu sevgiyi sana nasıl gösterebilirim, bilmiyorum," diye ekledi.

Bana sarılmayı bıraktıktan sonra ellerini yanaklarıma koyup başımı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda, "Tek bir bakışının bile içimi yaktığını sana hangi kelimelerle anlatabilirim, bilmiyorum," dedi.

Ardından dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey olmasına izin verme. Alice her zaman önceliğimizin arkadaşlarımız olduğunu söyler ama bu sefer önceliğin sensin. Aaron'ın seni canı pahasına koruyacağını biliyorum. Lütfen," derken gözleri doldu. "Onun yanından ayrılma ve sana yardım etmesine izin ver."

Eğer konuşursam ağlayacağımı bildiğim için başımı sallamakla yetindim. William bu kez de alnıma bir öpücük kondurup, “Ne olursa olsun seni bulacağımı ve yanında olacağımı bil,” dedi. “Sakin korkma.”

En kötü ihtimali düşünerek konuşuyordu ama ben ikimize de bir şey olmayacağını biliyordum. Gözlerim bileğindeki kırmızı ipe gittiğinde, “Sakin çıkarma,” diye fısıldadım. Bunun üzerine William da benim bileğimdeki ipe kısa bir bakış atıp, “Sen de,” dedi.

Ağlamak istemediğim için gülümsediğimde William’ın dudakları dudaklarımı buldu. Altdüdağımı emmeye başladığında parmaklarımın ucunda yükselip onu tutkuyla öptüm. William’ın elleri boynumdan belime doğru indi ve beni kendine çekti. Öpüşmemiz derinleşirken dudaklarımın arasından bir inilti çıktı.

Onu öpmeyi bıraktığımda dudaklarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Dudaklarım dudaklarında öylece hareket etmeden dururken parmaklarımı onun saçlarının arasında gezdirdim. William’ın dilini ağzımın içinde hissettiğimde onu taklit ederek dilimi ona doğru uzattım. Gözlerimi kapattığımda dilinin yaptıklarını tüm bedenimde hissettim ve o an kalbimin o kadar hızlı atabilmesinden korktum.

Diliyle yaptıkları beni binlerce parçaya ayırırken William en sonunda geri çekildi. “Seni seviyorum,” dediğinde ben de, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Öpüşmemiz dengemi bozmuş, gözlerim buğulanmıştı. Onu bulanık görürken dudaklarımı William’ın boynuna götürüp tenini emdim.

Ama sonra, utandığım için geri çekilip kollarının arasından çıktım. Ellerini tutup parmaklarını parmaklarıma doladım.

Gözlerinin içine baktığım sırada William, “Artık gitmeliyim,” dedi. Beni son kez kendine çekip kolunu belime doladı ve ayaklarımı yerden kesip beni havaya kaldırdıktan sonra dudaklarımdan öptü.

William odadan çıktığında parmaklarımı dudaklarıma götürüp beni çıldırtan öpüşünü düşündüm. Yanaklarım utançla kızarıırken Oscar’ın dilini kesmemem için neden iyi bir sebebi olduğunu artık anlıyordum.

Ve kesinlikle haklı bir sebepti.

Tüm hazırlığım bittiğinde çantalarımı alarak aşağı kata indim. İşi biten arkadaşlarım sırayla salona gelirken ben de belimdeki bıçakları kontrol edip botlarımın bağcıklarını onlarca kez tekrardan bağladım. Gece olduğu için grubumuz ikiye ayrılarak yolculuğa başlayacaktık. Bu geceyi saymazsak savaş başlamadan önce sadece bir günümüz vardı.

Merdivenlerden inen Adelina eşyalarını koltuğun kenarına bıraktıktan sonra bana doğru, “Biraz konuşabilir miyiz?” diye sorduğunda başımı sallayarak cevap verdim. Evden çıkmak için yürüdüğünde peşine takıldım ve soğuk havaya çıktığımızda Adelina kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Diana’yla farklı gruplarda olmak canımı çok sıkıyor.” Sıkıntılı bir şekilde altdudağını yaladıktan sonra tuttuğu nefesi bıraktı. “Ne Diana’yı ne de Alice’i onunla aynı ekipte olmak için ikna edemedim.”

Adelina ellerini beline koyarken, “Bunu senden isteyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama bunu yapmak zorundayım,” dedi. Benden bir cevap beklediğini anladığımda, “Evet,” demekle yetindim.

“Benim ondan başka hiç kimsem yok.” Adelina gözlerini benden kaçırıp etrafına bakındıktan sonra tekrar bana döndü. “O herif elimden her şeyimi aldı, onun yüzünden ailemi kaybettim. Kendimi bile.”

Bir an için elimi Adelina’ya uzatıp ona destek vermek istedim ama onu teselli etmeye çalışırsam beni mahvederdi. Şu an onun için bu konuşmayı yapmak bile yeterince zordu. Bu yüzden sessizce onu dinlemeye devam ettim.

“Diana’yı kaybedersem nasıl yaşarım, bilmiyorum. Bunun düşüncesinin bile beni nasıl mahvettiğini tahmin edemezsin. Senden rica ediyorum,” derken kendini zorladığı için boğulacak gibi duruyordu. “Lütfen, onu koru. Diana dışında hiç kimsem yok.”

Samimi ve içten bir tavırla, “Onun yanında olacağım,” diyerek Adelina’ya söz verdim. Diana sadece onun için değil benim için de özeldi. Onu yalnız bırakmayacak ve gözümün önünden ayırmayacaktım.

Adelina güçlükle, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadığında başımı salladım. Konuşacak başka konumuz kalmadığı için beraber eve girdik. Neredeyse tüm arkadaşlarımdan hazır olduğunu gördüğümde Alice, “Artık çıkalım,” dedi.

Kendime ait çantaları aldıktan sonra tekrar evden çıktım ve ahırdan Ayris’i çıkardım. Eşyalarımı yerleştirdikten sonra ata bindiğimde William atıyla beraber yanıma yaklaştı. Bacaklarımız birbirine değerken elini bana uzattı ve parmaklarını parmaklarıma doladı.

“Seni seviyorum.”

Sesinin bana hissettirdiği huzura sığınarak endişelerimi azaltmaya çalıştım. Bizi izleyen Aaron ve Adelina’yı görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı William’a odakladım.

“Ben de seni seviyorum.”

William, elimi kendine doğru çekip bileğimin iç tarafından öptü. Gözlerini kırmızı ipe dikip, “Savaş bittiğinde bir daha hiç ayrılmayacağız,” dedi. Bana doğru uzandığında ben de yaklaşıp dudaklarımdan öpmesine izin verdim.

Gözlerimi açtığımda birbirimizden ayrılmıştık ama ben William’ın elini zorlukla bırakmıştım. William atını ilerletip Alice’in yanına yaklaştığında Aaron’ın gözleri üzerimdeydi. Oscar ve Diana da birbiriyle vedalaşıyordu.

Alice, “Buluşma yerinde görüşürüz,” dedikten sonra başıyla selam verdi. Arkasını dönerek kendi ekibiyle beraber yola koyulurken William’la son kez birbirimize baktık. Ama ben gözden tamamen kayboluncaya kadar onu izlemeye devam ettim.

Aaron, “Gitme vakti,” diye fısıldadığında Diana’nın yanına geçtim ve ikimiz ekibin önünden ilerlemeye başladık. Simon, Claire ve Gale ekibin ortasındaiken en arkada Aaron vardı.

Sirius bölgesine doğru yolculuğumuzun ilk dakikalarında Diana’nın gizlice ağladığını fark ettim ama tek kelime bile etmedim. Düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ailesindeki son kişiden ve âşık olduğu adamdan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bir süre sonra ağlamasına son verdiğinde, “Onlara hiçbir şey olmayacağını biliyorsun,” dedim. “Hepsi birliğin en başarılı askerleri.”

Diana, “Seni tek gönderemezdim,” dediğinde benim için kendi ailesinden vazgeçtiğini anladım. Bir ağacın altından geçerken başımı eğdiğim için onu göremiyordum ama

açıklığa çıktığımızda hayranlıkla ona bakıp, “Benim için fedakâlık mı yaptın?” diye sordum.

Diana bir şey söylemeyip dudaklarında tatlı bir tebesümle bana baktığında cevabımı almıştım. “Aaron’ın yanında olduğunu biliyorum ama ona yeterince güvenmiyorum.” Aaron günler önce onun kardeşini kurtardığı için tek kaşımı kaldırdığımda, “İkizimi kurtarmış olsa bile,” diye ekledi.

“Seni seviyorum, Diana,” dediğimde, “Biliyorum,” diye karşılık verdi. Onun beni sevdiğini söylemesine gerek yoktu. Şu an atını benimle beraber Sirius’a sürmesi zaten beni sevdiğini söyleme şekliydi.

Yolculuk boyunca duygularım yerine saraya gittiğimde yapmak istediklerime odaklandım. Çünkü duygularımı gereğinden fazla düşünürsem gücümün ortaya çıktığını ve onu kontrol etmekte zorluk çektiğimi daha önce pek çok kez görmüştüm. Bu nedenle, düşüncelerimi yaşayabileceğimiz kötü ihtimallerden uzaklaştırmak benim için en iyisiydi.

Saraya gittiğimde önceliğim Richard Sirius’tan kurtulmak olacaktı. Gerekirse kendi canımı tehlikeye atacak ve o adamın öldüğüne kendi gözlerimle şahitlik edecektim. Ondan sonraki planım da uzun süredir konusunun bile açılmadığı kehanette geçen taştı. Young taşının kayıp parçalarını birleştirmeyi ve gelecek nesillerin bu lanetten kurtulmasını istiyordum.

Ayrıca annemle yüzleşmem ve ailem hakkındaki gerçeği ondan duymam gerekiyordu ama onun hâlâ sarayda olup olmadığını bile bilmiyordum. Alexander öldükten sonra başına onlarca şey gelmiş olabilirdi. Eğer Richard’ın oğlu gerçekten Alexander’sa ve ben onun gerçek kızı değilsem o zaman

annemin o sarayda yaşamak için hiçbir sebebi kalmamıştı. Bu yüzden Richard ona zarar vermiş bile olabilirdi.

Her şey bittiğindeyse gerçek babamı bulmak istiyordum. Onun benden haberi olup olmadığını bilmiyordum ama ikimizin de gerçekleri öğrenmeye hakkı vardı. Aileme kavuştuktan sonra da hayatımın sonuna kadar William'la beraber olmayı hayal ediyordum. Savaş planadığımız gibi giderse bu hayallerime kavuşacağımdan emindim.

Ekip arkadaşlarımla beraber Sirius bölgesine ulaştıktan sonra bölgede Alice'in söylediği kasabaları gezdik. O kasabalarda olağandışı bir hareket göremediğimiz için güneş batmadan geceyi geçireceğimiz yere ulaştık ve atlarımızı ağaçlara bağlayıp açık bir alanda ateş yaktık. Aslında ateş yakmak hiç güvenli değildi ama Sirius diğer bölgelere göre daha soğuktu ve arkadaşlarım üşüyordu.

Ateşin etrafında oluşturduğumuz çembere katılan Aaron çevreyi kontrol etme işinden henüz dönmüştü. Yanıma oturmak yerine tam karşıma geçerken bir sorun olmadığını söyleyerek içimi rahatlatmıştı.

Onun bana olan bakışlarında bir değişiklik vardı. Son günlerde çok düşünceliydi ve her şeyi yapmaya hazır gözüküyordu. Sürekli tetikteydi ve gözlerini hem benden hem de etrafımda olan bitenden ayırmıyordu. Korumacı tavrını eskisinden daha fazla hissediyordum.

Aaron gözlerimin içine bakarak, "Tüm bunlar bittiğinde tahta kim geçecek?" diye sordu ve sonra da bakışlarını benden çekip diğerlerinin üstünde gezdirdi. Hiç kimse cevap vermediğinde Simon sessizliği bozarak, "Ben William'ın geçmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Diana, “Buna kim karar verecek?” diye sorduğunda Gale, “Bilmiyorum,” diyerek cevap verdi. Aaron’ın sorduğu soru arkadaşlarımı savaşı düşünmekten uzaklaştırmıştı. Savaşı kazandıktan sonra neler yapacaklarını hayal etmek onlara iyi gelmiş gibi gözüküyordu.

Simon, “Alice’in tahta geçmek istediğinden bahsettiğini hiç duymadım,” dedi. “O her zaman Hamal Birliği’nin başkanı olarak kalacakmış gibi geliyor.”

Aaron, “Neden William?” diye yeni bir soru sordu.

Gözlerimi aramızda yanan ateşe çevirip William’ı bir tahtın üzerinde, başında tacıyla otururken hayal ettim. Oraya herkesten çok yakışacağını biliyordum ama William’a bu konu hakkındaki düşüncelerini hiç sormamıştım.

Claire, “William’da krallara yakışan bir asalet var,” derken elindeki otu kopararak minik parçalara böldü ve ateşin içine attı. Simon, “Çünkü Hamal Birliği’ni Alice yönetmeseydi William’ın yönetmesini isterdim,” dedi.

William, Birlik’te en az Alice kadar çalışıyor ve her işe koşuyordu. Adil, çalışkan ve sevgi dolu hareketleriyle insanların güvenini kazanmıştı. Claire haklıydı. Gerçekten krallara yakışır bir asaleti vardı çünkü damarlarında gerçekten de bir kralın kanı akıyordu. Diğerlerinin bu gerçeği bilmemesine rağmen onu tahta layık görmeleri gurur vericiydi.

Aaron, “William tahta oturursa sen de onun kraliçesi mi olacaksın?” diye sorduğunda gözlerimi ateşten ayırıp çocukluk arkadaşıma baktım. Ateşin etrafındaki arkadaşlarımda da bu sorunun cevabını bekler gibi beni izlediğini gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Ben bunu...” derken cümleye nasıl devam edeceğimi bilemedim. En sonunda beklentiyle beni izleyen arkadaşlarıma karşı dürüst olmaya karar verdim ve “Ben bunu hiç düşünmedim,” diye cevap verdim.

William kral olmak için yetiştirilmişti ama ben kraliçe olmaya dair hiçbir şey bilmiyordum. Bir ülkeyi yönetmekten çok uzaktaydım. Diana, “Taht sana yakışır,” dediğinde başımı sağa sola salladım ve “Bana uygun bir görev olduğunu sanmıyorum,” diye itiraz ettim.

Aaron’ın günlerdir sessiz olmasının sebebinin artık anlıyordum. Benim geleceğimle ilgili her ihtimali düşünüyor ve kendi kendine acı çektiriyordu. William’la aramda değişen havayı hissettiği için kızgın olduğunu biliyordum ama savaş sonrasında olacakları planladığını düşünmemiştim.

Üstümdeki meraklı gözlerden kurtulmak isteyerek, “Savaşı kazanmadığımız sürece bunların bir önemi yok,” diye konuyu geçiştirdim. Arkadaşlarım anlayışla başlarını salladıklarında Aaron’ın sorduğu sorularla aklımı karıştırdığının farkındaydım.

Bu ülkenin prensesi olduğumu sandığım günlerde bile tahta geçeceğimi hiç düşünmemiştim. Önceliğim her zaman lanet ve o lanetin iyileşmesi için katlanmak zorunda olduğlarımdı. Bir ülke nasıl yönetilir, bilmiyordum ve böyle büyük bir sorumluluğu alacak cesarete de sahip değildim.

Kendi geleceğimle ilgili çok fazla hayal kurmamıştım ama bu konuyu düşünmeye fırsat bulduğum anlarda kendimi bir çiftlik evinde, sevdikleriyle beraber sakin bir hayat yaşayan kadın olarak görebiliyordum. Ağırılığıyla beni ezecek bir tacı başıma takmak istemezdim.

İçimden bir ses savaşı kazanırsak William'ın tahta geçmek istediğini söylüyordu. Ama William bir kral olarak bu ülkeyi yönetecekse bile ben onun yanındaki koltuğa oturamazdım. William'la farklı hayaller kuruyorduk ve ikimizden birinin fedakâlık yapacağı an geldiğinde o kişinin kim olacağını şimdiden merak ediyordum.

Aaron aklımı karıştırmış ve beni düşünmek istemediğim konuların ağırlığı altında bırakmıştı. Savaşa odaklanmak yerine aklımı bunlarla kurcalamak aptallıktı. Bir geleceğimizin olabilmesi için yapmamız gerekenler vardı.

Vega bölgesini gezerek bize destek toplamak isteyen arkadaşlarım gece yarısına doğru Sirius'a gelecekti. Onları ateşin başında beklerken esnediğim için elimi yüzüme götürerek ağzımı kapadım.

Aaron bana doğru, "Diğerleri gelinceye kadar uyuyabilirsin," dedi. "Uzun süredir uyumadın."

Sorduğu sorularla aklımı karıştırdığı için ona içten içe kızgın olsam da minnettar bir şekilde baktım ve "Gece yarısına kadar biraz kestireceğim," dedikten sonra ayağa kalktım.

"Hepiniz uyuyabilirsiniz. Ben birini bekliyorum," diyen Aaron'a doğru dönerek, "Kimi?" diye sordum.

"Kadim büyücü Quinn'i."

Diana itiraz eder gibi, "O buralara gelecek kadar sağlıklı biri değil," dediğinde Aaron, "Savaşta bize yardım edecek kadar iyi bir büyücü," diye açıkladı.

"Yerimizi nereden biliyor?" diye sorarken bir ağacın altına oturup sırtımı ağacın gövdesine yasladım.

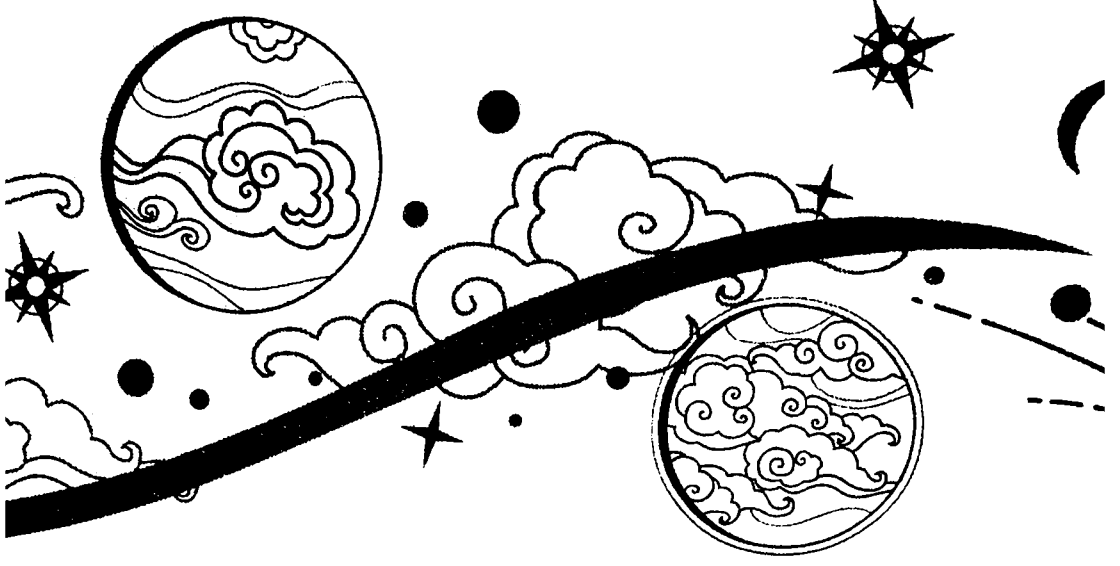
Aaron ukala bir tavırla, "O her şeyi bilir," dedikten sonra göz kırptı. Büyücüyle ne konuşacağını anlamasam da

şimdilik daha fazla sorum olmadığı için gözlerimi kapatıp herkese yıldızlı geceler diledim. Sonra da ateşin sesini dinleyerek düşüncelerimin izin verdiği ölçüde uykuya dalmaya çalıştım.

Ağzıma kapanan bir el hissettiğimde gözlerimi araladım. Nefesimi kesen kişinin bileğinden tutup kolunu ters çevirirken hızla ayağa kalktım. Sirius İmparatorluğu'nun askerlerinden birini görmenin ve yeni uyanmanın şaşkınlığıyla gücümü kullanmayı hemen akıl edememiştim. Bileğini ateşler içinde bıraktığım adam çığlık attığında başımı sağa doğru çevirdim.

Ateşin etrafında hiç kimseyi göremediğimde şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Askerlerin kampımıza baskın yaptığını anladığım sırada boynumda bir acı hissettim. Elimi boynuma götürürken arkamı döndüm ve başka bir askerle karşılaştım. Ona vurmak için yumruk yaptığım elimi havaya kaldırdığımda asker bileğimden tutup beni kendi etrafımda döndürdü.

Askeri yakmak için gücümü kullanmaya çalıştığım sırada gözlerimi açık tutmak için büyük çaba sarf ettim. Bana verdiği ilacın beni uyuttuğunu fark ettiğimde vargücümle bağırmaya başladım. Aaron'ın adını ancak birkaç kez söyleyebildikten sonra karşımdaki asker eliyle ağzımı kapattı ve ben kendimden geçtim.

BÖLÜM 14

Uyandığımda başımda hissettiğim ağrı yüzünden gözlerimi açamıyordum. Etrafımda duyduğum seslere odaklanmaya çalışırken başımın ağrısı daha da arttı ve uyanıp bu acıyı yaşamaktansa ölmeyi diledim.

Birileri konuşmaya başladığında bir şeyler beynimi kemiyor sandım. Alnımı sert ve soğuk zemine yaslayıp başımın ağrısını geçirmeye çalıştım. Konuşulanları anlamıyor, gözlerimi açamıyordum. Ellerimi zar zor başıma götürmeyi başardığımda ağrıyı yatıştırmak için kafatasıma bastırdım. Bir süre geçtikten sonra, kafamı sert zemine vurarak parçalara ayırmayı düşünürken tekrar uykuya daldım.

Vücuduma çarpan soğuk suyu hissederek yeniden uyandığımda, bu kez gözlerimi şaşkınlıkla araladım. Ellerimi ıslak zemine bastırıp yattığım yerden doğrulmaya çalıştığımda bir adamın, “Uyandı,” dediğini işittim.

Kollarım titrediği için yerimden kalkıp kimin konuştuğunu göremedim. İkinci kez kalkmayı denediğimde kollarım bedenimi yine taşıyamadı ve yere yığılarak başımı sert zemine çarptım. Göğsümdeki acıdan dolayı kesik kesik nefesler aldığımı fark ettiğimde gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Üzerime tekrardan soğuk su döküldüğünde gözlerimi kapatmamam gerektiğini anladım. Çenem soğuktan titriyor, dişlerim birbirine çarpıyorken gözkapaklarımı zorlukla kaldırdım. Başımı yavaşça sağa çevirdiğimde, yüzüme yapışan ıslak saçlarımın izin verdiği ölçüde etrafımda olup biteni anlamaya çalıştım.

Karanlığa rağmen demir parmaklıkları gördüğümde tanıdık gelen bir sesin, “Bu halde işime yaramaz,” dediğini duydum. Gözlerimi sese doğru çevirdim ama karanlık yüzünden konuşan kişinin kim olduğunu göremedim.

Başımı yeniden sert bir cisme çarptığımda dudaklarımın arasından acı dolu bir haykırış döküldü. Elimi başıma götürüp kabarık saçlarımın dibinde kan aradım ama bulamadım. Yanağıma doğru akan salyama üniformamın koluna sildikten sonra elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum.

Karanlığa dikkatlice baktığımda bir kafesin içinde olduğumu anladım. Bildiğim kadarıyla bilincim üçüncü kez yerine gelmişti. Yerimden kalkmak için ellerimi soğuk ve nemli zemine koydum. Kıyafetlerimin ıslanıp kurduğunu fark ettiğimde askerlerin beni suyla uyandırmaya çalıştığı anı hatırladım.

Ayağa kalkmayı başardığımda kafesin dört köşesinde birer asker beklediğini gördüm. Aralarından biri beni fark

ettiğinde yerinden ayrıлып hızlı adımlarla odadan çıktı. Kapıyı araladığı o küçük anda içeri sızan ışık sayesinde kaldığım odayı inceleme fırsatı buldum.

Odanın tam ortasında benim kaldığım kafes ve etrafında başka kafesler vardı. Kafeslerin tam sayısını ve içlerinde birilerinin olup olmadığını görememiştim. Ellerimi saçlarıma götürüp yüzüme yapışan saç tellerini geriye ittim. Islandığı için ağırlaşan botlarıma göz gezdirdikten sonra belimdeki kının boş olduğu fark ettim. Bıçaklarımı alıp beni bir hayvan gibi kafese kapatmışlardı.

Daha önce de kafese kapatılmış ve çok büyük acılar çekmiştim. Vücuduma batırılan iğnelerin, uyuşmam için verilen ilaçların haddi hesabı yoktu. Tüm bunlar zaten alışkın olduğum şeylerdi. Tek fark, bugün artık eskisinden daha cesur ve güçlü olmamdı.

Benimle beraber kamp yapan ekip arkadaşlarıma ve Vega'ya giden diğer ekibe ne olduğunu bilmiyordum. Hepsini kaybettiğimi hissettiğim için artık kaybedecek hiçbir şeyimin kaldığının farkındaydım. Bu kafesten çıkacak ve beni bir daha buraya hiç kimsenin kapatamayacağından emin olacaktım.

Bir süre üst üste derin nefesler aldıktan sonra bilincim tamamen açıldı. Midemin tam altında, özgürlüğe kavuşmak isteyen gücümü hissettiğimde gülümsedim. Kafeslere ve ilaçlara rağmen Richard'ın unuttuğu bir şey vardı. Ben bir kara deliktim ve her şeyi içime çekerek ateşe çevirecek güce sahiptim.

Kafesin etrafındaki askerleri yakmak için ellerimi havaya kaldırıp bir hamle yaptığım sırada odanın kapısı açıldı. Önde biraz önce odadan çıkmış asker hemen arkasında Richard

Sirius odaya girdiler. Ellerimi aşağıya indirip kafesin etrafında nöbet tutan askerlerin işini sonraya bıraktım.

Richard aramızda on adım mesafe bırakarak tam karşımda durdu. Arkasında hazırda bekleyen altı asker gördüğümde gülümsedim. Odada bildiğim kadarıyla toplam on asker vardı ve onun benden bu denli korkması hoşuma gitmişti.

Richard'ın arkasındaki iki askerinin elinde yanan meşaleler olduğu için oda aydınlanmıştı. Richard'ın saklamaya çalışmasına rağmen öfke saçan gözlerine bakmak yerine başımı etrafımdaki kafeslere çevirdim ve içlerinin boş olduğunu gördüğümde rahatladım.

Richard bir imparatora yakışan resmi bir ses tonuyla, "Arkadaşlarını arıyorsan burada değiller," dedi.

Bir an arkadaşlarımin nerede olduklarını sormak için dudaklarımı araladım ama sonrasında sıkıca kapattım. Onunla arkadaşlarım hakkında konuşmayacaktım. Richard, sorunlarımı konuşarak çözebileceğim biri değildi. Arkadaşlarımin nerede olduğunu öğrenmeden bir hamlede bulunmaktan çekindiğim için hareketsiz durdum.

"En çok kızıl saçlı kızı sevdim. Adı neydi?" diye sordugunda gözlerimi Richard'ın gözlerinden ayırmadım. Ben cevap vermediğimde yanındaki asker gülümseyerek, "Diana," dedi.

Yakın arkadaşımın adını duyduğumda ellerimi yumruk yapıp altdudağımı ısırdım. Duygularıma yenilirim gücüm kontrolden çıkardı ve her şeyi mahvederdim. Bu yüzden Richard'ın beni kışkırtmasına izin veremezdim.

Richard, "Evet, Diana," diye fısıldadı. "O güzel kızıl saçları onunla beraber mezara gömüldüğünde yazık olacak."

Bir an öfkemin beni ele geçirmesine izin verip konuşacakmış gibi hissettiğimde dilimi ısırđım. Richard bana doğru iki adım atacak cesareti gösterdiğinde gözlerinin etrafında biriken kanı fark ettim.

Günlerdir uyumadığını anladığımda kaç gündür onun esiri olduğumu tahmin etmeye çalıştım. Tam bu sırada Richard, “Bir an gerçekten başarabileceğinizi düşünmenize hayret ediyorum doğrusu,” dedi. “Bir avuç genç bir araya gelip hiç kimsenin yıllardır yapamadığını başaracakmış,” dedikten sonra alaycı bir ses çıkardı.

İçimden çoktan başardığımızı ve bu cümleyi mezar taşına yazdırması gerektiğini söylerken dilimden gelen kanın tadını aldım. Richard, “Eğer gerçekten benim kızım olsaydın daha akıllıca davranır, böyle boş hayallere kapılmazdın,” dedi.

Aaron’ın Richard’ın gerçek babam olmadığı iddiasının doğru olduğunu böylece öğrendiğimde gülümsedim. Richard dudaklarını sahte bir şaşkınlıkla aralayıp, “Demek gerçeği biliyorsun,” dedi.

Bu süreç boyunca babamı öldürmenin beni kötü biri yapacağını düşünerek kendimi yıpratmıştım. Şimdiyse gerçek babam olmadığını bizzat Richard’ın ağzından duymak içimi rahatlatmıştı. Artık gözümü kırpmadan canına kıyabilirdim.

“Peki Alice’in babana âşık olduğunu biliyor muydun?”

Duyduklarım karşısında gözlerim şaşkınlıkla açıldığında Richard tepkimden keyif alarak kahkaha attı. Gerçekleri sindirmek için sertçe yutkunurken boğazım acıdı. Ellerimi belimde birleştirip arkama sakladım çünkü gücüm her an ortaya çıkabilirdi.

“Ah, şu kadınlar...” Richard başını sağa sola salladı. “Grace ve Alice aynı adama âşık olacak kadar aptallardı.”

Alice’in annemle aynı adamı sevmesi bir kenara, onunla tanıştığını bile tahmin edemezdim. Her zaman onun bir şeyler gizlediğini düşünüyordum ama bu konu çok başkaydı. Böyle bir şeyi benden saklamasının sebebini anlamam imkansızdı.

Richard tepkilerimi ölçmek için kısa bir süre bekledikten sonra, “Alice’in gerçekten size iyilik yaptığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu ve alaycı bir tavırla, “Alice, âşık olduğu adamı yakın arkadaşı elinden aldığı için yıllardır intikam ateşiyle yanan bir zavallı sadece,” diye ekledi.

“Yalan söylüyorsun.”

Uyandığım andan itibaren ilk defa dudaklarımın arasından kelimeler dökülmüştü ve uzun süredir konuşmadığım için sesim boğuk çıkıyordu. Richard’ın söylediklerinin bir yalandan ibaret olduğuna inanmak istiyordum.

“İntikamını almak için sizleri birer kukla gibi oynattı.” Bedenimi baştan aşağıya küçümseyici bir ifadeyle süzdükten sonra, “Damarlarında benim kanım akmamasına rağmen ben seni bu ülkenin prensesi yaptım ama sen...” dedi. “Sen geçmişe takıntılı kalan aptal bir kadının kuklası olmayı seçtin.”

Her kelimesi bir tokat gibi yüzüme çarpan Richard, “Sen, kendi abini öldürdün,” dediğinde sesi odada yankılandı. Birkaç büyük adım atarak kafesin demir parmaklıklarına yaklaştı ve “Sen bu ülkenin gerçek vârisini öldürdün!” diye bağırdı.

Richard’ın yüzü öfkeden kızarmıştı ve ağzından tükürükler saçarak konuşuyordu. Kendini kaybettiğini anladığımda

gücümü kullanarak tepki vermek yerine geriye doğru bir adım attım. Ben onun anlattığı şeylerin doğruluğunu düşünürken o bağırmaya devam etti.

“Ama ben hiçbirinizi öldürmeyeceğim!” Âdeta deliye dönerken elini havaya kaldırıp işaretparmağını bana doğru uzattı. “Hepinizi öyle bir noktaya getireceğim ki ölmek için yalvaracaksınız!”

Kulaklarımı sağır edercesine kükrerken, “Senin üzerinden pazarlık yaparak beni kandırmaya çalışan o çocuk buraya gelecek! Seni kurtarmaya geldiğinde Alexander’ı öldürdüğü için aldığı her nefesi ona zehir edeceğim,” dedi.

Aaron’dan bahsettiğini anladığımda duyduklarım karşılarındaki şaşkınlığını Richard’a belli etmemek için yüz ifade mi sabit tuttum. Aaron’ın benim üzerimden pazarlık yapıp yapmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama çok iyi bildiğim bir şey vardı.

Gözlerimde korkudan eser yokken iki adım atıp Richard’ın tam karşısında durdum. Askerler, Richard’ı korumak için bellerindeki bıçaklara sarılarak öne çıktıklarında Richard’ın pis nefesi yüzüme çarpıyordu. Aramızda sadece kafesin demir parmaklıkları vardı.

“Senin aksine ben akıllıca davranıp seni öldüreceğim. Ben ateşler içinde kıvranarak can verdiğini keyifle izlerken sen de zamanın varken beni öldürmediğin için pişman olacaksın.”

Richard dudaklarım arasından dökülen kelimelere önce şaşırdı, sonra kahkaha atmaya başladı. Sahte kahkahası odanın duvarlarına çarparak geri döndüğünde tüylerim diken diken oldu. Sonra birden gülmeyi kesti ve kolunu kafesin içine uzatıp bana tokat attı.

Başım sağa doğru savrulurken yanağımdan kafama doğru bir acı yükseldi. Bir an sol gözümün kapandığını hissettim ve görme yetimi kaybettiğimi düşündüm. Her şeye rağmen Richard'ın karşısında başım eğik durmak istemediğim için yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru ittim ve eserinden gurur duyması için yaralı yüzümü ona göstererek gözlerinin içine baktım.

Richard rol yapmayı bırakmıştı. Artık yüzünde oğlunu kaybetmenin acısını ve bana karşı olan öfkesini net bir şekilde görebiliyordum. Dudağımdan kenarından akan kanı başparmağımla sildikten sonra parmağımla gösterişli bir şekilde yaladım. Onu küle çevirmek için gücümü kullanmayı düşünürken gülümsedim.

Ukala tavrım Richard'ı rahatsız etmiş olacak ki uyaran bir ses tonuyla, "Arkadaşlarının yaşamasını istiyorsan ağzından çıkanlara dikkat et," dedi.

Richard bana sırtını dönüp askerleriyle beraber odadan çıktığında kafesin etrafındaki dört askerle başbaşa kaldım. Dengemi korumakta zorlandığım için dizlerimin üstüne çökerek yere oturdum ve dudağımdan akmaya devam eden kanı üniformamın koluna sildim. Gözümün şişmeye başladığını hissedebiliyordum ve biraz bulanık görmeye başlamıştım.

Alnımı hemen önümde duran parmaklıklara yaslayıp soğuk demirin gözüme iyi gelmesini diledim. Başım, gözlerim, dudağım hatta dişlerim bile ağrıyordu. Richard tek bir tokatla tüm öfkesini çıkarmıştı. Onu öldüremediğim için daha da hırslanırken bana anlattıklarını düşünmeden duramadım.

Alice'in annemin arkadaşı olmasına hâlâ inanamıyordum. Kaç yaşında tanıştıklarını, nasıl arkadaş olduklarını ve

beraber neler yaptıklarını merak ediyordum. Âşık oldukları adam kimdi ve şimdi neredeydi? Eğer gerçekten babam Richard'ın bahsettiği kişiye Alice en başından beri bunu biliyordu.

Alice, birlikte eğittiği çocukları annemden intikam almak için kullanacak kadar alçak bir kadın olamazdı. Richard'ın bu söylediklerinin bir yalandan ibaret olduğuna emindim. Alice'e güvenmiyor olabilirdim ama onu tanıyordum. Çocukları kendi duygularına alet edecek biri değildi ya da ben öyle olmasını umuyordum.

Ellerimi başıma götürüp ağrının azalması için şakaklarımın masaj yaparken Aaron'ın Richard'ı nasıl kandırdığını tahmin etmeye çalıştım. Benim üzerimden nasıl bir pazarlık yapmıştı ki Richard'ı oyuna getirmişti?

Öğrendiğim bu bilgilerin bir kafesin içinde otururken faydası olmayacağını fark ederek asıl konuya geldim. Anladığım kadarıyla kampa baskın yaptıklarında Aaron dışındaki herkesi yakalamışlardı. Aaron bir şekilde Richard'ın eline düşmemişti ama bizi kurtarmayı da başaramamıştı. Kampa baskın olduğu sırada kampta olmadığına dair fikir yürüttüm.

Alice ve ekibinin Vega bölgesinden Sirius'a geçtiğinde buluşacağımız kasaba sınırında bizi göremediklerinde tepkilerinin ne olduğunu merak ediyordum. Günlerdir bu kafeste olduğuma göre birilerinin yardıma gelmesi gerekmez miydi?

Sessizliğin içinde kendi düşüncelerimde boğulmak üzereyken odanın kapısı açıldı. Dudağımın kenarından akan kan sonunda durduğu için tanrılara şükrederken kapalı gözlerimi demire yaslamaya devam ettim ve gelen kişiyi görmek

için başımı bile kaldırmadım. Gittikçe daha çok şişen gözü-
mün acısını yatıştırmaya çalışırken annemin sesini işittim.

Grace, “Kızım,” dediğinde sesi titriyordu. Sadece sağ gö-
zümü açtığımda annem hızlı adımlarla yanıma geldi. Kafesin
tam önünde diz çöküp demir parmaklıklar arasından kol-
larını bana doğru uzattı ve bir elini sırtıma götürüp tenimi
okşayarak bana sarıldı.

O an kırk yerimden bıçaklandığımı sandım. Sanki bede-
nim annemin kolları arasında parçalara ayrılmıştı. Annem
bana ilk defa sarılıyordu. Korkmadan, çekinmeden bana do-
kunuyordu. Annem bana ilk defa içten bir şekilde, “Kızım,”
diye seslenmişti.

Annem beni ilk defa kolları arasına almıştı.

Hiç beklemediğim anda gözlerimden yaşlar akmaya baş-
ladığında annemin özlediğim kokusunu içime çektim. Tüm
hatalarına ve beni mahrum bıraktığı her duyguya rağmen
bu kadın benim annemdi. Beni hiç sevmeyen ve ölüme terk
eden annem...

Tekrar, “Kızım,” dediğinde hıçkırarak ağlamaya devam et-
tim. Bana sarılmayı bırakıp ellerini yanaklarıma koyduğunda
biraz daha sarılmadığı için kahroldum. Annem gözlerimden
akan yaşları silerken sol gözüme hafifçe dokundu.

“Çok acıyor mu?” diye sorduğunda konuşmayı unutmuş-
tum. Annemin yüzünde ve boynunda morluklar gördüğüm-
de Richard’ın ona da şiddet uyguladığını anladım. Yüzüm-
de gezinen ellerini avuçlarımdan arasına alıp bileğine uzanan
elbisesini yukarı çektim. Kollarında da kırmızı ve mor yara
izleri gördüğümde annem ellerini kendine çekip elbisesinin
kollarını aşağı indirdi.

Öne düşen saçlarımı geriye doğru ittikten sonra, “Ne zamandır böyle?” diye sordum. Annem gözlerini utançla kaçırırken, “Alexander öldüğünden beri,” diye cevapladı.

Elini kafesin içine doğru uzatıp elimi tuttu ve güven verircesine sıktı. “Senin için ne yapabilirim?” diye sorduğunda gözümünden akan yaşlara rağmen bu sorusuna güldüm.

“Sence bunu sormak için geç kalmadın mı?”

Beni kurtarmak için on sekiz yılın vardı!

Annem kendini savunmak için dudaklarını araladığında onun konuşmasına izin vermeden, “Gerçek babam kim?” diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, “Harold,” dedi. “Harold Wilson.”

Babamın adını ilk defa duyduğum için heyecanlanırken bu soyismin bana fazla tanıdık geldiğini fark ettim ve annemin sözlerini tekrarlayarak, “Harold Wilson,” diye fısıldadım. Eğer sesli söylersem gerçek olacak gibi hissettirmişti.

Bu detaya takılmayı bırakıp, “Alice’i tanıyor musun?” diye sordum. “Richard’ın söyledikleri gerçek mi?”

Annem tuttuğu elimi bırakıp yüzüme düşen saçlara doğru uzandı. Saçlarımı okşarken, “Richard’ın sana ne anlattığını bilmiyorum ama Alice’i tanıyorum,” dedi. “Eskiden çok yakındık.”

Aralarında neyin değiştiğini merak ederek, “Ne oldu peki?” diye sordum.

Annem telaşlı bir ifadeyle arkasında kalan kapıya baktıktan sonra, “Bunları anlatmak için vaktim yok. Sadece şunu bil,” dedi. “Alice, Harold’a âşıktı ama Harold beni seçti.”

Ona daha fazla soru sormak ve hikâyenin tamamını öğrenmek isterken odanın kapısı açıldı. Bir asker bize doğru

yaklaşırken annem kulağıma doğru eğilip, “Benden istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

O an annemin de en az benim kadar aciz ve yapabileceklerinin sınırlı olduğunu düşünerek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Biz buradan bir şekilde çıkmayı başaracağız ama benim o taş ihtiyacım var.”

Annem fısıldayarak, “Hangi taş?” diye sorduğunda askerlerin duymaması için kulağına doğru, “Young taşı,” dedim. Laneti ortadan kaldırdığına inanılan Young taşının bir parçasını daha önce sarayda görmüştüm ve o taşı almadan bu saraydan çıkmayacaktım.

Bize doğru yürüyen asker yanımıza ulaştığında annemin kolundan tutarak onu yerden kaldırdı. Ben annemin ellerini sıkıca tutmaya devam ettiğimde asker zorla ellerimizi ayırdı ve annem gözyaşları içinde, “Taht odası,” dedi.

Dizlerimin üstüne kalkıp parmaklıklara sıkıca tutunurken söylediğini anlamaya çalıştım. Annem bu sefer daha da yüksek sesle, “Taht odasında,” dedi.

Annem askerle beraber odadan çıktığı an boynumda bir acı hissettim. Başımı arkamdaki askere çeviremeden yere yığıldım ve bilincim kapandı.

Hiç durmadan, hızlı adımlarla koridorlardan geçiyordum. Arkama bakmadan çıkışa doğru ilerlemek için koşuyordum ama her döndüğüm sapakta öncekinden daha uzun bir koridor beni karşılıyordu.

Bir çıkış gördüğümü sanarak girdiğim bir diğer koridorun sonunda bir kafes vardı ve bu kafes sarayın bahçesindeki ormanlık alana açılıyordu. Koridorlarda esen sert rüzgârların sebebi bu dışarıya açılan kafesler olmalıydı.

Küllerin Kehaneti

Ormana doğru çıkmak ve bu saraydan kurtulmak istediğim için kafesin demir parmaklıkları arasından geçmeye çalıştım ama aralık çok dar olduğu için başaramadım. Birkaç kez Aaron'ın adını haykırdım ama boşlukta yankı yapan sesim bana geri döndü.

Geldiğim koridora dönüp başka sapaklara girdiğimde her yolun sonunda benzer bir kafes olduğunu gördüm. Her kafesin kapısını ve demirlerini açılması için birer birer zorladım.

“Gücünü kullan.”

Tanıdık gelen sesin kulağıma doğru fısıldadığını işittiğimde başımı hızla sağ tarafa çevirdim. Orada hiç kimseyi göremediğimde sesi tekrar duyabilmek için bir süre bekledim.

“Gücünü kullan.”

Arkamdaki koridordan gelen sese doğru koşmaya başladım. Bu sert sesin sahibi Aaron'dı ve beni kurtaracağı için heyecanlanmışım. Bir kafese daha ulaştığımda ormanın içinde beni bekleyen Aaron'ı gördüm.

“Gücünü kullan, sevgilim.”

İçimde akan ateş gücünü ortaya çıkarmak için çabalasam da bir sonuç alamadım. “Yapamıyorum,” diye fısıldadığımda Aaron bana doğru gelmeye başladı. Beni kafesten çıkaracağını umarken yakınlığıma rağmen saatler süren bir yolculuk gibi geçen sürenin ardından yanıma ulaştı.

Aaron beklediğim gibi beni kurtarmak yerine elinde tuttuğu bir kırmızı gülü parmaklıklar arasından bana doğru uzattı. Bu hareketinin ne anlama geldiğini düşünürken kaşlarımı çattım ve onun elinden aldığım gül bir anda yanmaya başladı.

“Gücünü kullan.”

Aaron aynı cümleyi tekrarladığı sırada elimdeki gül alevler içinde kalmıştı. Ama sonra bir anda yanmayı bıraktı ve kırmızı

göl tamamen siyaha döndü. Gölde geriye kalan küllerin rüzgârla etrafa saçıldığını izlerken Aaron, "Gölü aldığında gücünü kullan," diye fısıldadı.

Havada süzölen gölün külleriyle beraber Aaron da ortadan kaybolduğunda adını haykırdım. "Aaron!" Beni kafesten çıkarmadan gittiği için defalarca kez bağırdım ama cevap alamadım. Elimde gölden geriye sadece dalı kalmıştı. Bu dalı yere fırlatıp son kez, "Aaron," diye bağırdım ama rüzgârın uğultusu dışında hiçbir şey duyamadım.

"Victoria!"

Adımı söyleyen tanıdık sesi duyduğumda yerden sıçrayarak kalktım. Nerede olduğumu anlamak için etrafımı izlediğimde aynı karanlık odada, hâlâ kafesin içinde olduğumu fark ettim.

"Victoria!"

Adımı tekrardan duyduğumda bunun rüyanın bir parçası olmadığını ve bulunduğum odadan geldiğini anladım. Sol gözüm baygın olduğum sırada daha da şişmiş ve artık hiç açılmaz hale gelmişti. Sadece sağ gözümle görebildiğim kadarıyla karanlığın içinde bana seslenen kişiyi bulmaya çalıştım.

Sol tarafımda duran kafesin içinde kızıl saçlarını gördüğümde şaşkınlıkla, "Diana," diye fısıldadım. Diana da sesimi duymanın verdiği heyecanla, "Victoria," dedi.

Ben, "Buradasın," dediğimde, "Evet, hepimiz buradayız," diye fısıldadı. Uyku sersemliğini bir kenara bırakırken tek gözle görebildiğim kadarıyla etrafımdaki kafeslerin hepsinde bir arkadaşım olduğunu anladım.

Diana'ya, "Aaron'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda sağdaki kafeste Simon'ın oturduğunu gördüm. Sağ arkamdaki kafeste Claire, Diana'nın yanındaki kafeste ise Gale vardı.

Sirius bölgesindeki kasabada beraber kamp yaptığım arkadaşlarımdan hepsi buradaydı. Bir tek Aaron yoktu. Diana, "Kamp alanına baskın yaptıklarında orada değildi," dedi.

Gözümü hızlıca vücudunda gezdirip, "Sen iyi misin?" diye sordum. Diana, "Birkaç yara dışında iyiyim," dedi. Diğer arkadaşlarımla tek tek incelediğimde daha uyanmadıklarını gördüm.

Diana ben sormadan, "Onların bir şeyi yok. Buraya getirilmeden önce ilaç verip hepimizi bayılttılar," diye açıkladı.

Telaşlı bir şekilde, "Neredeydiniz?" diye sordum.

"Buraya benzer boş bir odada."

Arkadaşlarımla gördüğüm an gelen rahatlama hissiyle gözlerim doldu. Gördüğüm rüya beni altüst etmişti ve hiç kimsenin bize yardım etmemesi, Aaron'dan ve diğerlerinden bir haber olmaması tüm moralimi bozmuştu.

Kendimi terk edilmiş gibi hissediyordum.

Diana'nın, "Sakın ağlama," dediğini duyduğumda şiş olan gözüm ağladığım için daha çok acıyordu. Yakın arkadaşımın sözünü dinleyerek ağlamayı bıraktım ve yaşlarımla sildim. Artık bir plan yapıp buradan çıkmamız gerektiğini biliyordum. Kafeslerimizin etrafında bekleyen askerleri umursamadan Diana'ya, "Gücünü kullanabiliyor musun?" diye sordum.

Diana önce olumsuz anlamda başını sağa sola salladı ve sonra da, "Hayır," dedi. Söylediğinde gizli bir anlam

bulmaya çalıştım ama yoktu. Anlaşılan, kafesin etrafındaki demir parmaklıklar göktaşlarından yapılmıştı ve bu yüzden de Diana gücünü kullanamıyordu.

Eskiden ben de bu göktaşları yüzünden gücümü kullanamayacağımı sanıyordum ama aslında bir kara delik olduğum için göktaşlarının üzerimde bir etkisi yoktu. Her şey zihnimde bitiyordu ve eğer gerçekten istersem her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Ben, “Kaç gün geçtiğini biliyor musun?” diye sorduğumda Diana, “Üç gün olduğunu tahmin ediyorum,” dedi.

Başımı anlayışla sallayıp kafesin tam ortasına geçtim ve bağdaş kurarak yere oturdum. “Başımızın çaresine bakmak zorundayız,” dediğimde bizi kurtarmaya kimsenin gelmeyeceğini kabul etmiştim.

Ben, “Uyanmalarını bekleyeceğiz,” diye eklediğimde Diana, “Tamam,” diye fısıldadı ve odadaki diğer arkadaşlarımızı inceledi. Buradan çıkmak için onların uyanmasına ve güçlerini kullanmalarına ihtiyacımız vardı.

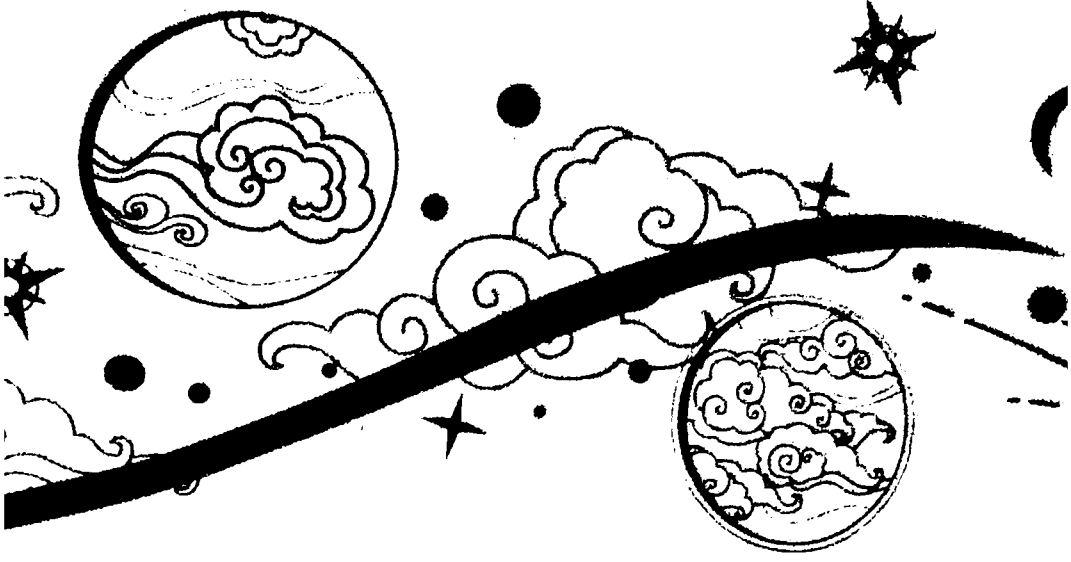
Diana kafesin içindeyken gücünü kullanamıyordu ama benim onun gücünü içime çekip çekemeyeceğimi denemek istedim. Gücüne doğru uzandığımda rüzgârın etrafımda dönmeye başladığını hissettim ve şişmiş altdudağımın izin verdiği ölçüde gülümsedim.

Richard Sirius onun karşısında kaybedeceğimiz bir avuç çocuk olduğumuzu düşünüyordu ama ben bu odadaki herkesin gücünü kullanabiliyorken onun kazanması mümkün değildi.

Richard, hepimizi aynı odaya koyarak bu savaştaki ilk hatasını yapmıştı.

Küllerin Kehaneti

Arkadaşlarım kendi güçlerini ellerine alıncaya kadar ben onların güçlerini kendime çekerek hepsini kafeslerden çıkartabilirdim. Odanın içindeki asker sayısını ve dışarı çıktığımızda karşılaçaklarımızı düşünerek bir plan yapmaya başladım. Aklımdan geçen yüzlerce ihtimali eleyerek birkaç fikre şekil verip son kararımı verdikten sonra arkadaşlarımın uyanması için sabırla bekledim.

BÖLÜM 15

Gözlerimi araladığımda son günlerde bilincimin kaç kez kapandığını sayamamıştım. Bize verdikleri ilaçların içinde ne olduğunu bilmiyordum, ayrıca bizi aç bırakıyorlar ve sadece su veriyorlardı. Suyun içinde de bizi uyutan şeyler olduğuna emindim ama içmekten başka çarem yoktu.

Şişmiş sol gözümün ağrısını başımın her yerinde hissettiğim ve görüş açım kısıtlandığı için kendime çok kızgındım. Dilimi tutup sessiz kalamamamın bedelini ağır ödüyordum. Beni öldürmek yerine acı çektirmeyi düşünen Richard'ın oyununa gelmiştim.

Arkadaşlarımın ne durumda olduğunu görebilmek için sert zeminden destek alarak ayağa kalktım. Kafesin parmaklıklarına tutunarak diğer kafeslere baktığım sırada odanın kapısı açıldı.

Richard arkasında yedi askerle beraber içeri girdi. İki asker kapının önünde kaldı ve beş asker Richard'ı takip etti

Küllerin Kehaneti

Benim kafesimin her köşesinde bir asker ve arkadaşlarımın kafeslerinin yanında da ikişer asker bulunuyordu. Odadaki insan sayısı arttıkça etrafı daha pis bir koku sarmaya başlamıştı.

Richard bizi kendi pisliğimizde boğuyordu.

Askerlerin ellerinde tuttuğu meşaleler sayesinde arkadaşlarımın yüzlerini daha net gördüm. Gale ve Claire umursamaz bir ifadeyle yerde otururken Diana ve Simon benim gibi ayakta duruyordu. Hepsinin sağlık durumu iyi olduğu için tanrılara şükrettim.

Richard, “Burası çok kötü kokuyor,” derken yüzünü buruşturdu. Bir imparatora yakışacak süslü bir üniforma giymişti. Mor kıyafetinin önünde altın sarısı düğmeler vardı ve her yerinden de altın sarısı püsküller sarkıyordu. Başına da mücevherlerle dolu gösterişli bir taç yerleştirmişti.

Onun neden süslendiğini düşünmek yerine gözlerimi aşağılayıcı bir şekilde bedeninde gezdirdim. Bu bakışlarımın benim lehime olmadığına farkındaydım ama artık Richard’a karşı tavrımı net bir şekilde göstermek istiyordum.

Richard, “Altına işeyen bir avuç çocuk bu ülkeyi kurtaracakmış,” dedikten sonra kahkaha attı. Odanın duvarlarına çarparak bize dönen kahkahası midemi bulandırdı ve öğürmemek için kendimi tuttum.

Günlerdir bir kafesin içindeydik ve yemek yiyemediğimiz gibi tuvaletimizi de kafesin içine yapmak zorunda kalmıştık. Bu halimizden keyif aldığı ve bizimle dalga geçtiği için daha da öfkelendim.

Richard, “Sen, adın neydi senin?” derken bana arkasını dönüp Simon’a baktı. Arkadaşım cevap vermediğinde

Richard gülümseyerek, “Gerçi isminin bir önemi yok. Öldükten sonra herkes kolayca unutulur,” diye ekledi.

Sirius İmparatorluğu’nun kralı bu zalim adam, Simon’ın kafesinin etrafında yavaş adımlarla yürürken bizi tahrik etmek için böyle ağır hareket ettiğini ve ara vererek konuştuğunu anladım. Fakat bu sefer onun oyununa gelmek istemediğimden sabrettim.

“Sence bu ülkenin kurtarılmaya mı ihtiyacı var?” Richard sanki bunun olağanüstü bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi şaşkınlıkla Simon’ı inceledi. “Eğer ülkenin kötü yönetildiğini düşünüyorsanız benimle konuşabilirdiniz.”

Richard dilini dişlerine ve damağına vurarak yaptıklarımızı onaylamadığına dair sesler çıkardı. “Kimi kurtarmaya çalıştığınızı anlamıyorum.” Richard gözlerini Simon’dan çektikten sonra bana ve arkadaşlarıma baktı. “Hepiniz çok sağlıklı ve iyi hayatlar yaşıyorsunuz. Bunun karşılığında sizleri iyileştirmeye çalışarak verdiğim mücadeleye saygısızlık yapmanızı hakaret olarak kabul ediyorum.”

Diana öfkeyle, “Çocukları iyileştirdiğini söyleyerek onları öldüren bir katilsin sen,” dediğinde altdudağıma ısırdım. Richard’ın ona zarar vermesinden korkuyordum ve bizden kimsenin tahrik olmasını istemiyordum ama Diana çoktan onun oyununa gelmişti.

Richard, Diana’nın cevap vermesinden zevk alarak Simon’ın kafesinden Diana’nın kafesine doğru yürümeye başladı. “Seni sevmeye başladım,” derken Diana’yı ahlaksızca baştan aşağıya süzdü. Diana konuşarak hata yaptığını fark ettiğinde çok geç kalmıştı.

“Çok konuşan kadınları sevmediğimi düşünürdüm ama sayenizde hiç konuşmayan kadınlardan nefret ettiğimi fark ettim. Öğrenmek istediğim çok şey var ve susmanız hoşuma gitmiyor.”

Richard’ın keyfinin yerinde olması, planlarının istediği şekilde ilerlediğini gösterirdi. Bizleri bu kafese kapattıktan sonra dışarıda neler yapmış olacağını çözmeye çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kendimi gittikçe daha da savunmasız hissediyordum.

Richard askerlerinden birine bir baş hareketi yaptığında genç adam yanından ayrılıp Diana’nın kafesine ilerledi. Ben endişe içinde ne yapacağına bakarken asker kafesin kapısını açtı ve içeri girdi. Elindeki bıçağı Diana’nın boğazına dayadığında nefesim kesildi.

“Madem arkadaşların konuşmayı reddediyor o zaman sen söyle, Diana,” dedi. “Aaron nerede?”

Çocukluk arkadaşımın adını sonunda öğrendiğini fark ettiğimde yüzüm düştü. Henüz adını bile bilmediği bir adamın peşinde koştuğu için zamanımız olduğunu sanmıştım ama görünen o ki, artık neredeyse hiç zamanımız kalmamıştı.

Diana, “Bilmiyorum,” diye fısıldadığında askerin elinden kurtulmak için kıpırdandı. Asker kolunu Diana’nın boynuna dolamıştı ve onu tek hamlede öldürebilecek bir pozisyonda tutuyordu.

Richard, “Bu cevap beni tatmin etmedi,” dedikten sonra başını önüne eğip askere işaret verdi. Asker bıçağı Diana’nın boğazından çekip yüzüne götürdü ve kızın dudaklarının kenarından çenesine doğru ince bir çizik attı. Diana’nın dudakları

acıyla aralandı ama sesi çıkmadı. Richard'ın onun acı çektiğini duyarak zevk almasına izin vermemişti.

Tüm arkadaşlarım nefeslerini tutmuş, benim gibi olup biteni izliyordu. Yanlış bir şey söylersek ya da yanlış bir hamle yaparsak aramızdan birine zarar gelmesinden çekiniyorduk. Ama bu sessizliğimiz ve Diana'nın çenesinden boynuna doğru akan kan canımı sıkıyordu.

Diana, "İstersen tüm bedenimi parçalara ayır, ama bilmediğim bir şeyin cevabını veremem," dediğinde Richard kahkaha attı.

"Bu fikri çok sevdim." Bakışlarını Diana'dan ayırıp bana çevirdi. "Tüm bedenini parçalara ayırmak, harika bir fikir!"

Richard'la göz göze geldiğimizde gözlerinin tam içine bakıp ondan nefret ettiğimi ve günün sonunda kaybeden kişinin o olacağını göstermeye çalıştım. Dudaklarımdan dökülemeyen kelimeleri gözlerimle anlatmak istedim.

Richard bakışlarımda söylemek istediğim şeyleri görmüş olacak ki dikkatini Diana'dan bana çevirdi. Asker, genç kızın arkasında ve eli boynunda bıçakla emir beklerken Richard benim kafesimin önüne geldi.

"İçinde bulunduğun duruma rağmen," derken bakışlarını kafesimde gezdirdi. "Çok cesursun, Victoria." Beni takdir eder gibi başını sallarken, "Ama bu cesaretin senin sonun olacak," dedi.

Söylediklerine cevap vermeyip gülümsemekle yetindiğimde şişen gözüm sızladı. Richard'ı öldürmeden önce sol gözünü yerinden çıkarmayı aklıma not ettim.

Richard, "Alexander'ı öldürdüğünüz için," dedikten sonra bir an için sustu. Bakışlarını Claire ve Gale üzerinde

gezdirdikten sonra, “Sizleri lime lime etmeliydim ama Aaron’ı bulmadan bunu yapmayacağım,” diye devam etti.

Abartılı ve yapmacık bir ifadeyle, “Neden hâlâ sizi kurtarmaya gelmedi?” diye sordu. “Seni çok sevdiğini söyleyerek benden taşımı çalmıştı ama sevgisini şimdi göremiyorum.”

Aaron’ın saraydan Young taşının bir parçasını çaldığını öğrendiğimde bakışlarımı Richard’dan kaçırđım. Benim üzerimden pazarlık yaparak taşı nasıl aldığını bilmiyordum ama Aaron, saraya en son girdiğimizde bize yardım ettiğini anlatmıştı. O gün taşı yerinde bulamamamın sebebi oydu.

Aaron taşın bir parçasını aldıysa diğer parçası neredeydi? Annem taht odasına gelmemi söylediğinde gerçekten taşı bana verme niyetinde miydi yoksa beni bir tuzığa mı çekmek istiyordu? Taşın iki parçası vardı ve ikisi de bu sarayda olabilir miydi? Eğer Aaron bir parçayı aldıysa diğer parça hâlâ buradaydı.

Aklım karıştığı sırada Richard, “O çok güvendiğiniz Birlik başkanınız Alice nerede peki?” diye sorduğunda dikkatimi yeniden kendisine çekti.

Aaron’ın burada olmaması için iyi bir sebebinin olduğuna inanıyorken Alice’in bize kazık attığını düşünüyordum. Çünkü aramızda sadece saatler vardı ve bizi kamp alanında göremedikten sonra hemen buraya gelmelilerdi.

Simon, “Onlara da pusu kurdun,” dediğinde Richard üzgün bir ifadeyle dudaklarını büzerek, “Ah! Keşke!” diye cevapladı. “Alice’i gördüğüm an onu öldüreceğim. O, maalesef sizin kadar şanslı değil.”

Richard, Alice ve ekibine gerçekten de pusu kurmadıysa onların çoktan buraya ulaşması gerekirdi. Richard,

Aaron'ı da aradığına göre o da dışarıda özgürdü. Günler geçmesine rağmen bizi bu sarayın içinde bırakmış ve saldıracak cesareti gösterememişlerdi.

Richard düşüncelerimi okumuş gibi, “Yalnızsınız,” dedi. “Sizin için kimse gelmeyecek ve ben onları bulabilmek için sizi parçalayacağım.”

Richard tüm hayatını bir imparator olmaya adanmıştı ve şiddetten beslenerek kendini güçlü hissetmişti. O, en iyi yanının şiddet uygulamak olduğunu çok iyi bilen bir adamdı. Karşımda bu kadar acımasız bir adam varken ve etrafa böyle tehditler savururken ona karşı ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

Onun zekâsı karşısında elimde sadece güçlerim vardı ve atacağımız tek bir yanlış adımın bu güçlerimizi de elimizden alacağından korkarak hiçbir şey yapamamak hayatımızın sonunu getirmek üzereydi.

“Başarılı olduğunuzu sandığınız her an sizin ensenizdeydim. Kaldığınız her evi, saklandığınız her deliği biliyorum. Benden kaçabileceğinizi ve benden gizli işler çevirebileceğinizi sanmak ancak bir çocuğun aklına yakışır.”

Richard sözlerine, “İdam alanlarında işinizi kolayca halledip çocukları kaçırabilmenize rağmen hiçbir şey anlamadınız. Yıllardır eğitim alan askerlerimin gerçekten de sizin gibi bir avuç işe yaramaz çocuk karşısında hemen pes edeceğini mi düşündünüz?” diye devam etti.

“Başarılı olduğunuzu sanmanızı ve buraya kadar gelecek cesareti göstermenizi istedim. Yoksa sizleri ilk idam alanında öldürebilirdim ama...” dedikten sonra kahkaha attı. “O zaman bu kadar zevkli olmazdı.”

Richard doğruyu söylüyor ve en başından beri bizi takip ediyor olabilirdi ama bu bizim başarımızı etkilemezdi. Bizim cesaretimizi kırarak manipülatif oyunlarıla ona karşı pes etmemizi istiyordu. Aşağılayıcı ve küçük düşürücü sözlerle bizi benim eskiden düşündüğüm gibi aciz canlılar olduğumuzu inandırmaya çalışıyordu.

Onun oyununa gelmeyecek kadar akıllanmıştım ama arkadaşlarım onunla ilk defa karşılaşıyordu ve aslında bizi içten içe bitirmek istediğini göremiyor olabiliyorlardı. Richard'ın daha fazla konuşarak bize zarar vermesini istemiyordum. Bu yüzden uyanık olduğum her an kurduğum planı aklımdan son bir kez geçirip hamlemi yapmaya karar verdim.

Richard aşağılayıcı bir tavırla, "Elinizde olan güçlere rağmen aciz ve yalnızsınız," dediğinde bakışlarımı yavaş hareketlerle arkadaşlarımın kafeslerine çevirdim ve nasıl olduklarını anlamaya çalıştım.

Richard, "Sizler eğitmeye değil iyileştirilmeye ihtiyaç duyuyorsunuz," dediğinde kafesimin içinde daha önce orada olmayan bir şey gördüm. Başta yanıldığımı sandım ama karanlığa rağmen yandığı için siyah renge dönen bir gül tam gölgemin yanında duruyordu.

Gördüğüm rüyayı hatırladığımda Aaron'ın rüyama girerek bana bir mesaj vermeye çalıştığını anladım. Bana yanan bir gül verdiğinde gücümü kullanmamı söylemişti. Şu an gücümü kullanmanın ve harekete geçmenin tam zamanıydı.

Richard'ın gözlerinin içine bakarak onun sözlerini dinliyormuş gibi gözüksem de Diana'nın hava gücünü kendime doğru çekmeye başladım. Arkadaşımın gücünü içimde

hissettikçe kendi gücüm de hareketlendi. Başımın ağrısını ve vücudumdaki sızıları unutarak gücümün beni iyileştirmesine izin verdim.

Richard, “Siz...” diye konuşmaya devam ederken sarayın dışından gelen sesler dikkatini dağıttı ve cümlesini tamamlayamadı. Önce askerlere sonra bize baktıktan sonra, “Ah!” dedi. “Beklediğim kişi sonunda geldi.”

Dışarıdan gelen ve bir kargaşayı andıran sesler duyulduğunda bakışlarımı odanın kapısına doğru çevirdim. Richard, Diana’nın yanındaki askere başıyla işaret verdiğinde asker Diana’yı yere doğru itip kafesten çıktı. Kafesin kapısını kilitledikten sonra bıçağını kınına yerleştirip Richard’ın yanına geldi.

Richard’a ve askerlere duyurmadan arkadaşlarıma bir mesaj vermem gerekiyordu. Bu yüzden Diana’nın gücünü kullanarak rüzgâra hükmettim. Richard ve yanındaki askerlerin etrafında uğultu oluşturduktan sonra onları kısa bir süreliğine sağır ederek, “Sakın hareket etmeyin,” dedim ve cümlemi arkadaşlarımdan kulağına ulaştırmaya çalıştım.

Diana yavaşça yerinden kalkıp şaşkınlıkla bana bakarken az önce söylediğim şeyi anladığını gösterecek bir işaret bekledim. Hepsi bir anda şaşırıp başlarını kaldırmış olsa da, sesimin onlara ulaşip ulaşmadığından emin değildim.

Richard hiçbir şey fark etmeden askerleriyle beraber odadan çıktığı an Diana başını öne eğdi. Simon, Claire ve Gale’in de ayakta hazır bir şekilde beklediğini gördüğümde yine rüzgârı kullanarak arkadaşlarımdan kulaklarına doğru, “Hareket etmeyin,” diye fısıldadım.

Çünkü onları yakmak istemiyordum.

Küllerin Kehaneti

Dışarıdan gelen gürültülere rağmen kafesimin sağında duran asker sesimi duymuş gibi bir an bana baktı ama sonrasında umursamadan önüne döndü. Ellerimi havaya kaldırıp Diana'nın gücünden destek alarak arkadaşlarımla kafeslerinin içindeki havayı kullandım. Aynı anda dört arkadaşımı yardım etmek zor olacağı için işe Diana'dan başladım.

Diana'nın gücünü kendi gücümle birleştirerek ateşten rüzgârlar yaptım ve Diana'nın kafesinin etrafında bir hortum oluşturdum. Kafesin iki yanında duran askerler alevler içinde kaldığında çığlık sesleri odada yankılandı.

Sesler dışarıda bekleyen askerlerin dikkatini çekeceği için elimden geldiğince hızlı olmalıydım. Diana'nın kafesi için yaptığımı aynısını Gale, Claire ve Simon için de yaptığımda kafesimin yanında duran dört askerden ikisi bana bıçak fırlattı.

Havada uçan bıçakların birinden rüzgârın yönünü değiştirerek kurtulsam da diğeri hızlı geldiği için kolumu sıyırdı. Üniformamın yırtıldığını ve tenimin çizildiğini hissederken kendi kafesimin etrafında da bir hortum oluşturup askerlerin hepsini ateşler içinde bıraktım. Odadaki on iki asker cayır cayır yanmaya devam ederken çığlıklar atmaya ve alevlerden kurtulmak için koşmaya başladılar.

İnsan eti yandığında ortaya çıkan koku ve duman midemi bulandırıyordu. Odanın kapısı açılıp diğer askerler gelmeden önce kafeslerden çıkmamız gerektiğinin farkındaydım. Ateşten toplarımı önce Diana'nın kafesinin kilidine gönderdim. Kilidin eriyerek kapının açılacağını düşünüyordum. Birkaç alev topunu daha gönderdikten sonra tahmin ettiğim gibi kilit açıldı ve Diana kafesten çıktı.

Uzaktan alev toplarını göndererek zorlandığım ve vakit kaybettiğim için arkamı döndüm ve kendi kafesimin kilidini erittim. Yakınında olduğumdan kapı kolaylıkla açıldı ve kafesten çıktım. Tam o anda odanın kapısı açıldı ve içeri daha fazla asker girdi.

Diana'ya, "Gücünü kullanabiliyor musun?" diye sorduğumda ellerini havaya kaldırıp bir deneme yaptı. Başını olumlu anlamda salladığında sesleri bastırmak için bağırarak, "Bana yardım et," dedim.

Ellerimi havaya kaldırıp ateşimi askerlerin üstüne yağdırdığımda Diana havaya hükmederek ateşe yön verdi. İki ayrı kapıdan onlarca asker üstümüze gelirken tek elimle ateş püskürtmeye devam ettim ve yavaş adımlarla Claire'in kafesinin yanına gittim.

Bir elim hâlâ askerleri yakmakla meşgul olduğu için diğer elimle Claire'in kilidini erittim ve arkadaşım hızla dışarı çıktı. Aynısını Gale için yaptığımda o da kurtuldu ve Diana'ya yardım etmeye başladılar.

Simon odanın diğer köşesinde kalmıştı ve onun olduğu tarafa gidebilmek için askerlerin yanından geçmem gerekiyordu. Yanan askerlerin çığlık sesleri dışarıdan gelen kargaşanın sesine karışırken Simon'ın sesini işittim.

"Victoria," diye bağırdığında yanan askerlerin üstünden atlayarak ve dumanların arasından geçerek Simon'ın kafesinin yanına gittiğimde bir asker Simon'ın kafesinin içine girip bıçağı onun boğazına dayamış olduğunu gördüm.

Askere tehdit edercesine bakarak, "Neden kafesten dışarı çıkmıyorsun?" diye sordum. Kafesten çıkarsa Simon'ın gücünü kullanabileceğini bildiği için orada kalmayı tercih ediyordu.

Asker, “Eğer durmazsanız onu öldüreceğim,” dediğinde ciddi olduğunu anladım. Dışarıdan gelen askerlerin sayısı gittikçe azalmıştı. Tam arkamdaki arkadaşlarım, geriye kalan birkaç askerle başa çıkabilirdi.

“Buradan sağ çıkamazsın,” diye fısıldadığımda asker, “O zaman siz de çıkamazsınız,” diyerek bıçağını Simon’ın boğazına iyice bastırdı. Simon korku dolu gözlerle bizi izlerken bir hamle yapmaktan çekiniyordum.

Ben bir plan düşünürken Simon, “Victoria,” diyerek solumda kalan yeri gösterdiğinde başımı hızla o tarafa çevirdim. Odaya yeni giren bir askerın fırlattığı bıçaktan kaçmak için son anda geriye doğru bir adım attım. Buna rağmen bıçak bacağını sıyırdı ve üniformamı kesti.

Diana askerın fırlattığı diğer bıçağı gücünü kullanarak havada geriye doğru çevirdi ve askerın alnına sapladı. Yere yığılan askeri gösterirken, “Sonunun böyle olmasını istemiyorsan onu bırak,” diyerek Simon’ın arkasındaki genç askeri tehdit ettim.

Asker korku dolu gözlerle beni izlerken tam arkasından bir ışık geldi. Odanın içinde üçüncü bir kapının olduğunu bile bilmiyordum. Kapı açıldığı an içeriye kimin girdiğini göremedim ama Simon’ın arkasındaki askerın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Boynuna saplanan bıçağın ucunu gördüğümde askerın boğazından kanlar akıyordu.

Simon askerın karnından ittirip onu yere düşürdükten sonra hızla kafesten çıktı. Odanın ortasına doğru yanıma ilerleyen kişiye karşı önlem almak istediğimde gelen kişinin Aaron olduğunu gördüm. Başımda başlayan ağrıyı

görmezden gelmek zorlaşırken Aaron tam karşıma geçti. “Sen iyi misin?” derken endişeli bir şekilde gözümü inceledi.

Günlerdir içimde biriktirdiğim nefretle, “Bunca zamandır neredesin sen?” diye fısıldadım. Aaron kendini açıklamak için dudaklarını araladığında yorgunluktan bitap düşen kollarımı onun göğsüne yaslayıp geriye doğru ittirdim.

“Sen beni nasıl bırakırsın?”

Aaron bileklerimden tutup beni kendine çekerken, “Sevgilim,” diye fısıldadı. Odaya birkaç asker daha girerken Diana, “Bunun sırası olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Bileklerimi Aaron’ın ellerinden kurtarıp içeri giren askerleri acımasızca öldürdüm. Askerlerin ölü bedenlerinden yükselen koku dayanılmaz bir hale gelirken arkadaşlarıma doğru döndüm ve, “Richard’ı bulmam gerek,” dedim.

Aaron, “Onu ben bulurum,” dediğinde gözlerimi devirdim. Günlerdir yanımızda bile değildi ama şimdi bizim için her şeyi yapmaya hazırmış gibi davranıyordu. Beni ve arkadaşlarımı bıraktığı için ona çok kızgındım.

İtiraz etmek istediğimde Aaron, “Sen taşı al,” dedi. “Ben Richard’ı bulup buraya getireceğim. İşin bittiğinde kafeslerde buluşuruz.” Aaron’ın ortaya attığı fikri düşünürken Diana, “Ben seninle gelirim,” diyerek bana destek çıktı.

Arkadaşımla desteğini aldığım için bu planı kabul ettim ve başımla onayladım. Aaron geldiği kapıyı göstererek, “Alice’in ve diğerlerinin yardımınıza ihtiyacı var,” dedi. Gale ve Claire bize başıyla selam verdikten sonra koşarak Aaron’ın geldiği kapıdan dışarı çıktılar.

Aaron, “Kırk beş dakika sonra burada olmazsanız Richard’ı kendim öldürür ve sizi bulmaya gelirim,” dedi.

Sağımızdaki kapı açıldığında içeri iki asker girdi. Aaron onlara yönelirken, “Siz devam edin,” diye bağırdı.

Diana elimden tutup koşmaya başladığında ona eşlik ettim. Sarayın içini herkesten daha iyi biliyordum. Küçüklüğümünden beri odamdan kaçtığım anlarda her deliği ve her gizli geçidi keşfetmiştim. Diana’yla taht odasına giderken askerlerle karşılaşmayacağımız rahat bir yola ihtiyacımız vardı.

Sadece hizmetlilerin kullandığı mutfak ve yemek salonunu birbirine bağlayan arka merdivenler aklıma geldiğinde koridorda hızlı hareketlerle ilerleyip Diana’yı sarayın mutfağına sürükledim.

Sarayın mutfağından içeri girdiğimizde orada hiç kimseyi göremedim. Ne çalışanlar ne de askerler vardı. Etrafın bu kadar sessiz olması gerginliğimi iyice artırsa da kilerin arkasındaki merdivenleri kolayca buldum.

Dik merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığımda Diana hemen arkamdaydı. Kimsenin olmadığını düşündüğüm merdivenleri tırmanırken Diana’ya, “İyi misin?” diye sordum. Askerin bıçakla yüzünü çizdiği yerde iz kalacağına emindim. Canının yanıp yanmadığını merak ederken Diana güçlü bir ses tonuyla, “Çok iyiyim,” dedi.

Onun sesinin verdiği güç sayesinde ben de kendimi daha iyi hissettim. Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimde dışarıdan gelen sesler iyice artmış ve ölen insanların çığlıkları göğsümde ağırlık yapmaya başlamıştı.

Başım hiç olmadığı kadar ağrıyor, kolum ve bacağım kanıyor, sol gözümü açmakta zorluk çekiyordum. Hiç yara almadan bir savaşı kazanmanın mümkün olmadığını bilsem de her an bayılacakmış gibi hissediyordum ve ayakta kalabil-

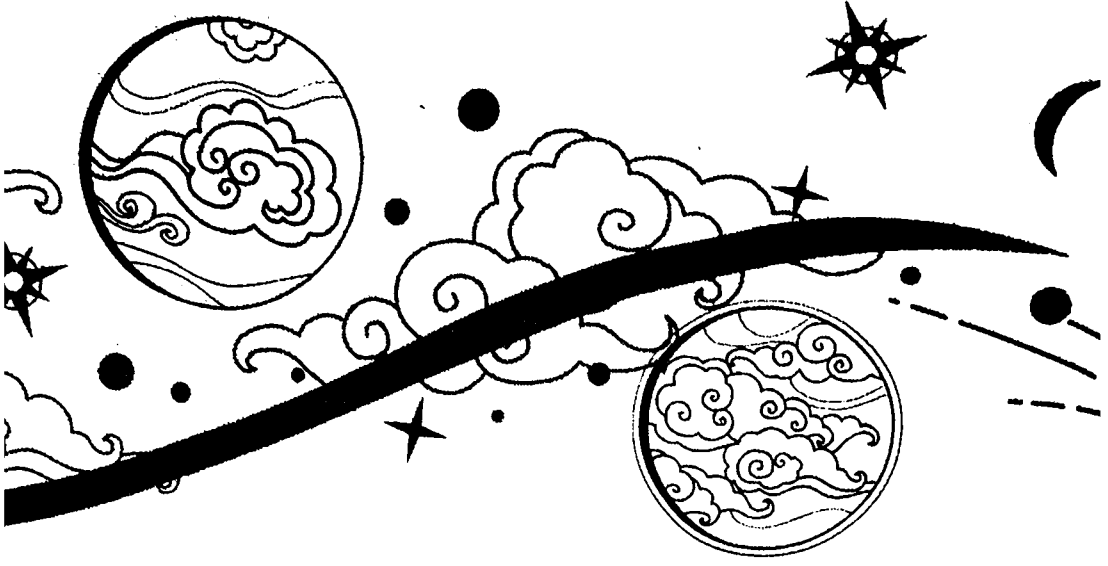
mek için Diana'nın eline sıkıca sarılmıştım. Onun varlığı bile bana güç veriyordu.

Sarayın yemek salonundan taht odasına doğru gizlice ve sessizce ilerlerken Diana'yla etrafımızı kolluyor, bizi takip eden biri var mı diye bakınıyorduk. Annemin taht odasında olduğunu söylediği Young taşının eksik parçasını bulursam Aaron'ın elinde olan diğer parçayla birleştirip bu lanete son verebilirdim.

Taht odasının arka girişinden girmek üzereyken tanıdık bir ses duyduğum için adım atmayı bıraktım. Alice ve annemin konuştuğunu fark ettiğimde taht odasına girmek yerine konuşmaları dinlemeye karar verdim. İkisinin de burada olmasını beklemiyordum.

Diana tam yanıma gelip benim gibi konuşmaları dinlediği sırada Alice'in, "İntikam vakti," dediğini duyunca dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sinsice yanımıza yaklaşmış biri var mı diye kontrol etmek için taht odasının arkasındaki küçük odada gözlerimi gezdirdim.

O esnada Grace Sirius, "Ben sana hiçbir zaman ihanet etmedim," dediğinde Alice Werner, "Nedense bana hiç öyle gelmiyor," diye cevapladı.

BÖLÜM 16

Tek bir adam için birbirinden nefret eden iki kadının hikâyesini bir savaşın ortasında öğrenmek ve bu adamın benim babam olduğunu bilmek duygularımı altüst ediyordu. Alice, gerçekten de Richard'ın söylediği gibi Grace'ten intikam almak istiyordu. Bizzat Alice'ten duyuncaya kadar bunun gerçek olduğuna ihtimal vermemiştim.

Benim doğumumdan önceye dayanan bu düşmanlık belki de yirmi yılı aşkın süredir devam ediyordu. Alice'in bunca yıldır Birlik adına yaptığı her şeyin basit bir intikam için olduğuna inanmak istemiyordum. Çocukları kendi duygularına alet etmiş olamazdı.

Arkadaşlarıma ihanet etmiş olamazdı.

Onun en başından beri bize ihanet edeceğini söylememe rağmen bu kadarı benim için bile fazlaydı. Kendi kafamı taşıyamayacağım kadar büyük bir baş ağrısı çekerken taht

odasında konuşulanlara odaklanmakta zorluk çekiyordum ama benim aksime Diana her şeyi net bir şekilde anlıyordu.

Alice'in, "Onu çok sevdiğimi biliyordun," derken yıllardır bu sözleri söylemeyi beklediğini anladım. Ses tonundaki netlik daha önce aklında bu karşılaşmayı defalarca kez tekrarladığını gösteriyordu.

Alice yıllar geçmesine rağmen hâlâ inanamıyormuş gibi bir ifadeyle, "Harold'a olan âşkımı bile bile onunla birlikte oldun," dedi. "Hem de evliyken! Sen hem kendi kocana hem de en yakın arkadaşına ihanet ettin."

Grace, "Üstünden yıllar geçti, Alice. Bunca yıl sonra karşıma çıkıp bunun hesabını sorman gerçekten çok anlamsız," derken sesi sakindi. Fakat onun aksine sarayın dışından gelen kargaşa sesleri büyük bir savaşın verildiğini gösteriyordu.

Diana tek kaşını kaldırıp, "Bunu biliyor muydun?" diye fısıldadı. Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladığımda Diana şaşkınlıktan açılan dudaklarını sonunda kapatmayı başardı.

Alice ve Grace'in arasındaki sessizlikten faydalanarak, "Taşı almalıyız," dedim. Diana bana katıldığını belli ettiği sırada Alice, "Sen bana ihanet ettin, Grace. Beni sırtımdan vurdun," dedi.

Taht odasına girmek için bir adım attığım anda Grace, "Bu yüzden mi Victoria'yı bize karşı kullandın?" diye sordu. Diana kolumdan tutup beni durdururken Grace, "Harold'ın kızını yanına alıp benden onunla mı intikam almaya çalıştın?" diye ekledi.

Alice, "En başında Victoria'yı öldürmeyi planlamıştım ama," dedikten sonra yutkundu. Duyduklarım karşısında

nefesimi tutarken öfkeden titremeye başlamıştım. “Sonra Harold’a çok benzediğini gördükçe onun hatırasına kıyamadım.”

Alice en başından beri beni öldürmek istiyordu. Aaron’la işbirliği yaptıktan sonra ona ihanet etmesinin sebebi hem Grace’e olan öfkesini çıkarmak hem de Richard’ın tüm ülkeye vârisim diye tanıttığı kızı öldürerek güç gösteri yapmaktı. Birliğe adım attığım andan itibaren Alice’in planları herkese söylediğinden farklıydı.

Grace, “Harold ikimizi de seçmedi. Başkasıyla evlendi, çocuklar yaptı ve hayatının son gününe kadar o kadının yanında yaşadı,” dedi.

Alice de dışarıdaki sesleri bastırmaya çalışarak, “Harold Wilson bana âşıktı!” diye bağırdı. Alice’le tanıştığım andan itibaren onu otoriter, disiplinli ve bu ülkedeki her insanın iyiliğini düşünen başarılı bir kadın olarak görmüştüm. Aaron’a ihanet ettiğini öğrendikten sonra ondan şüphelenmeye başlasam da Oscar, onun amacının bizimkiyle aynı olduğu sürece sakladığı sırların önemsiz olduğunu söylediğinde ona hak vererek hata etmişim.

Alice’in kontrolünü kaybettiğini ve soğukkanlı halinden bu kadar kolay bir şekilde çıktığını ilk defa görüyordum. Eğer sesini tanımasaydım annemle konuşan kişinin başka biri olduğunu söylerdim.

Diana yanıma doğru yaklaşıp kulağıma, “Harold Wilson, senin baban mı?” diye sorduğunda başımı salladım. Diana elini ağzına götürüp çığlığını bastırmaya çalıştı. Gözleri o kadar çok açılmıştı ki yerinden çıkacaklarını sandım.

“Sen onu tanıyor musun?”

Diana soruma cevap vermek yerine ağlamaya başladığında telaşlandım. Arkadaşımın bileğinden sıkıca tutup elini yüzünden çektim. “Diana,” diyerek yalvarırcasına baktığımda Diana akan burnunu çekti.

Dışarıdan gelen kargaşa sesleri ve çok az zamanımızın kalmış olduğu gerçeği göğsümün tam ortasına bir ağrıya sebep olurken öğreneceğim her şey beni korkutuyordu. Diana en sonunda kekeleyerek konuşmaya başladı.

Gözyaşları içinde, “Oscar’ın babasının adı Harold Wilson,” diye fısıldadı.

Alice ve Grace içeride kavga etmeye devam ederken Diana’nın az önce söylediği şeyi anlamaya çalıştım. Bunca zaman birlikte yaşadığım arkadaşım Oscar ve kurtardığım küçük kız Rose’la kardeş olduğumuzu söylüyordu. Gözlerim dolarken başımı sağa sola salladım.

Oscar Wilson.

Rose Wilson.

Artık bu soyismin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum.

İnkâr edercesine, “Bu mümkün değil, Diana,” derken altdudağımı ısırp titreyen ellerimi duvara yasladım. İçimde yükselen alevleri durdurmamın bir yolunu bulamazsam tüm sarayı içindekilerle birlikte yakıp kül edecektim.

Artık dışarıdan gelen sesleri, taht odasındaki kavgayı ve Diana’nın söylediklerini duyamıyordum. Gözlerim bulanıklaşmıştı ve Diana’nın saçlarının kızıl rengi dışında her şey bir suyun üzerindeki yansıma gibi dalgalanıyordu. Bugün öğrendiğim bilgilerin ağırlığı beni gittikçe ezerken taht odasından duyduğum bir ses beni kendime getirdi.

Küllerin Kehaneti

“Alice!”

William’ın sesini duyduğumda Diana’yı bir kenara itip koşarak taht odasına girdim. Şu an tek ihtiyacım olan William’ı görmektir. Onun varlığının beni sakinleştireceğini biliyordum ve az önce öğrendiklerimi sindiremezsem gücüm kontrolden çıkacaktı.

“William!”

Tahtların arkasından öne doğru çıkıp odaya girdiğimde önce Alice’le göz göze geldim. William, taht odasının kapısında Adelina’yla birlikte duruyordu. Annem Grace, kendi tahtına oturmuştu ve yanındaki taht boştu. Alice annemin on adım ötesinde eli bıçaklarının üstünde beni izliyordu.

Annemin yanından geçerek öne doğru iki adım attım. Gözlerimi Alice’ten ayıramadan, “Oscar ve Rose benim kardeşim mi?” diye sordum. Gözyaşlarımı tutmayı başardığım için kendimle gurur duyarak sırtımı dikleştirdim.

Alice bir cevap vermek yerine gözlerindeki öfkeyi anneme yöneltti. Annem, “Evet,” diye fısıldadığında şaşkınlıkla ona baktım ve bakışlarını kucağına çevirdiğinde elbisesinin üstündeki Young taşının parçasını gördüm.

Grace Sirius, ilk defa sözünü tutmuştu.

Taşı onun elinde görmek dikkatimi dağıtırken Alice suçlayıcı bir tonla, “Sen benim hayatımı çaldın! Beni olmak istemediğim birine dönüştürdün!” diyerek öne doğru bir adım attı. Belindeki bıçağı çıkardığı an William, “Alice!” diye bağırdı.

William ile yanımıza doğru yaklaşan Adelina, “Bunu yapamazsın, Alice,” dedi. Kendi çıkarları için Grace’i öldürmesi adil değildi. En başından beri Richard’ı öldüreceğimizi ama Grace’i yargılayacağımızı söylemiştik. Onun da ölüm cezası

alabilmesi için kanıtlara ihtiyacımız vardı ama Alice sadece kendi çıkarını düşünüyordu.

Annem Grace, "Seni çok seviyorum, kızım," dediğinde sesinde ölümü kabullendiğini gösteren bir ton vardı. Bu saraydan canlı çıkamayacağından eminmiş gibi konuşuyordu. Richard'ın bana yaptığı her şeye sessiz kaldığı için her zaman annemden nefret ettiğimi düşünmüştüm ama ne olursa olsun o benim annemdi.

Onu seviyordum.

Bakışlarımı Alice'in üstünden çekip anneme çevirdiğimde annem kucağında duran Young taşının parçasını eline aldı ve bana doğru uzattı. Annemin yanına yaklaşıp uzattığı taşı almak istediğimde havada süzülen bir bıçak annemin koluna saplandı.

Annem ani bir refleksle tuttuğu taşı bıraktı. William ve Adelina'nın Alice'i durdurmak istediğini duyduğum sırada yere eğilip sert zemine düşmek üzere olan taşı parçalara ayrılmadan yakaladım. Taşın bir parçasını ellerimde tuttuğum için göğsümdeki ağırlık azalırken Adelina'nın çığlığı odada yankılandı.

Yerden kalktığımda başımı Adelina'ya çevirdim. Gözlerimde büyük bir şaşkınlıkla arkama doğru koştuğunu gördüğümde tahtın hemen yanında, tam arkamda duran Diana'yı fark ettim.

Arkadaşım göğsünün tam ortasında bir bıçakla yere devrildiğinde Adelina başı yere çarpmadan ikiz kardeşini yakaladı. İkisi beraber yere düşerken Adelina, "Diana," diye haykırdı. Elimdeki taşı koyacak bir yer olmadığı için Grace'e geri verdikten sonra koşarak Diana'nın yanına gittim.

Küllerin Kehaneti

Diana'nın başını ellerinin arasına alan Adelina hiç durmadan, "Hayır, hayır," derken bıçağı yerinden oynatmamaya dikkat ediyordu. Bıçağın kalbine saplanmadığını düşünerek parmaklarımı Diana'nın bileğine doladım. Nabız atışını duymadığımda ellerimi telaşla kalbine götürdüm.

Diana'nın dudakları arasından kan sızmaya başladığında geçen gün gördüğüm rüya aklıma geldi. Rose'un hiç durmadan, "Diana öldü," diye bağırdığını hatırladığımda arkadaşımın kalbini tekrar kontrol ettim.

Kalbi atmıyordu.

Adelina, "Benim güzel kardeşim," derken Diana'nın saçlarını okşuyordu. "Lütfen, beni yalnız bırakma. Bu hayatta senden başka hiç kimsem yok benim."

Diana'nın dudaklarından akan kanı inkâr edercesine silmeye çalıştığımda Adelina, "Ölmedin," diye fısıldadı. "Ölemezsin."

Diana'nın öldüğünü kabullendiğimde bunun benim hatam olduğunu fark ettim. En yakın arkadaşım ben bir taşın peşine düştüğüm için canından olmuştu. Alice aslında beni hedef almıştı ama bıçağı Diana'yı bulmuştu.

Adelina hıçkırarak, "Sen daha çok küçüksün," derken Diana'nın açık kalan mavi gözlerine bakıyordu. "Daha çok küçüksün. Lütfen, beni bırakma!"

Diana'yı nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Üniformasını saran ve dudaklarından sızan kanı nasıl durduracağımı da. Adelina gözyaşları içinde bağırarak kardeşine seslenirken elimden gelen tek şey onun yüzündeki kanı temizlemektir.

Adelina, "Özür dilerim. Anne ve babamızı öldürdüğüm için özür dilerim. Seni korumak istedim ama onları

öldürdüm. Lütfen, sen de ölme. Sen bana onlardan bir hediyesin. Seni canım pahasına koruyacağıma dair söz verdim. Lütfen, Diana,” derken kekeliyordu.

Yanımızda durduğunu fark etmediğim William elini Adelina’nın omzuna koyup kardeşinin saçlarını okşayan genç kızın dikkatini çekmeye çalıştı. “O öldü, Adelina,” diye fısıldadığında Adelina öfkeyle William’a döndü.

“O ölmedi! O benim kardeşim, anlıyor musun? O ölemez!”

Adelina koluna dokunan William’ı umursamadan kardeşine sarılmaya çalıştı. Diana’nın göğsünde duran bıçak sarılmalarına engel olduğunda Adelina hıçkırdı. “Kardeşime sarılmak istiyorum. O ölmedi, tamam mı?” derken artık kendini kaybetmişti.

Adelina’nın ses tonundaki çaresizlik beni parçalara ayırdı. O an yerin yedi kat altına girmeyi ve bu anı yaşamamayı diledim. En yakın arkadaşım kollarımın arasında hayata gözlerini yumarken ben de ölmek istedim. Titreyen ellerimi Diana’nın bedeninden zorlukla çektim.

Saray sallanmaya başladığında Adelina’nın gücünü kullandığını fark ettim. William, “Askerler geliyor,” derken koridordan gelen seslere dikkatimizi çekmeye çalıştı. “Burada bu şekilde kalamayız,” dediği sırada ayağa kalktım.

Adelina gücünü kontrolsüzce kullandığı için bastığım zemin titriyor ve ayakta durmak zorlaşıyordu. Adelina’nın haykırıışlarını ve dışarıdan gelen sesleri bastırmaya çalışarak William’a doğru, “Onu buradan çıkar,” diye bağırdım. “Ne olursa olsun sakın sarayda kalmayın!”

Yanlarından uzaklaşmak istediğimde William önüme geçip, “Sen nereye?” diye sorduğunda onun ittirerek, “Hemen bu saraydan çıkın!” diye bağırdım. En yakın arkadaşımın ölü bedenini arkamda bırakıp tahtın yanına gittim.

Grace’in kucağına baktığımda taşın artık orada olmadığını gördüm. Anneme taşı sormak için yüzüne baktığımda Diana gibi gözleri açık, ağzından akan kanla oturduğunu gördüm. Göğsünde üç tane bıçak vardı.

Alice annemi kalbinden vurarak öldürmüştü.

Hem de üç kez!

Alice sadece iki adım ötesinde olmama rağmen beni öldürmemiştii. Annemin ve Diana’nın canına kıyarken asıl amacının beni öldürmek olmadığını anladım. Annemden taşı alacakken bana attığı bıçak sadece yaralanmam içindi. Ona engel olmamı istemiyordu.

İntikam yüzünden hem annemi hem arkadaşımı benden almış ve sonra da kaçıp gitmişti. Annemin dudağından akan kanı sildiğimde ellerimin her yerinde kanlar olduğunu gördüm. Richard’la savaşmamız gerekirken en yakınımızdaki kadın, ellerimize sevdiklerimizin kanını bulamıştı.

Annemin son sözünü duymuştum ama benim ona en son söylediğim şeyi hatırlamıyordum. Bana, “Seni seviyorum, kızım,” demişti. Ama ben anneme onu sevdiğimi söyleyemeden ellerimden kayıp gitmişti.

Adelina’nın haykırıları ve William’la ettikleri kavga sırasında anneme doğru eğildim. Ellerimi annemin yanaklarına koyup alına bir öpücük bıraktım.

“Seni seviyorum, anne,” diye fısıldadığımda arkamdan gelen sesler yüzünden askerlerin yerimizi bulduğunu

anladım. Annemin gözkapaklarını parmaklarımın ucuyla kapattığımda onun son halini aklıma kazıyıp arkamı döndüm.

Taht odasından içeri giren dört askerin üstüme doğru fırlattığı okların yönünü rüzgârla değiştirdim. Üstüme yağan bıçaklardan ve oklardan korkmadan alevlerimi askerlerin üstüne gönderdim. Mavi alevlerim onlara değdiği an bağırma-ya bile fırsat bulamadan yere yığıldılar.

Hızla arkama döndüğümde Adelina ve William'ın arka çıkıştan geçip odadan ayrıldıklarını gördüm. Adelina'nın öfkesi sarayın zemininden çıkıyordu. Her yer deprem oluyor gibi sallanıyor ve tavandan üstüme minik tozlar dökülüyordu. Eğer biraz daha burada kalırsam koskoca saray başıma yıkılacaktı.

Bir anda taht odasına onlarca asker doluştuğunda öfke-den gözlerim döndü. Etrafımı saran askerlerin üstüne ateşler gönderdikten sonra odada yanabilecek her şeyi yakmaya başladım. Tahtları, perdeleri ve halıları ateşe verdim. Tüm taht odası dumanlar içinde kalırken öldürdüğüm askerlerin arasından geçip koridora çıktım.

Aaron'ın beni beklediği odaya gidip Richard'ı öldürmek zorundaydım ama başımdaki ağrı yüzünden önümü görmekte bile zorluk çekiyordum. Saray sallandıkça dengem bozuluyordu ve sol gözümün yarısı kapalı olduğu için görüş açım çok dardı. Tüm bunlara rağmen koridorlar ve merdivenler boyunca karşıma çıkan her askerden yara almadan kurtuldum. Yakarak öldürdüğüm her asker karşılığında, Diana'nın ve annemin intikamını biraz daha aldığımı inanıyordum.

Savaşın başladığı odanın olduğu koridora gelmek üzereyken merdivenin tam sonunda ateşten bir duvar gördüm.

Aaron koridora kimseyi sokmamak için yolu kapatmıştı. Ateşi kolaylıkla kendime çekip söndürdüğümde koridora geçtim. Aaron'ın ördüğü duvarın aynısını yaptıktan sonra koridora çıkan her kapının alevler içinde olduğunu ve duvarların bile yandığını gördüm.

Attığım her adımda Diana'nın dudaklarından akan kanı ve göğsüne saplanmış bıçağı düşünerek koridorda ilerledim. Tam karşımdaki odada Aaron ve Richard'ın olması dışında bir ihtimali görmek bile istemiyordum.

Odanın kapısının önüne geldiğimde ateşi söndürdüm ve odanın içini gördüm. Diğer kapılar da Aaron'ın ateşiyle yandığı için oda karanlık değildi, bu nedenle kafesin içinde yatan Richard'ı kolayca fark edebildim. Birkaç saat önce benim durduğum kafesin içinde baygın bir şekilde uzanıyordu. Yüzünde ve ellerinde yaralar vardı. Mor ve altın sarısı üniformasının her yeri kan ve leke içindeydi. Tacı da artık başında değildi ve bu haliyle sıradan bir insandan farksız duruyordu.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdiğimde odada sadece ikimizin olduğunu ve Aaron'ın ortalarda gözükmediğini fark ettim. Bir köşede duran kovalar dikkatimi çektiğinde sakın adımlarla oraya doğru ilerledim. Kovaların içinin sularla dolu olduğunu gördüğümde iki kovayı alıp Richard'ın kafesinin karşısına geçtim.

Bir kovayı alıp altından sıkıca tuttuktan sonra içindeki suyu Richard'ın üstüne boşalttım. Richard gözlerini şaşkınlıkla açtığında diğer kovayı da aldım ve aynı hareketi ikinci kez yaptım. Richard boğulur gibi derin nefesler alırken doğruldu.

Gözlerindeki suyu sildikten sonra başını yukarı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda çok uzun süredir beklediğim bu

ânı sonunda yaşadığım için tanrılara şükrettim. Ülkede hayatını kaybeden her çocuğun intikamını bu adamı parçalara ayırarak alacaktım.

Richard beni fark ettiğinde hızlıca yerinden kalkıp kafesin kapısını zorladı. Daha önce benim kilidi eriterek açtığım kafesi Aaron demirleri eritip birleştirerek tekrar kapatmıştı. Richard kurtulmak için defalarca kez kapıyı zorlarken hâlâ devam eden sarsıntının etkisiyle odanın tavanından tozlar dökülüyordu.

Kanlı ellerimi belimde birleştirip Richard'a, "O çocukların hiçbir suçu yoktu," dedim. Richard pes etmiş gibi kapıyı bırakıp yüzünü bana döndü. "Sana daha önce söylediğim bu cümleyi hatırladın mı?"

"O çocukların hiçbir suçu yoktu. Lanetle doğmak hiçbirimizin seçimi değildi."

Bu cümleyi ona söylediğimde ben yine bir kafesin içindeydim. Karşımda duran kafeste onlarca çocuk baygın bir şekilde yatarken bu zalim adam bana onların ölmelerini çaresizce izletmişti.

"Baba, lütfen!"

Ben ona yalvarırken o durmamış ve hepsini katletmişti.

Şimdi tam karşımda bir kafesin içinde dururken o ânı hatırlamasını istiyordum. Kafese kapatıldığında korkuyla titreyen her çocuğun hissettiklerinin aynısını hissetmesini istiyordum.

Richard utanarak kısık bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Herkes yaptığığın bedelini öder." Bana söylediği cümleyi ona tekrarladığımda o günü daha iyi hatırladı. Gözlerindeki

korku artarken sonunun nasıl olacağını o da biliyordu. Şimdi bana korku dolu gözlerle baksa da, zamanında acı çeken çocukların korkularını hiç düşünmeden onları katlettiği için sakın kalmayı başaramadım.

Kafesine doğru yaklaşırken, “Hiç kimse bu imparatorluğa ve benim kurallarına karşı gelemez! Eğer gelirse bedelini öder!” demiştin, hatırladın mı?” diye bağırdım. “Tıpkı senin şimdi ödeyeceğin gibi!” dedikten sonra elimi kafesin demiri-ne vurdum.

Richard ani bir refleksle geri çekildiğinde demirlere tekrar vurup, “Onların tarafını seçmenin bedelini ödeyeceksin!” diye bağırdım. “Ben sana yalvarırken bana söylediğin bu sözleri hatırlıyor musun? Çocukları öldürmemeni istediğimde bana, ‘Çok bile yaşadılar,’ dediğini hatırlıyor musun?”

Richard son bir cesaretle, “Hak etmişlerdi,” dedi.

Bu iki kelime öfkemi çığrından çıkardı. “Seni mahvedeceğim! Seni öldürecekim!” Her sözümünden sonra kafese tekrardan vurdum. “Ateşler içinde kaldığında durmam için yalvaracaksın! O çocuklar gibi çılgılık attığını duymadan seni bırakmayacağım!”

Titreyen ellerimi durdurmam mümkün değildi. Parmaklarımdan akan kanlar demir parmaklıklara bulaşmıştı. Demirlere her vurduğumda kanlar etrafa saçılıyordu. İçimde bir öfke dalgası patlarken ellerimin arasında yükselen mavi alevleri durdurmaya çalıştım. Richard’ın bu kadar kolay ölmesini istemiyordum.

Richard alevlerimi görüp benden uzaklaşarak kafesin köşesine sindiğinde iki elim de ateşler içindeydi. Her zaman bugünü beklemiş ve onu cayır cayır yakmak istemiştım ama

şimdi benden bu kadar kolay kurtulamayacağını görmesini istiyordum.

"Bu saraya girmenize ben izin verdim, Victoria ama bu saraydan çıkmanıza izin vermeyeceğim."

Bana böyle söylemişti.

Soğukkanlılıkla, "Ne derler, bilirsin. Yaşattığını yaşamadan ölmezmişsin," dedim. Elimi havaya kaldırıp Richard'ın koluna bir alev topu gönderdim. Richard'ın gözleri ve dudakları şaşkınlıkla aralanırken acıyla bağırmaya başladı. Kolundan gelen yanık kokusunu duyduğumda ateşimi söndürdüm.

Üniformasının kolu göğsüne kadar yanmış ve kumaş derisine yapışmıştı. Richard alnından terler, gözlerinden yaşlar akarken acıyla haykırmaya devam etti. "Ne istersen yapacağım," diye son kozunu oynadığında gülümsedim.

Bu söz bir yerden tanıdık geliyordu.

"Her şey için çok geç kaldın, Richard Sirius," dedikten sonra başka bir alev topunu diğer koluna gönderdim. O kolu da aynı şekilde yandığında Richard kafesin içinde çığlık atarak bir sağa bir sola koştu. Üniformasını üstünden çıkarmaya çalışırken altından yapılan düğmelerini titreyen elleri yüzünden açamıyordu.

Ateşi tekrar söndürdüğümde teninin kızardığını ve üniformadan geriye kalan siyah parçaların etine yapıştığını gördüm. Richard acıdan bayılacak gibi oldu ve yere devrildi. Kolunun üstüne düştüğündeyse tekrardan acıyla bağırdı.

Kovaların olduğu duvara doğru ilerledim. Bu kadar çabuk bayılmamasını ve ona çektireceğim acıların hepsini hissetmesini istiyordum. İki kova daha alıp Richard'a yaklaştım.

Üzerine bir kova su döktükten sonra Richard'ın kısık gözleri açıldı.

“O kadar kolay kurtulamazsın,” dedim zalimce gülerek.

Yerden doğrulmak istediğinde kendine gelmesi için bekledim. Richard çektiği acı yüzünden inlerken, “Yapma,” dediğinde ona kendi sözüyle karşılık verdim.

“Artık çok geç.”

Richard, “Beni öldür!” derken gözlerini yanan kollarından ayıramıyordu. Benden kolayca kurtulacağını sanacak kadar aptal bir adam değildi ama çektiği acı ondan hiç beklemediğim sözler duymamı sağlıyordu.

Onu öldüreceğime dair yıldızların üstüne yemin ettiğim günün hakkını vermek için avucumda alevlerden top yaptığım sırada solumdaki kapının ateşi söndü ve Aaron yanında Alice'le beraber içeri girdi.

Aaron tekrardan kapıyı ateşler içinde bıraktığında, “Seni aramak için çıktığımda onu kaçarken yakaladım,” dedi. Alice'in kızıl saçlarından tutarak yanıma doğru getirirken, “Onunla ne yapacağımı bilemedim,” diyen Aaron düşünceli duruyordu.

Avucumdaki ateşleri söndürüp Alice'e döndüm ve kafesin içinde duran Richard'ı arkamda bırakıp Aaron'ın yanına ilerledim. Alice'in öne eğilmiş başını çenesinden tutarak yukarı doğru kaldırdım.

Göz göze geldiğimizde mavi gözlerini yerinden çıkarmak istedim ama o an onunla ne yapacağına karar verecek kişinin Adelina olduğunu düşündüm. Alice'i Adelina'ya verecektim ama tek parça kalmasına gerek olduğunu da pek sanmıyordum. Bu yüzden kanlar içindeki elimi yumruk yapıp Alice'in çenesine geçirdim.

Aaron şaşkınlıkla, “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda her şeyden habersizdi. Çocukluk arkadaşımı umursamadan Alice’in çenesinden sıkıca tutup yüzüme bakmasını sağladım. Yüzüne düşen saçları geriye doğru ittirip, “Eğer bize ihanet edersen seni öldüreceğimi söylemiştim,” dedim.

Alice gözünden yaşlar akarken, “Onu öldürmek istemedim,” dedi. Hıçkırarak ağlamaya başladığında yüzüne bir tokat attım.

“Ama Diana’yı öldürdün!”

Aaron söylediğimi duyduğunda Alice’in saçlarını daha sıkı tuttu ve yüzünü benden kaçırmak isteyen kadının kafasını bana doğru çevirdi. “Seni tam şu anda öldürmememin sebebi ne biliyor musun?” diye bağırdım. Dışarıdan gelen sesler azalırken öfkem artıyordu. “Çünkü bu fırsatı Adelina’ya vereceğim. İkiz kardeşini öldürmenin bedelini sana bizzat o ödetecek!”

Alice’i bir süre öfkeyle izledikten sonra başımı kaldırıp Aaron’a baktım. Aaron da baştan aşağı hasarlı olan bedenimi incelerken, “Sen iyi misin?” diye sordu. Başımı sallamakla yetinirken, “Taşı kaybettim,” dedim.

Aaron, “Bende,” dedikten sonra taşı gösterdi. “Alice’in aldığını gördüğümde davranışlarında bir gariplik olduğunu sezdim ve onu yakalayıp buraya getirdim.”

Taşın bizde olmasının rahatlığıyla Richard’a doğru döndüm ve kafesin yanına ilerledim. Richard bir köşede kollarını kendini dolayarak korku dolu bir ifadeyle beni izliyordu. O, “Yapma,” diye fısıldadığında gülümsedim ve sol gözümdeki acıyı hissettim.

Sağ elimi havaya kaldırıp öncekilerden daha küçük bir alev topu yaptım. Richard’ın sol gözüne doğru alev topunu

gönderdiğimde Richard elini havaya kaldırıp yüzünü korumaya çalıştı ama eli alevler içinde kaldı.

Aaron'a doğru dönüp, "Bıçağın var mı?" diye sorunca Aaron belindeki kından bir bıçak çıkardı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp bıçağı ondan aldıktan sonra Richard'ın durduğu köşeye doğru ilerledim.

Richard ellerini sallayarak alevleri söndürmeye çalışırken çok aciz görünüyordu. Başında tacı ve altın işlemeli kıyafetleriyle saraydaki tahtında otururken şimdi bu hale düşmek onun için acı verici olsa gerekti.

Sol elimi kafesin parmaklıkları arasından sokup Richard'ın saçlarının dibinden tuttum. Başını yukarı doğru kaldırdığımda Richard ellerini telaşla benim ellerime götürdü. Elimden kurtulmak isterken, "Lütfen," diye bağırdı.

Beni izleyen Alice ve Aaron'a iyi bir şov sunduğumuzu düşünerek elimdeki bıçağı ısıtmaya başladım. Ateşim bıçağın gri renkteki demirini kırmızıya çevirdiğinde bıçağı Richard'ın sol gözüne sapladım.

Richard acıyla haykırdığında gözünden sıçrayan kanlar yüzüme gelmeden gözlerimi kapattım. Gözünden oluk oluk kan akarken bıçağı yerinden çıkarıp bir kenara fırlattım. Elimini onun yüzüne götürüp kanamayı durdurmak için gözünü dağladığımda Richard'ın acı dolu haykırıışları odada yankılandı.

Ne kadar kötü biri olursa olsun, bir insana acı çektirmek göğsümde bir ağrıya sebep olmuştu. Hepimize yaşattığı acıları ondan misliyle çıkarmak istiyordum ama bunu yapmak benim için yine de çok zordu. Onun kadar acımasız olabilmek için bizzat Richard Sirius olmak gerekiyordu.

Vicdanımı susturmaya çalışarak bunun sadece bir seferliğine olduğunu kendime hatırlattım. Richard gibi binlerce masum insanı katletmiyor, sadece başımıza gelen her şeyin sorumlusu olan pislikten intikamımızı alıyordum. Oscar'ın söylediklerini düşünerek kendime kötü biri olmadığımı hatırlatıp durdum.

Richard yalvarmaya devam ederken saçlarını tutmayı bıraktım. Bayılmaması için üstüne bir kova su daha döktükten sonra bakışlarımı Alice'e çevirdim. Gözlerini kırpmadan korkuyla Richard'ın başına gelenleri izliyordu. Çünkü birazdan daha kötülerini yaşayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

Richard'a doğru, "Bir zamanlar sana inandığım için kendime kızıyorum," dedim. "Senin gerçekten çocukları iyileştirmek istediğini ve bizi sevdiğini sanmıştım. Beni sevdiğini sanmıştım. Ama sen bu ülkenin hem geçmişini hem de geleceğini mahvettin."

Alexander'ı, annemi ve Diana'yı düşünürken gözümünden bir damla yaş aktı. Şu âna kadar ağlamadığıma şaşırıken kuruyan dudaklarımı yaladım. "Sen ve senin gibi insanlar, bir şans bile vermeden bizi ölüme terk ettiniz. Hep beraber yaşamak çok kolayken bizi gruplara ayırıp böldünüz."

Hata yapıyormuş gibi başımı sağa sola sallayıp tuttuğum nefesimi bırakırken, "Gerçi, dakikalar sonra ölecek birine bunları söylemek anlamsız. Acılar içinde yanıp küllerin toprağa karıştığında bu ülkede olanlar artık seni ilgilendirmeyecek," dedim.

Saray ara ara sallanmaya devam ettiği için tavandan üstüme tozlar yağıyordu. Biraz daha burada kalırsak sarayın gerçekten de üstümüze yıkılma ihtimali vardı. Richard'a daha

fazla acı çektirmek istediğim için Aaron'ı ve kendimi kurban etmeyecektim.

Bu yüzden, iki elimi havaya kaldırıp avuçlarımda ateşten toplar yaptım. Kırmızı ateşleri ısıtıp maviye çevirdikten sonra Richard'ın, "Hayır," diyerek yalvarmasına rağmen alevlerimi ona gönderdim.

Richard'ın ilk çığlığını duyduğumda kafeste öldürdüğü çocukların intikamı aklıma geldi ve alevlerimi durmaksızın üstüne yağdırmaya başladım. Richard'ın etrafında yanan ateşler onu büyük bir alevden topa çevirdiğinde bile durmadım.

Maviden kırmızıya doğru yükselen alevleri beslemeye devam ettiğimde Richard'ın çığlık sesleri yüzünden kulaklarımı kapatmak istedim. Çünkü bu haykırışları vicdanımın sesini yükseltip durmam için bana baskı yapıyordu.

Ama sonra, Diana'nın açık kalan mavi gözlerini düşünerek yeniden güç buldum ve ateşimi kesmedim. Tüm kafesi kırmızı ve mavi ateşler sarmışken Richard'ın sesi kesildi. Öldüğünü anlamama rağmen gücümü durduramıyordum.

Aaron, "Bu kadarı yeter," dediğinde kollarımı aşağıya indirdim. Artık kafese ateşler göndermiyordum ama ellerim yanmaya devam ediyordu. Başımdaki ağrı yüzünden bayılacağımı hissettiğimde arkamda duran kafese gidip sırtımı demirlere yaslayarak yere çöktüm.

Elimdeki ateşler söndükten sonra bacaklarımı kendime çekip kollarımı bacaklarıma dolayarak karşımdaki kafesi izledim. Richard Sirius bir kafesin içinde, bugüne kadar katlettiği çocukların kaderini paylaşarak ölmüştü.

Kafesin içindeki kırmızı ve mavi renkli alevlerin dans edişini seyrederken bir an bile gözümü kırpmadım. Dumanlar

ve sıcaklık gözlerimi yaktığı için gözlerimde yaşlar birikirken ağlamak istedim. Diana'nın, annemin ve bugüne kadar gördüğüm tüm ölümlerin ağırlığını hissederek gözlerimden yaşlar akmasını diledim ama olmadı.

Ruhum ilk defa yas tutmak istemiyordu.

Aaron yanıma yaklaşıp, "Çıkmalıyız," dediğinde ona cevap verecek gücüm yoktu. Başımı sağa sola salladığımda Aaron, "Saray yıkılmak üzere," diye üsteledi.

Bu saray başıma yıkılsa bile Richard Sirius'u görmeden buradan çıkmak istemiyordum. Ateşler sönünceye kadar bekleyecek, yanarken bedeninden yükselen kokuyu içime çekecek ve cesedini gözlerimle görecektim.

Aaron bir şoka girdiğimi düşünerek yanıma gelip kolumdan tuttuğunda gözlerimi kafesten ayırmadan, "Görmek istiyorum," dedim. Tavandan üstümüze giderek daha fazla yağan tozları umursamadan orada bekledim.

Aaron anlayışla kolumu bıraktı ve Alice'in yanına gitti. Yalnız kaldığımda kafesteki ateşler biraz daha azalmıştı ama hâlâ yanmaya devam ediyorlardı. Bir süre sonra Richard'ın kömürleşmiş bacağını gördüm. Artık bir imparatorun çok siyah bir zifte benziyordu. İnsanların, tüm ülkeye, özellikle de küçük çocuklara böylesine zarar veren bir adama itaat etmesi inanılmazdı. Bunca yıl hiç kimse Richard Sirius'tan kurtulmamıştı ve onun yüzünden binlerce candan olmuş-tuk.

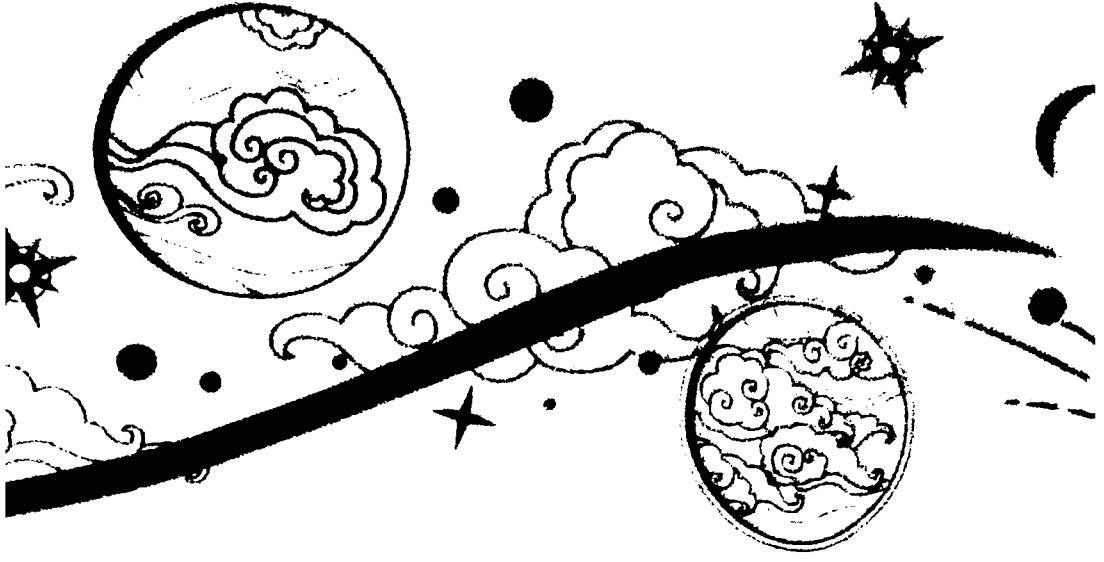
Şimdi her şey yoluna girmiş gibi gözükürken ben yerimden kalkacak gücü bulamıyordum. Başımdaki ağrı artık önümü görmeyi bile zorlaştırıyor, beni allak bullak ediyordu. Ağlamak istiyordum ama başlarsam asla duramayacağımı

Küllerin Kehaneti

biliyordum. Kendimi bu sarayın enkazına gömüp yok olmak isteyeceğime emindim.

Richard Sirius'un cesedindeki son alevler de söndüğünde arkamdaki demir parmaklıklara tutunarak ayağa kalktım. Zorlukla birkaç adım atıp karşımdaki kafesin yanına gittim. Bulanık bakan gözlerimi yüzünde gezdirirken göğsümdeki bir ağırlık daha kalktı.

Oysa, göğsümdeki ağırlıkları hafifletmek için geldiğim bu saraydan daha ağır yüklerle ayrılacağımı kim bilebilirdi...

BÖLÜM 17

Richard'ın öldüğünü kabullenip emin olduktan sonra cesedinin görüntüsünü aklıma kazıdım. Richard Sirius gerçekten de ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm. Ondan artık sonsuza dek kurtulmuştuk ve bu ülkeyi daha iyi bir hale getireceğimize dair umudum hiç olmadığı kadar yükselmişti.

Aslında umut her zaman vardı ama ona sarılıncaya kadar varlığını hissetmek zordu.

Saray yıkılmadan önce kafeslerle dolu odadan çıkmak için ben önde Aaron arkamda ilerledik. Aaron, Alice'i saçlarından sürükleyerek yürürken, artık her an bayılmamdan korkarak gözlerini benden ayırmıyordu.

Kaç gündür içinde olduğumu bilmediğim sarayın kapısındaki ateşi söndürüp dışarı çıktığımda hava karanlıktı. Sarayın bahçesine imparatorluğun askerlerinin cesetleri yığılmıştı. Cesetlerin arasından ilerleyerek arkadaşlarımı bulmaya

çalıştığım sırada altımda duran toprak sallanmaya devam ediyordu.

Sarayın arka tarafından ön bahçesine doğru ilerlediğimizde yanan ateşlerin cızırtısı ve toprağın içindeki uğultu dışında sadece sessizlik vardı. Bunun beni korkutmaması gerekirdi ama ben şu an korkudan öleceğimi hissediyordum.

Diana'yı kaybetmiştim.

Annemi kaybetmiştim.

Daha fazla kişiyi kaybetmek istemiyordum ve arkadaşlarımı bulduğumda göreceğim manzarayı düşünürken kalp krizi geçirecektim. Alice'in sesi de işimi kolaylaştırmıyordu. Düşüncelerimi olanlardan uzaklaştırıp sadece yürümeye odaklanmaya çalışırken onun hıçkırık ve ağlama seslerine tahammül edemiyordum.

Sarayın ön bahçesine ulaşım da arkadaşlarımı görünce adım atmayı bıraktım. Karanlığa ve biri şişip kapanmış gözlerime rağmen hepsini tek tek inceledim. Oscar, Simon, Claire, Zoey, hatta bize baskınlarda yardım eden diğer çocuklar ve büyük bir insan kalabalığı karşımda duruyordu.

Gale'in eksik olduğunu ve Adelina'yla William'ın hâlâ gelmediğini gördüğümde telaşlandım. Hızlı adımlarla arkadaşlarımın yanına doğru ilerlediğimde onlar da bizi fark etti ve tüm gözler üzerimize döndü.

Telaşla, "Gale nerede?" diye sorduğumda uzun süredir duymadığım tanıdık bir ses, "Sadece bayıldı," dedi. Gözlerimi kalabalıktan ayırıp sesin geldiği yere çevirdim ve Doktor Arin'in yerde baygın bir şekilde uzanan Gale'in yanında oturduğunu fark ettim. Onu o kadar uzun süredir görmüyordum ki hayatımın ilk on sekiz yılını beraber geçirdiğim adamı

neredeyse tanımayacaktım. Bana gülümseyip el salladığında tepkisiz kaldım. Bütün bedenim buz kesmişti ve hareket edemiyordum.

Oscar, “Diana nerede?” diye sorduğunda bakışlarımı Arin’den Oscar’a doğru çevirdim. Arkadaşımın ismini Oscar’ın dudaklarından duymak beni parçalara ayırdı. Oscar’la göz göze geldiğimizde onun benim abim olduğunu hatırladım.

İkimizin de babası Harold Wilson’du ve ben, Oscar’la Rose’un kardeşiydim.

Oscar’la aramızdaki beş adımı kapatmak için ona doğru koştum. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldığımda gözümünden yaşlar akmaya başladı. Ben hiçbir şey söylemeden sadece ağlarken o da kollarını belime doladı.

Oscar, “Victoria, iyi misin?” diye sorduğunda hıçkırdım. Uzun süredir biriken yaşlarım onunla göz göze geldiğim an boşalmıştı ve artık kendimi durdurmam imkânsızdı.

Oscar telaşla, “Ona bir şey mi oldu?” diye sorduğunda kollarımı Oscar’dan ayırdım. Diana’nın öldüğünü ona söyleyen kişi ben olmayacaktım. Deliler gibi ağlarken dudaklarımı aralayıp konuşabileceğimi bile sanmıyordum.

Oscar ellerini yüzüme götürüp yanaklarımdan akan yaşları silerken ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı. “Ne oldu, Victoria? Yalvarırım söyle!” dediğinde etrafımdaki sessizlik ve Oscar’ın yankı yapan sesi beni mahvetti.

Benden cevap alamayacağını hisseden Oscar telaşla etrafıma baktığında arkamdan gelen Aaron ve Alice’i gördü. Beni bırakıp koşarak Aaron’ın yanına gittiğinde, “Ona ne yaptınız?” diye kükredi.

Alice'in yara bere içinde kalan yüzünü şaşkınlıkla izleyen Oscar, Aaron'a doğru, "Alice'in saçlarını hemen bırak," diye bağırdı. Bunu duyan Aaron öfkeyle Alice'in saçlarını daha da çekip kadının başını yukarı kaldırdı.

"Söyle!" diye bağırarak Aaron'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Anlaşılan o da Alice'in yaptığı şeyi kendisi söylemeyecek ve Alice'e itiraf ettirecekti.

Simon ve Claire öne doğru çıkarken Zoey, "Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyerek bize kızdılar. Alice'i bu halde görmek onları çok şaşırtmıştı.

Ben bir cevap vermek yerine bakışlarımı sarayın etrafında çaresizce gezdirdim çünkü Adelina ve William ortalarda yoktu. Gözlerimden akan yaşları üniformamın kollarına silerken hıçkırık seslerim bağırarak arkadaşlarımla seslerine karışıyordu.

Aaron, Oscar ve diğerleriyle bir kavgaya tutuştuğu sırada bastığım zemin sarsıldı. Ayakta durabilmek için bacaklarımı iki yana açıp sırtımı dikleştirdim. Birkaç kişi sarsıntı yüzünden yere düşerken arkadaşlarım kavga etmeyi kesti.

Sarayla ormanın birleştiği sınırdan bize doğru gelen Adelina'yı gördüm. Tam arkasında William vardı ve kucağında Diana'nın cansız bedenini taşıyordu. Arkadaşlarım yaşananlardan haberdar olmadığı için şaşkınlıkla onları izlerken ben Diana'yı gördüğümde mümkünmüş gibi daha çok ağlamaya başladım.

Oscar yaklaşan arkadaşlarımızı görünce Aaron'la kavga etmeyi bırakıp William'a doğru koştu. Yolun tam ortasında birleştiklerinde Oscar ellerini Diana'nın yüzüne götürdü ve "Hayır," diye fısıldadı. Neler olduğunu anlamaya çalışan diğerleri de Diana'nın yanına gitti. Bense sadece ayakta

durmaya çalışıyor ve yaşananların gerçekliğini kavrayamıyordum.

Adelina yanlarına gelen arkadaşlarını umursamadan öfkeyle Alice'in üstüne yürüdü. Alice hiç durmadan ağlıyor ve yüzünü utançla gizlemeye çalışıyordu. Adelina ise onun aksine ağlamayı çoktan kesmişti. Yüzünün ve ellerinin her yeri kardeşinin kanıyla kaplanmıştı.

Arkadaşlarımın yakarışları arasından Oscar'ın ara vermeden defalarca kez, "Hayır, o ölmedi," dediğini işitiyordum. Doktor Arin yardım etmek için hızla Diana'nın yanına gitse de onun artık kurtulamayacağını ve her şey için çok geç olduğunu biliyordum.

Adelina tam karşısına dikildiğinde Aaron, Alice'in saçlarını bırakıp kadını Adelina'nın ayaklarına doğru itti. Adelina dudaklarını şaşkınlıkla aralayıp, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Altdudağı o kadar çok titriyordu ki konuşmayı başarmasına inanmadım.

Adelina öfkeyle, "Bunu bize nasıl yaptın sen?" diye bağırdığında altımdaki toprak daha da titredi ve sarayın bir kulesi yıkıldı. On sekiz yılımı geçirdiğim sarayın duvarlarını öfkesiyle parçalara ayıran Adelina, "Sana inanmıştım, Alice!" diye kükredi. Hayal kırıklığı onun bedeninden taşıp bizlere kadar ulaşıyordu.

Sarayın duvarlarından birinin sağ tarafı çöktüğünde havada bir toz bulutu oluştu ve yıkılan yerden çıkan sesler Adelina'nın sözleri arasında yankılandı. Adelina kardeşini kaybettiği sarayı yavaş yavaş yıkarken sinir krizi geçiriyordu.

"Ondan başka hiç kimsem olmadığını biliyordun! Onun benim tek varlığım olduğunu biliyordun!" Ben Adelina'nın

sesindeki acıyı bile hissetmeye dayanamazken o bu acıyla nasıl yaşayacaktı, bilmiyordum.

Oscar, “Uyansana, güzelim,” dediğinde sarsılan zeminde bir adım attım. Adelina’nın yanına gitmek istediğim sırada William benden önce davrandı. Adelina’nın koluna dokunup sarayı göstererek, “Biraz sakinleşmen gerek,” dediğinde olduğum yerde kaldım.

Adelina, “Kardeşimi öldürdü,” dedikten sonra kahkaha attı. “William, o benim kardeşimi öldürdü.” Sarayın duvarları her cümlesinden sonra yıkılıyor ve yer sarsılmaya devam ediyordu. Havadaki toz bulutundan üzerimize tozlar yağıyordu.

Oscar bir tarafta yalvararak, “Arın, ona yardım et. Bir şeyler yapabilirsin, lütfen,” derken diğer taraftaki Adelina, “Ona güvenmiştim,” dedi.

Bazen birine güvenmek insanın celladı oluyordu.

William, Adelina’yı kendine çekip sarıldığında Adelina ona teslim oldu ve William kollarını Adelina’ya dolarken genç kız başını onun göğsüne yasladı. O sırada Oscar, Diana’yı kurtarmak için yardım çılgınlıkları atıyordu.

Adelina bir koku almış gibi burnunu çekip ellerini William’ın göğsüne koydu. William ona sarılmayı bıraktığında Adelina’nın yaşlı gözleri William’ın üniformasındaki kan lekerindeydi. Diana’yı taşıyan William onun kanına bulanmıştı.

Adelina bunu gördüğünde William’a, “Geri çekil,” diye fısıldadı. William olacakları fark ettiğinde, “Hayır,” dedi ama Adelina onu dinlemeden ellerini öfkeyle havaya kaldırdığında bu kez bana doğru döndü ve, “Ona engel ol,” dedi.

William benden Adelina'nın gücünü kendime çekip onu durdurmamı istiyordu ama ben hareket etmedim. Sadece onları izlediğim sırada Adelina onun tarafını tuttuğum için gülümsedi. William, Adelina'nın kolunu tuttuğunda Adelina öfkeyle bağırdı.

“Senden başka hiç kimsem kalmadı!” Sarayın arka tarafı tamamen çöktü. “Ailemi, kardeşimi...” derken sarayın önündeki toprak ikiye ayrıldı. “Sevdiğim herkesi kaybettim! Senden başka kimsem kalmadı, William!” Yerdeki cesetler yarılan toprağın içine dökülürken, “Lütfen, seni de kaybedemem,” dedi.

William gözlerinden akan yaşlarla geriye doğru birkaç adım attığında Adelina, William onun sözünü dinlediği için tuttuğu nefesi bıraktı ve Alice'e doğru dönüp düşünceli bir şekilde, “Seni her gün yeniden öldürmek ve acılar içinde kaldığını görmek isterdim ama buradan ayrılmayacaksın,” dedi.

Adelina, “Kardeşimi öldürdüğün sarayın enkazı altında kalacaksın! Bugüne kadar yaptığın her şeyin bedelini canınla ödeyeceksin,” diye bağırdığında sarayın ön tarafı yıkıldı ve ben de üzerimize gelen taşlardan kaçmak için bir adım geri ledim.

Toz bulutundan kurtulmak için içimdeki gücü kullanıp esen rüzgârın yönünü değiştirdim. Bize doğru esen tozları tam tersi yönde uzaklaştırdığımda insanlar şaşkınlıkla yıkılan sarayı izliyordu.

Adelina'nın ikiye ayırdığı toprağın sınırları bize doğru yaklaşırken hareket etmedim. Diğer insanlar yarığın içine düşmemek için sağa sola koşarken biri benim de kolumdan tutup son anda düşmeme engel oldu.

Kokusunu duyduğumda o kişinin Aaron olduğunu anladım. Aaron kolunu bedenime dolayıp başımı göğsüne yasladı. Ben orada ağlamaya devam ederken Aaron, “Ağlama, lütfen,” dedi.

Adelina, “Seni mahvedeceğim,” diye bağırırken Alice hiç durmadan özürler diliyor, isteyerek yapmadığını söylüyordu. Adelina, Alice’e çenesini kapatması için haykırıırken ikiye ayrılan toprağın sol tarafında kalmışlardı. Oscar, ben ve arkadaşlarımsa yarığın sağ tarafındaydık ve Oscar, Diana’nın yanından ayrılmıştı.

Oscar uçurumun kenarına gelirken gözlerini Alice’ten ayırmıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve her yeri kanlarla kaplanmıştı. Hayal kırıklığıyla Alice’i izlerken bir an uçurumdan aşağıya baktı. Onun aklından geçenlerin aynısını az önce ben de düşündüğüm için Aaron’ın kolları arasından sıyrılıp Oscar’ın yanına koştum.

Oscar’ın kolundan tutup kendime doğru çekerken, “Rose,” diye bağırdım. Oscar, Diana’yı kaybetmenin şokuna girmişti ve gözleri kocaman açılmıştı. Gözlerini kırpmadan hareketsiz bir şekilde durduğu için telaşla yanağına vurdum. Oscar kendine gelirken, “Rose,” dedim. “Rose’u bırakamazsın!”

Oscar, Rose adında bir kardeşi olduğunu hatırladığında boşluğa bakan gözlerini bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde ağlamaya başladı. “Onu kaybettim,” dediğinde benim de yanağımdan yaşlar akıyordu.

Oscar, “Onu kaybettim, Victoria,” diye fısıldadığında yer sarsıldığı için dengemiz bozuldu ve ikimiz de dizlerimizin üstüne düştük. Adelina, Alice’e bağırmaya devam ederken yere

oturan Oscar kollarını bana doladı. Oscar'ın başını göğsüme yaslayıp orada ağlamasına izin verirken ben de onunla beraber ağladım.

Oscar hiç durmadan, "Onu nasıl kaybederim?" diye sorarken Adelina, Alice'i uçurumun kenarından aşağıya itti. Herkesin dudakları şaşkınlıkla aralanırken Alice'in çaresiz çığlığı kulaklarımı sağır etti. Oscar hıçkırarak ağlarken benim gözlerim Adelina'nın üzerindeydi. Bir an bakışlarımız buluştuğunda Adelina bana üzgün bir şekilde baktı.

Dizlerinin üstüne çöktüğünde ellerini toprağa gömdü. İkiye ayrılan toprağı tekrar birleştirmeye başladığında saray tamamen yıkılmıştı. Sarayın yarısı toprağın altına gömülürken diğer yarısı bir taş yığınına dönüştü.

Adelina yarığı kapatıp toprağı tekrardan eski haline getirdiğinde aramızdaki boşluk kapandı ve yan yana geldik. Adelina yüzünü toprağa gömüp ağlamaya devam ederken hem kardeşini hem de en güvendiği insanı kaybetmenin acısını yaşıyordu.

Yağmur yağmaya başladığında bunu kimin yaptığını merak ederek etrafıma bakındım ama hiç kimsenin gücünü kullandığını hissetmedim. Bunun üzerine, tanrıların acımızı dindirmek için bize yardım ettiğini fark ettim. Oscar telaşla bana sarılmayı bırakıp şakır şakır yağan yağmurun altında Diana'nın yanına koştu.

Oscar'a yardımcı olmak için yanına gittiğimde Diana'nın beyaz tenini görmek beni allak bullak etti. Yağan yağmur kanını temizlemek ister gibi sert darbelerine arkadaşımın bedenine indirirken Oscar, "O çok üşür," dedi. "Diana soğuğa dayanamaz, hemen hasta olur."

Diana'nın yanında dizlerimin üstüne çökerken kalbindeki bıçak izine dokunan Oscar'ın elini tuttum. Oscar bakışlarını bana çevirip, "O soğuğa bile dayanamaz ki, Victoria," dedi. Gözlerimden akan yaşlar yağmur damlalarına karışırken sessizce Oscar'ın elini tutmaya devam ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Yağan hiçbir yağmur içimdeki ateşi söndüremez, acıyı söküp alamazmış gibi hissediyordum. Bir kafesin içinden kaçmaya çalışırken farkında olmadan kalbimi bir kafese kapatmıştım. Kalbim o kafese sıkıştığı için artık atmakta zorluk çekiyor ve boğuluyordu. Diana'nın cansız bedenine her baktığımda kalbimi hapseden o kafes daha da daralıyordu.

Arkadaşımın öldüğünü ne kadar inkâr edersem bu acı gerçek o kadar yüzüme vuruyordu. Canım hiç olmadığı kadar yanıyor, vücudum âdeta parçalara ayrılıyordu. Bir daha onun yanımda olmayacağını, sesini duyamayacağımı, bana sarılamayacağını, gülüşünü göremeyeceğimi düşündükçe kahroluyordum. Sadece bir kerecik gözlerini açıp bana sarılması için dünyaları verirdim.

Etrafımızda esen rüzgârı ve arkadaşımın cansız bedenine çarpan yağmur damlalarını yavaşlatmak istediğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ben sadece ateş gücüne hükmedebiliyordum ama şimdi kanımda havayı da hissediyordum.

Bir an durup etrafıma bakındım. Oscar'ı ve diğerlerini izleyerek hava gücünü kullanmayı tekrar denedim. Bir kara delik olduğum için farkında olmadan arkadaşlarımdan güçlerini içime çektiğimi düşündüm.

Bir süre sonra Oscar'ın ya da diğerlerinin gücünü kullanmadığımı fark ettiğimde bakışlarım yerde yatan Diana'ya

döndü. Onun gücüne sahip olduğumu anladığımda göz-yaşlarım hızlandı. Diana öldüğünde gücü bana geçmişti ve bunu anlamamıştım bile.

Kanımda artık ondan bir parça olduğunu hissettiğimde Oscar'ın elini bırakıp arkadaşşıma doğru eğildim. Yanaklarından tutup alına bir öpücük kondurdum ve, "Yıldızlar şahidim olsun. Sana söz veriyorum," diye fısıldadım. "Seni kaybettim ama yüzlerce çocuğu kazanacağım."

İçimde onun gücünü hissederek yerimden zorlukla doğrulduum. Bir anda başlayan yağmur aynı hızla durdu ve karanlık gökyüzünde binlerce yıldız parladı. Hava aydınlığa dönerken zar zor adımlarla kalabalığın yanına ilerledim. Bize yardıma gelen insanların hepsine tek tek, teşekkür edercesine baktım.

Kalabalığın en önünde Paul, Beatrix, Kate ve Keith'i gördüğümde başlarını eğip bana selam verdiler. Onların yanında ve etrafında adını bilmediğim başka çocuklar da gördüm ve güçlerini hissettim. Hepsinin bize yardım ettiğini ve bu savaşı onların sayesinde kazandığımızı gördüğümde kalbim sızladı.

Başımı üzüntüyle eğdiğimde çocukların bileklerindeki kırmızı ipleri gördüm. Bir cesaretle yanlarına doğru gittim ve Kate'in bileğinden tutup biraz yukarı kaldırdım. Gerçekten kırmızı bir ip taktıklarından emin olduğumda bakışlarımı şaşkınlıkla diğer çocuklara çevirdim.

Hepsi kollarını açıp bileklerini gösterdiklerinde kırmızı iplerin onlar için direnişin sembolü olduğunu anladım. Dudaklarım gülümserken gözlerimden yaşlar akıyordu. Onlara, "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra arkamı döndüm.

Küllerin Kehaneti

Arkamda kalan kalabalığa belli etmeden parçalanan üniformamın uzun kolunu yukarı doğru sıyırdım. Telaşla, kendi bileğimdeki kırmızı ipi aradım ama bulamadım. Artık bileğimde yoktu çünkü gücümü kullanırken yanıp kül olmuştu. Yaşlar gözlerimden daha hızlı akarken bakışlarım ağlayan Adelina'ya döndü.

William kollarını yerde oturan Adelina'ya dolamıştı ve genç kızın göğsünde ağlamasına izin veriyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Bileğime bakarak çaresizce kırmızı ipimi aradığımı görmüştü. Anlayışla gözlerini kapattığında gözlerim onun bileklerine döndü.

William'ın bileğinde hâlâ benim bağladığım o kırmızı ip duruyordu.

Sözünü tutmuş ve ipi hiç çıkarmamıştı. İnsanların direniş sembolü olarak kabul ettikleri ipi ben, William'la aramda bir bağ kurmak ve onu korumak için takmıştım. Ama onun aksine ben sözümü tutamıştım ve çünkü onun benim bileğime bağladığı ip artık yoktu.

Gözlerimi William'ın gözlerine çevirdim ve dudaklarımı hareket ettirdim. "Özür dilerim." Sesim çıkmamıştı ama o ne söylediğimi anlamıştı. William gözlerini kapatıp başını salladığında ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

William, Adelina'yı bu halde bırakamazdı.

Adelina, üvey babam Richard yüzünden anne babasını kaybetmişti. Şimdi de annem ve benim yüzümüzden ikiz kardeşinin ölümünü izlemiş, en güvendiği insanı kendi elleyle öldürmek zorunda kalmıştı.

Adelina'nın William dışında hiç kimsesi kalmamıştı.

Eğer William'ı da onun elinden alırsam Adelina'nın hayatını mahvedeceğimi biliyordum. Elinden her şeyi alınan kızın sarıldığı son güvenli limanını da kollarından çekip alamazdım. Bunu Diana'nın kardeşine, canım arkadaşımın hatırasına yapamazdım.

Ama neden William'a sarılmazsam ölecekmiş gibi hissediyordum?

William, hiçbir zaman Adelina'ya âşık olmamış, beni sevdiği gibi sevmemişti ama onu da başka biçimde seviyordu. Yıllarını beraber geçirdiği arkadaşının ona ihtiyacı varken yerinden kalkıp kollarını bana sarması mümkün değildi ama bir yanımda tam da bunu yapmasını istiyordu.

Yine de hiçbir şey yapmadım ve kollarını bana dolayıp kokusunu içime çekmek için canımı bile vereceğim adamın Adelina'ya sarılmasını ve beni uzaktan izlemesini seyrettim. Orada ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum ama olur da bir an ona sarılmaktan vazgeçer ve en sonunda benim yanıma gelir diye hareket etmedim.

Ama William Adelina'nın yanından kalkmadı.

Gözümden akan yaşları William'ın karşısında silmek istemediğim için gözlerimi ondan ayırdım ve bakışlarımı etrafta gezdirdim. William ve Adelina'nın arkasındaki ormanın sınırında beni izleyen Aaron'la göz göze geldim.

Onun yanında gözyaşlarımı silebileceğimi biliyordum.

Arkadaşlarımı geride bırakıp William'ın yanından geçerek Aaron'a gittim. Aaron'ın tam karşısında dururken üniformamın sağlam kalan birkaç yeriyle yüzümü temizledim. Ağlamam artık durmuştu ama sadece kıyafetim değil, ben de paramparçaydım.

Aaron işaretparmağını çeneme koyup başımı yukarı kaldırarak, “Gökyüzüne bak,” dediğinde gördüklerim karşısında dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. İlk defa gökyüzünde bu kadar çok yıldızın bir araya gelerek parladığını görüyordum. Bunun tanrılardan bir mesaj olduğuna ve bundan sonra hepimizin iyi hayatlar yaşayacağına inanmak istedim.

Aaron elini yanağımda gezdirip şişen gözüme dokunduktan sonra, “Arkadaşın için çok üzgünüm, Victoria,” diyerek bana başsağlığı diledi. “Keşke elimden bir şey gelseydi.”

Keşke-

Aaron’a tebessüm ettikten sonra onun tam yanına geçip arkamda kalan insanlara döndüm. Adelina ve William birbirine sarılmaya devam ediyor; Oscar ise Diana’nın başından ayrılmıyordu. Tüm arkadaşlarım başka bir yere dağılmıştı ve kalabalık enkaza dönen sarayı izliyordu.

Hepsinin aklında bundan sonra ne olacağı sorusu vardı ama ben her şeyin farkındaydım. Tahta kimin geçeceğini, bu ülkeyi nasıl yöneteceğini ve hayatımıza nasıl devam edeceğimizi biliyordum.

Her şeyi bilmek kalbimi yaralıyordu ama biliyordum.

Aaron ıslak pelerinin arkasından bir şey çıkarıp bana doğru uzattı. Young taşının bir parçasını ellerime aldığımda kanlı parmaklarımı taşın üstündeki işlemelerde gezdirdim. Başımı Aaron’a doğru çevirirken, “Diğer yarısı nerede?” diye sordum.

Aaron, “Menkar adasında, sevgilim,” diye cevapladığında başımı salladım. Yani, bundan sonraki durağım Menkar adası olacaktı. Taşın iki parçasını en sonunda birleştirecek ve laneti ortadan kaldıracaktım. Bu sayede artık hiçbir çocuğun lanet yüzünden ölmediği bir ülkede yaşayacaktık.

Bakışlarımı Aaron'dan ayırıp kalabalığa çevirdiğimde William'ın Aaron ile beni izlediğini fark ettim. Çocukluk arkadaşım ile yan yana durmamızın onu mahvettiğini gözlerinde görüyordum ama yeşil gözlerinin derinliklerinde bir başka duygu daha vardı.

Kabulleniş.

Aaron'ın yanında durmamı kabullenmişti çünkü o da Adelina'nın yanındaydı. William kollarını başka bir kadına sararken benim yanımda olamayacağını anlamıştı. Hem Adelina'yı bırakamayacağını hem de benimle olamayacağını kabullenmişti.

William'ın gözünden bir damla yaş aktığında bizim için ağladığını biliyordum. Onun yanına koşup yanağından akan yaşı silmeyi bu hayatta her şeyden daha çok istesem de kendimi tuttum. Altdudağımı ısıtırıp ona başımla hafifçe veda ettikten sonra kalabalığa arkamı döndüm.

Ormanın içine doğru yürürken arkamdan gelen Aaron'la artık başbaşıydım. Onunla beraber Menkar adasına gidip kalan işimi halletmem gerekiyordu. Bir imparatorluğu yıkmıştık ama daha iyisini kurmak için ilk adımı atmalıydık.

Neredeyse yetmiş yıldır devam eden bir savaşı hep beraber kazanmıştık. Çocukların artık daha iyi bir ülkede yaşayacağını ve insanların acı çekmeyeceğini zihnimde canlandırabiliyordum. Diğer insanlar için çok mutluyken kendim ve sevdiklerim için çok üzgündüm.

Kazanmıştık ama ben kaybetmişim gibi hissediyordum.

DEVAM EDECEK...